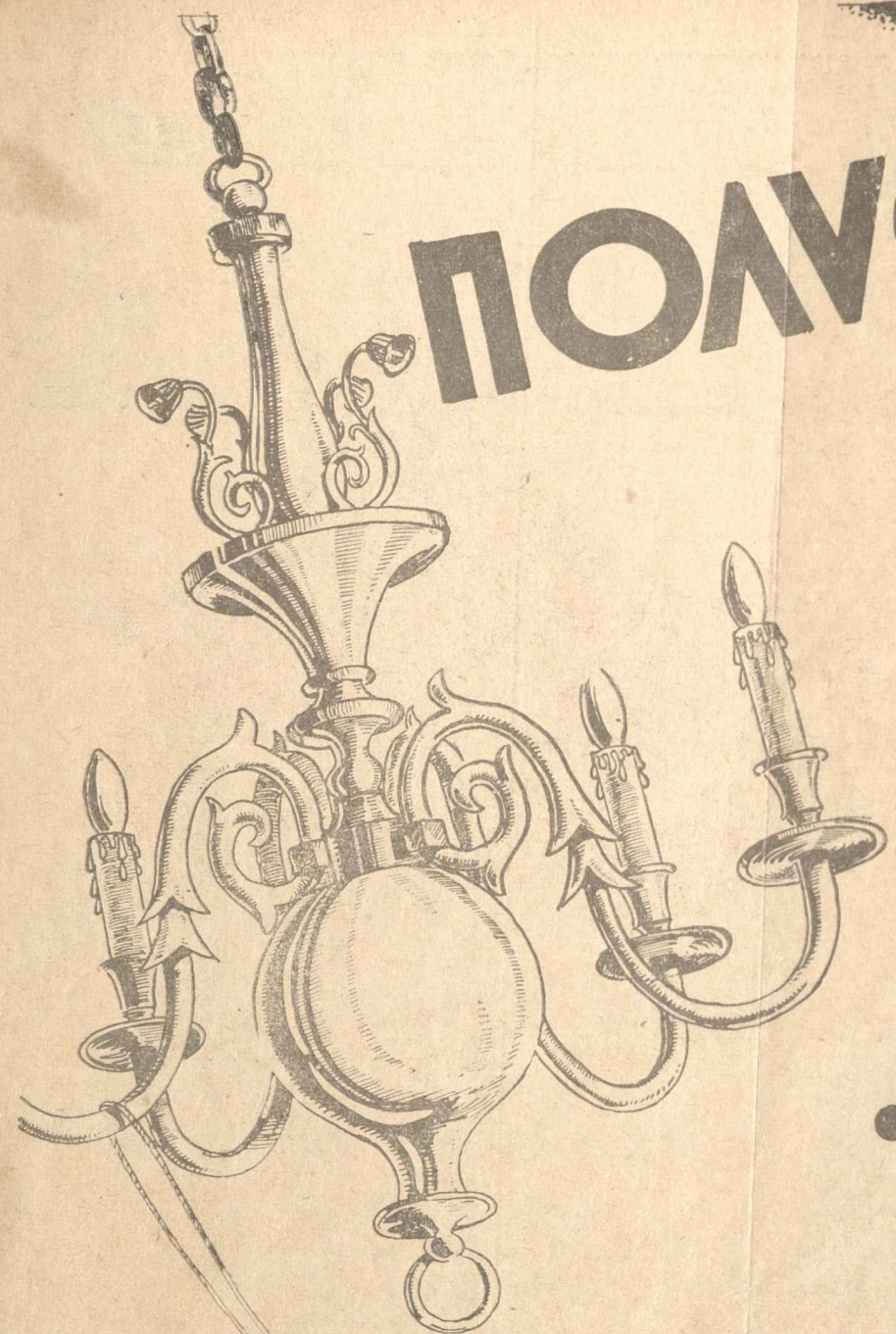

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ
15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 46 (767)

ΠΟΛΥΦΩΤΑ

Γέ μεγάλη
ποικιλία
σχεδίων
ως τιμών

Συνοδος
ΑΙΟΛΟΝ 61

Ακόμα και στο τραπέζι εύρισκε άφορμές φιλονικίας.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕΣ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Ο Φίλιππος ντέ Λανκούρ άγκάλιασε την κόρη, την φίλησε στο μέτωπο και της είπε:

— Σήμερα κλείνεις τὰ είκοσι, άγαπημένο μου παιδί! Έγινες πειά μεγάλο κορίτσι! Σου εύχομαι από τὰ βάθη της καρδιάς μου κάθε εύτυχία...

— Η μεγαλύτερη εύτυχία για μένα είναι νά σ' έχω κοντά μου! άποκρίθηκε η Σουζάννα, μιά γοητευτική κοπέλα με ξανθά μαλλιά και με γκριζα μάτια.

— Εφέτος, παιδί μου, τού κάκου έσπασα τὸ κεφάλι μου νά θρώ τί δώρο πρέπει νά σου πάρω. Γέρασα πειά, Σουζάννα μου, και δέν μπορώ νά καταλάβω τὰ γούστα τών σημερινών κοριτσιών. Για νά γλυτώσω, λοιπόν, από την έγνοια αυτήν, σκέφτηκα νά σου δώσω ένα τσέκ, χωρίς νά σημειώσω ποσόν. Μπορείς ν' αγοράσεις μόνη σου ό,τι θέλεις και συμπληρώεις κατόπιν τὸ τσέκ.

— Τί καλός πού είσαι, μπαμπά!

— Στάσου, δέν τελείωσα ακόμα! Άπόψε τὸ θράδυ, σέ προσκαλώ νά φάμε μαζί σ' ένα ρεστοράν πού θά μου υποδείξης εσύ. Σε παρακαλώ, μονάχα, νά ντυθής καλά. Θέλω, όσοι μάς βλέπουν, νά λένε: «Τυχερὸ τὸ γεροντάκι αυτό πού συνοδεύει μιά δεσποινίδα τόσο χαριτωμένη...

Όσο μεγάλωνε η Σουζάννα τόσο περισσότερο έμοιαζε τής μητέρας της. Η κόρη τού ντέ Λανκούρ δέν είχε γνωρίσει την μαμά της. Ο πατέρας της της είπε ότι πέθανε λίγον καιρό ύστερ' από την γέννα. Η άλήθεια, όμως, ήταν πιά θλιβερή. Ο Φίλιππος δέν τόλμησε νά φανερώσει στην κόρη του ότι η μητέρα της τόν είχε εγκαταλείψει ύστερ' από συζυγικό θίο δύο μονάχα έτών, για ν' ακολουθήσει τόν φίλο της!...

Ναι η γυναίκα τού Λανκούρ τόν είχε προδώσει. Τόν είχε βασανίσει. Άπό τις πρώτες μέρες τού γάμου τους έκανε έπεισδία με τὸ τίποτε. Άκόμα και στο τραπέζι εύρισκε άφορμές φιλονικίας. Τόν ανάγκαζε νά κάνει δίαιτα... χωρίς νά είναι άρρωστος!...

Κι όμως δέν ήταν κακή. Επιπόλαιη ήταν μονάχα. Όσοσο από πολλά χρόνια ο Φίλιππος την είχε συγχωρήσει για τὸ κακό πού τού έκανε. Η πληγή όμως πού τού άνοιξε στην καρδιά με την ξαφνική άναχώρησί της, ήταν

βαθεία. Ο καιρός δέν μπόρεσε νά την κλείσει.

Η Μπέρτα ντέ Λανκούρ είχε ξεμυαλιστή από ένα κοσμικόν άπατεώνα, ο οποίος φαντάστηκε ότι τὸ θύμα του είχε μεγάλη άτομική περιουσία, ενώ στην πραγματικότητα η νεάρα γυναίκα ήταν φτωχή. Μά όταν τὸ κατάλαβε αυτό, ήταν πολὺ άργά πειά για νά διακόψει τὸν δεσμό τους, έπειδή η Μπέρτα τού είχε άφοσιωθεί με όλη την δύναμη της ψυχής της και δέν ήταν διατεθειμένη νά τὸν αφήσει.

Ο Φίλιππος προσπάθησε στην αρχή ν' άποσπάσει την γυναίκα του από την έπίδρασι τού φίλου της. Ήταν άνθρωπος μ' εύρεία αντίληψι και πίστευε ότι μιά γυναίκα μπορεί νά παραστρατήσει σε στιγμές αδυναμίας, χωρίς για τούτο νά είναι ανάξια συγγνώμης. Λυπότανε την γυναίκα τού για τὸ καταντήμά της, απέφευγε όμως νά την κρίνει γιατί ήταν τής γνώμης ότι κανείς άνθρωπος δέν έχει τὸ δικαίωμα νά καταδικάσει έναν άμωμο του.

Μά η προσπάθειές τού νά κάνει την Μπέρτα νά λογικευθῇ, πήγαιναν χαμένες. Έκείνη ήταν άφασιασμένη, στὸν φίλο της με άπελπισμένο πάθος.

Όστερ' από λίγον καιρό, ο Φίλιππος κατάλαβε ότι τὸ καλλίτερο πού είχε νά κάνει, ήταν ν' αφήσει τὸ ζευγάρι στην ήσυχία του. Η γενναίωση του ώστόσο, έφθασε σὸ σημείο νά βοηθήσει πολλές φορές τὸν Ζωρζ, τόν φίλο τής γυναίκας του, χωρίς φυσικά νά εμφανισθῇ ποτέ ο ίδιος. Κάποτε, μάλιστα, τὸν έρῆκε καί μιά καλή θέσι. Άλλ' ο Ζωρζ δέν ήταν από τούς ανθρώπους πού στράννονται σέ μιά δουλειά. Ήταν τεμπέλης και προτιμούσε νά ζῇ με δανεικά και από διάφορες δουλειές τού ποδαριού.

Τὰ τελευταία χρόνια, ο Φίλιππος είχε χάσει τὰ ίχνη τής Μπέρτας. Ποίος ξέρει τί κύμα θά την κατέπτε στὸν άπέραντο αὐτὸν ωκεανὸ πού λέγεται Παρίσι. Κατάρθωσε, ώστόσο, νά μάθῃ ότι ο Ζωρζ είχε εγκαταλείψει την φίλη του σὸ έλεος τού Θεοῦ!

Ο ντέ Λανκούρ έβαλε τότε μερικούς ιδιωτικούς αστυνομικούς νά έρευνήσουν για ν' ανακαλύψουν τὸ καταφύγιό της. Ήταν έτοιμος νά συγχωρήσει και νά ξαναπάρῃ κοντά του την δυστυχισμένη την γυναίκα πού τού είχε χάσει την Σουζάννα του. Η Μπέρτα, όμως, είχε χαθῇ απ' τὸν κόσμο και κανείς δέν έμαθε από τότε τί απέγινε.

Εν τῷ μεταξύ, ὁ Φίλιππος ἔλεγε στὴν κόρη του, ὅτι ἡ μητέρα της δὲν ζοῦσε πιά. Κι' ἐκείνη φαινότανε σὰν νὰ τὸν ἐπίστευε.

Ὅσο περνοῦσανε τὰ χρόνια, ὁ πόνος τοῦ ντὲ Λανκούρ μετριαζότανε κάπως. Καὶ ὁ προδομένος σύζυγος, πλούσιος πιά, — ἡ τύχη τὸν εἶχε εὐνοήσει ἐξαιρετικὰ στὶς ἐπιχειρήσεις του — μπόρεσε ν' ἀφοσιωθῇ δολόκληρος στὴν ἀνατροφή τῆς μοναχοκόρης του.

Τὴν θραδυὰ τῶν γενεθλίων της καὶ τὴν ὀρισμένη ὥρα ἡ Σουζάννα μῆλκε σὸ γράφειο τοῦ πατέρα της, ντυμένη κομψὰ μὰ καὶ ἀπλᾶ.

— Ἔτοιμη, μπαμπά! τοῦ εἶπε.

— Κι' ἐγὼ ἔτοιμος εἰμαι... Τί ὥμορφη πού εἶσαι! Πόσοι θὰ με ζηλεύουν ἀπόψε γιὰ τὴν... κατὰκτησι πού ἔκανα! Δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, Σουζάννα, βρήκες πού θὰ πάμε νὰ σουπάροῦμε;

— Στὸ «Κριτέριου».

— Πάμε, λοιπόν, στὸ «Κριτέριου».

Μόλις μῆλκε στὴν σάλλα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ αὐτοῦ ντάνσιγκ - ρεστωράν, ὁ μαίτρ ντ' ὀτέλ τοὺς ἐβαλε νὰ καθίσουν σ' ἓνα μικρὸ θεωρεῖο. Τὸ κέντρο ἦταν γεμάτο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Τὰ μάτια τῆς Σουζάννας ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἡ εὐθυμία πού θαύλασε γύρω της τῆς προκαλοῦσε γλυκεῖα μέθη.

Ὁ πατέρας της τὴν βοήθησε νὰ θγάλη τὸ μαντῶ της. Ὁ μαίτρ τότε ἔκανε νόημα σ' ἓνα γκρουμ κι' ἐκεῖνος φώναξε:

— Βεσιτάριο!

Τὴν ἴδια στιγμή, θγήκε ἀπὸ μιά μικρὴ πόρτα πού ἔβλεπε στὸν διάδρομο, καὶ προχώρησε πρὸς τὸ θεωρεῖο καὶ ψηλόσωμη καὶ ἀδύνατη μεσόκοπη γυναίκα. Φοροῦσε χωρὶς φιλαρέσκεια τὸν ἀπρὸ μπανέ, πού ἀποτελεῖ τὸ ἐμβλημα τῶν γυναικῶν τοῦ βεσιτάριου.

Ἄλλ' ὅταν τὴν εἶδε ὁ Φίλιππος ἄλλαξε χρῶμα. Τὸ πηγούνι του ἄρχισε νὰ τρέμει νευρικά. Ἡ ὑπάλληλος τοῦ ρεστωράν ἔκανε δυὸ θήματα ἀκόμα. Περπατοῦσε σὰν νευρὸ σπαστο, σὰν νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε γύρω της. Δυὸ θαθεῖες ρυτίδες χαραγμένες ἦσαν γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Ἡ ταραχὴ τοῦ Φιλίππου ἔγινε μεγαλειότερη. Ἡ Σουζάννα τὴν ἀντέληφθη — καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ τὸν πατέρα της μὲ μεγάλῃ περιέργειᾳ.

Τέλος, ἡ γυναίκα μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά καὶ τὸ ἄτονο ὄψισμα στάθηκε μπροστὰ στοὺς δυὸ πελάτες.

Σήκωσε τὸ κεφάλι της, καὶ ὅταν τὰ οὐσμένα θολὰ βλέμματα της καρφώθηκαν στὸν Φίλιππο ἀνατρίχισε καὶ αὐτὴ καὶ ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια της, σὰν νὰ δοκίμασε ἓνα δυνατό κλονισμό.

Κατῶρθωσε, ὅμως, μὲ μιά ὑπεράνθρωπὴ προσπάθεια ἐπιβλήθη στὸν ἑαυτὸ της, ἔκανε μιά ἐλαφρὰ τυπικὴ ἀγκύριση καὶ ψιθύρισε τὸν καθιερωμένον χαιρετισμό:

— Καλησπέρα σας δεσποινίς! Καλησπέρα σας, κύριε Στάς διαταγὰς σας!

Ὁ Φίλιππος τῆς ἀπλῶσε μηχανικὰ τὸ μαντῶ τῆς κόρης του.

Ἡ ὑπάλληλος τὸ πῆρε, ἔκανε ἀκόμα μιά ὑπόκλιση καὶ ἀπεσύρθη. Ἄλλ' ἦταν φανερό ὅτι ἀγωνίζονταν νὰ σταθῇ ὀρθία στὰ πόδια της νὰ μὴν πέσῃ κάτω.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ θάσταξε λίγα μονάχα λεπτά τῆς ὥρας. Ἡ Σουζάννα, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ ἐξαιρετικὰ πολὺ σάβερ, παρηκολούθησε τὴν μεσόκοπη γυναίκα, πού ἀπεμακρύνετο σιγά - σιγά, μὲ παράξενο βλέμμα. Τὰ μάτια της ἔκολλουθοῦσαν νὰ λάμπουν — ἀπὸ δάκρυα, ὅμως, αὐτῆς τῆς φερό.

Πρὶν περάσει πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ὁ Φίλιππος, πού καθότανε μὲ τὸ κεφάλι πεσμένο σὲ στήθος, ἔβλεπε τὸ μαντῶ τῆς κόρης του καὶ σκέπτετο τὸ ἱερὸν μέτωπό του.

— Τί ἔχει, μπαμπά; τὸν ρώτησε ἡ Σουζάννα. Δὲν σ' οὐδέναι μὴν καλὰ τὸν ἑαυτὸν σου;

— Πρόγινε παιδί μου, δὲ ξέρω τί ἔχει. Κάνει ὑπερβολικὴ ζέση ἐδῶ μὲς.

— Δὲν μὲ ρῶ νὰ μείνω ἀλλο... Πάμε σὲ παρακαλῶ...

Σὸ ζῆτὸ συγγνώμης ἐπειδὴ σὺ χάλασε τὴν θραδυὰ σου...

Σὸ ὑπόσχεμα νὰ σὲ ἀποζημιώσω ἀλλή ἔσται. Πλήρωσε τὴν λογαριασμοῦ μὲ πρὶν ἀκόμα περὶ τὸ γκαρσονιέ ἐκεῖνα πού προήγγειλαν, ἀπὸ σὲ ἓνα γυναικὶ φιλοδόχημα γιὰ τὴν γυναίκα πού τὴν γυναικὶ φερό.

Βεσιτάριου κι' ἔφυγε. Ἡ Σουζάννα τὸν ἀκολουθῆσε, φερό καὶ σκεπτικῇ.

Πλήθος ἀλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα βασάνισαν τὴν ψυχὴ τοῦ Φιλίππου.

Ζοῦσε, δολόκληρα χρόνια, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ συναντοῦσε μιά μέρα τὴν γυναίκα του γιὰ νὰ τὴν συγχωρήσῃ γιὰ τὸ παράπτωμά της καὶ νὰ τὴν ξαναπάρῃ κοινὰ του. Καὶ τώρα πού τὴν εὗρισκε καὶ πάλι, — γιὰ αὐτὴ ἦταν ἡ ὑπάλληλος τοῦ βεσιτάριου! τὸν ἔπιασε παράξενη δειλία. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν ἐπρεπε νὰ κἀνῃ!

Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ στὴν τύχη, ἀναπνεύοντας ἀχόρταγα τὴν νυχτερινὴ δροσιά, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι τὸ αὐτοκίνητό του τὸν περιμένε ἔξω ἀπὸ τὸ ρεστωράν. Ὁ ἴσως ἡ κόρη του νὰ μὴν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ κἀνῃ περὶπατο μὲ τὰ πόδια.

Ξαφνικὰ, ἡ Σουζάννα τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ, τὸν κύτταξε κατὰματα, καὶ τοῦ εἶπε:

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἄν παρατηρήσετε πῶσιν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς συγχρόνως καὶ τῶν φρυδιῶν σας, συνδεδεμένη μὲ κοκκίνισμα τῶν ματιῶν, ἀνάγκη ὅπως προβῆτε στὴν λήψιν μέτρων γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ αἵματος. Ταυτοχρόνως ὑποβληθῆτε σ' ἐλαφρὰ διαίτα, πάρτε καθαριστικὰ, φάρμακα μὲ δάσι τὰς καλιούχους οὐσίας καὶ πλένετε τακτικὰ τὰ μάτια σας μὲ πολὺ θερμὸ νερὸ. Ἐπιβάλλεται ἐπίσης καθάρισμα τῆς κεφαλῆς μὲ ῥῶμι καὶ διόλυσι θορικὸ ὀξέος σὲ ζεστὸ νερὸ. Ἡ βεραιπία δὲν θὰ θραδύνῃ.

Τὸ πετρέλαιο ἐκτὸς τῆς κυρίας χρησιμότητός του γιὰ τὸν φωτισμὸ, μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες περιπτώσεις. Ἔτσι ὅταν τὰ ὑποδήματά σας σκληρυνθῶν ἀπὸ τὶς θροχὰς ἢ γιὰ τὴν δὲν τὰ χρησιμοποιεῖτε συχνὰ ἀρκεῖ νὰ τὰ ἀλείψετε μὲ λίγες σταγόνες πετρελαίου γιὰ νὰ ξαναθροῦνε τὴν πρώτη τους ἐλαστικότητα. Ἐπίσης τὰ κασσιτερώμενα σκεῆ ἀν τριφτοῦν μ' ἓνα κομμάτι τοῦ ὅπως, στὴν ὁποία ρίξαμε λίγες σταγόνες πετρελαίου ἀποκατὶν ἐξαιρετικὴν στιλπνότητα.

Ἐάν θέλετε τὰ ἄνθη πού ἔχετε σὲ γάστρες νὰ ἔχουν φύλλα καὶ μπουμπούκια ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὶς στρέψετε ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔτσι, ὥστε νὰ φωτίζονται ὁμοιόμορφως καὶ ἰσοχρόνως ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἕνας τρόπος γιὰ νὰ καθαρίζονται καλὰ καὶ νὰ διατηροῦνται τὰ χαλιά εἶναι καὶ ὁ κάτωθι:

Ὅταν χιονίση, τινάζετε καλὰ τὸ χαλί, τὸ καθαρίζετε καὶ τὸ ἀπλώνετε στὸ πάτωμα. Μετὰ παίρνετε ἀρκετὸ χιόνι τὸ κάνετε μιά σφιχτὴ μπάλα καὶ τρίβετε τὸ χαλί ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, σ' ὅλη του τὴν ἔκτασι, κατ' ἐπανάληψιν, ἀντικαθιστώντας κάθε τόσο τὸ λερωμένο χιόνι. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ χαλί καθαρίζεται καὶ τὸνώνονται οἱ χρωματισμοὶ του.

μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

— Ἦταν ἡ μαμά δὲν εἶναι ἔτσι, μπαμπά;...

Ὁ Φίλιππος ἔμεινε ἀκίνητος, παραχαλίσμενος, στὴ μέση τοῦ δρόμου.

— Ὡστε ἤξερες... ἔξερες... — τραύλισε, ὅταν συνῆρθε ἀπὸ τὴν πρώτη του κατὰπληξι.

— Ναί, μπαμπά! ἀποκρίθηκε ἡ Σουζάννα, μὲ σταθερὴ φωνή. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ξέρω τὴν βίβερη ἱστορία σου μὲ τὴν μαμά... Ποτέ, ὅμως, δὲν σοῦ εἶπα τίποτε, γιὰ νὰ μὴ σὲ πικράνω, γιὰ νὰ μὴ σοῦ θυμίσω δυσάρεστα πράγματα... Καὶ ὁ ἄφηνε μὲ τὴν ἐντύπωσιν πὺς πίστευα ὅτι ἡ μητέρα μου δὲν ζοῦσε πιά... Μὰ τώρα...

Μιά ἀχτίνα χαρὰς κι' ἐλπίδας ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ ντὲ Λανκούρ. Ἄφου καὶ ἡ κόρη του ἦταν ἔτοιμη νὰ συγχωρήσῃ τὴν μητέρα της, ἐκεῖνος δὲν ἔπρεπε πιά νὰ διστάζῃ.

— Καὶ τώρα; ρώτησε τὴν Σουζάννα.

Ἐκεῖνη τὸν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸ, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Μπαμπά, πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ ρεστωράν. Κάτι ἔχασα ἐκεῖ.

— Ναί, παιδί μου! ψιθύρισε ὁ Φίλιππος, τρέμοντας δολόκληρος. Πρέπει νὰ γυρίσουμε...

Καὶ προσέθεσε χαμογελώντας:

— Κάτι ἔχασα ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ πῆς, Σουζάννα μου. Μοῦ ὑπενθύμισες, ἀγαπημένο μου κορίτσι, μιά ὑποχρέωσί μου... Ἄς εἶσαι εὐλογημένη!... Πάμε νὰ πάρουμε τὴν μητέρα σου...
JEAN DESS

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ, Κολάμας. — Δὲν εἶθε τόσο φοβερά παχεῖα ὅσο νομίζετε. Περισσότερο ἀπὸ 2 1/2 — 3 ὀκάδες δὲν πρέπει ν' ἀδυνατίζετε πρὸς τὸ παρόν. Στὴν ἡλικία σας δὲν πρέπει νὰ κάνετε διαίτα ἀλλὰ νὰ περιορισθῆτε στὰ φαγητὰ πού δὲν παχαίνουν. Ἀποφεύγετε τὰ ἀμυλώδη, τὰ γλυκά, τὶς σάλτσες, τὰ ψωμιά. Τρώγετε κυρίως ψητὰ καὶ θραστὰ, ψάρια, χόρτα ἀσθονα καὶ φρούτα. Ἄν ἔχετε τόση ἐπιθυμία νὰ γίνετε κομψὴ θὰ ῥῆτε λίγη ὥρα διαβόησι νὰ κάνετε γυμναστικὴ καὶ περίπατο. Ξυπνᾶτε μισὴ ὥρα νωρίτερα τὸ πρωῒ καὶ κάνετε μισὴ ὥρα περίπατο τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ σχολεῖο. Γιατὶ δὲν κάνετε τίποτε τὸ καλοκαίρι πού εἴχετε ὅλο τὸν καιρὸ στὴν διάθεσί σας; Πάντως ἂν ἐφαρμόσετε μὲ τὰ σωστά σας τὴν θεραπεία πού σὰς συνιστῶ, σὲ πέντε — ἕξ μῆνες θὰ ἔχετε χάσει τὶς παραπανιστὲς ὀκάδες πού ἔχετε.

ΩΡΑΙΑΝ ΤΣΙΓΓΑΝΑΝ, Πύργον. — Ἄν εἶθε φυσικὰ λευκὴ εἶναι δύσκολο νὰ διατηρήσετε χρῶμα μελαχροινῆς. Βάζετε σκοῦρα ποῦδρα π. χ. ὀκρ - ροζὲ καὶ ροῦζ προσώπου πρὸς τὸ ὄραν. Τὸ γάλα τῆς φράουλας εἶναι πολὺ ὠφέλιμο γιὰ τὸ δερμα, ἀλλὰ τὸ λευκαίνει. Γιὰ νὰ μᾶτετε τὰ συστατικά του πρέπει νὰ δώσετε νὰ σὰς κάνουν χημικὴν ἀνάλυσιν πρᾶγμα πού δὲν ἔχει κανένα λόγο, γιὰτὶ προῆχει ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται ἓνα καλλυντικὸν καὶ ὄχι τὰ συστατικά του.

MANTIAN, Μ. Πρώτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἀσχημὴ γυναῖκα δὲν ὑπάρχει. Κάθε γυναῖκα ἔχει κάτι πού νὰ μὴν ἔχῃ ν' ἀναδείξῃ καὶ νὰ γίνῃ, ἂν ὄχι ὥμορφη, τοῦλάχιστον εὐχάριστη καὶ συμπαθητικὴ. Τόσον μάλλον πού θρίσκεσθε σὲ μιά ἡλικία κατὰ τὴν ὁποία τὸ σῶμα διαπλάσσεται ἀκόμη. Ὅπωςδήποτε στείλετε μοῦ τὰ πλήρη μέτρα σας (ὕψος, βάρος, καὶ περιφέρειες) καὶ ἂν εἶναι δυνατόν καὶ μιά φωτογραφία σας. Γιὰ τὴν περιποίησιν τοῦ δερματός θὰ σὰς ἀπαντήσω προσεχῶς.

ΓΙΟΥΛΑΝ — ΧΡΙΣΤΙΝΑΝ, Ἀμαρούσιον. — Γιὰ τὰ μπικνίκια σὰς συνιστῶ νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ ζεστὸ σὸ ὁποῖον προσθέτετε λίγη σόδα. Κατόπιν θάξετε τὸ ἔξῃς φάρμακο:

Eau de roses	100 gr.
Alcool camphré	50 gr.
Vaseline	10 gr.
Soufre precipité	7.50 gr.
Acide salicylique	0.65 gr.
Resorcine	0.65 gr.

Πρωτίστως προσέξτε τὴν διαίτά σας. Ἀποφεύγετε τὰ κασά, τὰ ἀλμυρά, τὰ οἰνοπνευματώδη καὶ τὶς σάλτσες, τρώτε πολλὰ φρούτα, χυμοὺς φρούτων, χόρτα θραστὰ καὶ δυὸ καὶ ἔχετε πάντα καλονισμένο τὸ στομάχι σας.

Γιὰ τὶς σκιάδες χρησιμοποιοῦτε τὴν ἑξῆς συνταγή, τὴν ὁποία θάξετε κάθε βράδυ ἀναλυμένη σὲ νερὸ, ἀναλογία τέσσαρες κουταλιὲς θραστὸ νερὸ, μιά κουταλιά φάρμακο:

Sublimé	0.25 gr.
Sulfate de zinc	2.0 gr.
Acétate de plomb	2.0 gr.
Eau distillée de roses	250 gr.
Alcoolat de lavande	50 gr.

Α. Θ. Πειραιᾶ. — Πλένετε κάθε μέρα τὸ πρόσωπό σας μὲ χλιαρὸ πιτυρόνερο. Τρεῖς φορές τὴν ὀκτώμια ἀλείψετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἓνα κροκὸ ἀγροῦ κτυπημένο μὲ δυὸ κουταλιὲς ῥῶμι. Ἀφήνετε τὸ μῆμα νὰ θραδῇ ἔκτανα σὸ ὄρανο σας καὶ ξεπλύνετε μετὰ δυὸ ὄρα. Ἀποφύγετε κάθε βράδυ τὰ μάτια σας γύρω-γύρω μὲ λίγη κολοκίμη.

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ μας ἐξωφύλλου παριστάνει τὴ νέα περίφημη θετιέττα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου Μισέλ Σιμόν καὶ τὸν Ζαν - Πιέρ Ὠμόν.

Τὸ ἀπὸ βελούδο πολὺ ὀψωμένη ἐμ- πρὸς, γαρνιρισμένη μ' ἓνα κορὶ φριζέ.

Τὸ ἀπὸ καστόρι σὲ σχῆμα στρογ- γυλῷ. Γαρνίρεται μὲ μιά λουρίδα ἀπὸ τὸ ἴδιο καστόρι πού σὲ πλάτ- σιματίζει δυὸ μύτες.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ — ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ. — 1) Στόν Ζωολογικόν Κήπον του Παρισιού. Τό τεράστιο πήδημα μιᾶς φώκιας. 2) Ἡ περίφημη Ἀμερικανὴς παγοδρόμος Ἀννα Σμίθ, ἡ ὁποία παγοδρομεῖ μετὰ ταχύτητα σχεδὸν ὅσους ἐνός σκοτωμένου ἀλόγου. 3) Ἰσπανοὶ πολεμιστὰὶ μαχόμενοι, ἀγρυπνοῦν ἐλαφρότατα ντυμένοι στὸ ὑπαιθρο. 4) Στὴν Γερμανία, παρὰ τὰ πρῶτα ἔξοδα τοῦ πολέμου, οἱ μικροὶ μαθηταὶ καὶ ἡ μαθήτριάς διαφόρων σχολείων γεμίζουσι τὸν δρόμον. 5) Φρίκη! Ὁ γορίλλας τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Παρισιού, ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καὶ πρῶτος τοῦ κόσμου.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΥ ΑΛΛΕΝ

ANTONIO ANTWERXO

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥ ΜΕ-
ΝΩΝ. — Ὁ Ἰτα-
λοισπανὸς εὐπατρι-
δης μαρκήσιος δὸν
Λουῖζ κ' ἡ νεαρὴ
σύζυγός του
Μαρία πηγαίνουν
νὰ ἐγκατασταθῶν
στὸν πύργον τοῦ
Μπεζάνς, ὅπου ὁ
μαρκήσιος πρόκει-
ται νὰ ὑποβληθῇ
σὲ θεραπεία γιὰ
τὸ ἀρθριτικὸ ποδὶ
ποὺ τὸν ἔχει κατα-
στήσει σχεδὸν ἀνί-
κανο νὰ κινηθῇ.

Παρ' ὅλη τὴν φαισμενικὴ γαλήνη ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ τοῦ ζεύγους, φαίνεται πὼς ὑπάρχει στὴ μέση καὶ κάποιος τρίτος, ἕνας νεαρὸς ὄρατος ἀξωματικός, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ κρυφὰ τὸ ἀντρώγονο στο ταξίδι τοῦ σπιν πύργου. Τὸ πρῶτο θραύς τῆς ἐγκαταστάσεώς τους ἐκεῖ, τὴν ὥρα ποὺ κατεβαίνει ἡ Μαρία στὴν τραπεζάρια γιὰ τὸ δείπνο, χλωμιάζει καὶ παραξενεῖται ἔξαφνα βλέποντας ἕναν ἄνθρωπον πίσω ἀπ' τὰ τζάμια ἐνὸς πα-
ράθυρου, ὁ ὁποῖος ὅμως ἔξαφνίζετο αἰσθόμενος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της λοχαγὸ Ντένις Μοῦρ, ὁ ὁποῖος τὴν ἔχει παρακολουθεῖ σὲ τὸ ταξίδι της καὶ προσπαθεῖ μετὰ κάθε τρόπο νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζὺ της. Τέλος, οἱ δύο ἐρᾶσθαι συναντῶνται καὶ ἐλέπονται σχεδὸν καθημερινῶς, γιὰ τὸ δὸν Λουῖζ λείπει τὸν περισσότερον καιρὸν σὲ τὰ λουτρά. Ἀποφασίζουν μάλιστα ν' ἀλληλοσπαχθοῦν. Τὴν τελευταία ὁμως στιγμὴ, ὁ μαρκήσιος ἀντιλαμβάνεται τὰ σχέδιά τους καὶ γιὰ νὰ τὰ ματαιώσῃ, φεύγει ἐπευμένως μαζὺ μετὰ τὴν Μαρία ἀπὸ τὸν πύργον γιὰ νὰ πάσῃ στὴν Ἰταλία. Μὰ ὁ Ντένις τοὺς προλαβαίνει στὸν δρόμον, ο' ἔνα ἔγκλοιο παιδοχεῖο κ' ἔκει ὁ σύζυγος κ' ὁ ἐραστὴς συναντῶνται γιὰ πρώτη φορὰ κ' ἀρχίζουν μιὰ θανάσιμη μονομαχίαν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Αὐτὸ ἀνάγκασε τὸν Ντένις ν' ἀλλάξῃ διαρκῶς μέτωπον γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ θρῇ ἐπὶ τέλος τὸν μαρκήσιον ἀκάλυπτον.

Ἔτσι, μετὰ τὰς ἀδιάκοπες αὐτὲς κινήσεις, ἔφθασαν γρήγορα στὴν ἀκρὴ τῆς αὐλῆς καὶ τότε μονοκατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε ἀναγκάσει αὐτὸς τὸν μαρκήσιον νὰ ὀπισθοχωρή, ἀλλὰ ὅτι ὁ μαρκήσιος τὸν εἶχε τραβήξει ἐπιτήδεως ὡς ἐκεῖ.

Ἐπρεπε νὰ ἀλλάξῃ τακτική.

— Θεέ μου! ψιθύρισε.

Ἦταν σχεδὸν ἐξαντλημένος... Ἡ κοῦρσες μετὰ τὸ ὄλογο τῶν δύο τελευταίων ἡμερῶν τοῦ εἶχαν συντρίψει τὰς δυνάμεις.

Ἐξαφνα, ὁ μαρκήσιος τέντωσε τὸ στήθος του κ' ἔκανε ἕνα ὄμμα μπροστά.

Ὡς τὴν στιγμὴ ἐκείνη, εἶχε κρατήσῃ τὸ ἀριστερὸν τοῦ χερὸς πίσω, σύμφωνα μετὰ τὴν συνήθειαν. Τώρα ὅμως πῆρε μ' αὐτὸ τὸ σπαθὶ τοῦ καὶ ἀφήνοντας τὸ δεξιὸ ἐλεύθερον γιὰ νὰ ἐκκουρασθῇ, ἄρχισε ν' ἀποκρούσῃ τὰ χτυπήματα τοῦ Ντένις μετὰ περισσότερην ἀνέσιν.

Ὁ λοχαγὸς μας ἀλλάξε πάλιν τακτική, ἀναγκαστικά. Ἐκ νευρισμένος τώρα κ' ἀνυπόμονος, ζητοῦσε νὰ καταφέρῃ ἕνα ἀποφασιστικὸ χτύπημα, νὰ ξεμπερδεύῃ...

Ἡ ἐπιθέσεις του ὅμως γινόντουσαν ὀλοένα καὶ πιὸ ἀτακτικές, τὰ χτυπήματά του πιὸ ἀκανόνιστα.

Ὁ ἐκνευρισμὸς του τὸν ἔκανε ἀπερίσκεπτον.

Φαίνεται πὼς αὐτὸ περίμενε κ' ὁ μαρκήσιος ποὺ εἶχε διατηρήσει τὰς δυνάμεις του ἀκμαίως.

Γιὰτὶ ἔξαφνα ἀλλάξε τόσο ριζικὰ τακτική, ὥστε οἱ θεαταὶ νόμιζαν πὼς μονομαχεῖ τώρα στὴ θέσιν τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου.

Ἀνέλαβε τὴν ἐπίθεσιν ταχύτατος, ἀποφασιστικός, μεθοδικός, ζαλίζοντας τὸν Ντένις.

Ὁ νέος προσπάθησε, ἀντὶ νὰ κρατήσῃ ἄμυνα, ν' ἰπαντῇ τὴν ἐπίθεσιν τοῦ μετὰ μιᾶ ἄλλῃ ἐπιθέσει.

Μὰ αὐτὸ ἦταν ὁ ὀλεθρὸς του.

Τὸ σπαθὶ τοῦ τεντώθηκε συνάντησε τὸ σπαθὶ τοῦ δὸν Λουῖζ, καὶ μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε καθὼς τὸ ἀτσάλι ῥύπτησε τὸ ἀτσάλι.

Μὰ τὸ χέρι τοῦ μαρκησίου ἦταν ξεκούραστον, ἐνῶ τὸ χέρι τοῦ Ντένις εἶχε μουδιάσει πεινὰ. Ἔτσι ἡ σύγκρουσις τῶν δύο σπαθίων στάθηκε μοιραία γιὰ τὸν τελευταῖον.

Τὸ εἶφος τοῦ λοχαγοῦ ἐξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ καὶ τινάχτηκε μακριὰ.

Τὰ ὑπόλοιπα ἦσαν ζήτημα ἐνὸς δευτερολέπτου.

Ταχύς, ὡς ἀστραπὴ, ὁ μαρκήσιος ἔχωσε τὸ σπαθὶ τοῦ στὴν καρδίαν τοῦ ἀντιπάλου τοῦ καὶ τὸ τράβηξε καταματωμένο.

Ὁ Ντένις σωριάστηκε κάτω καὶ δὲν ἐσάλεψε πεινὰ...

Μὰ κ' ὅλοι, μέσα στὴν αὐλὴ, ἔμειναν ἀσάλευτοι στὶς θέσεις τους, ἄφωνοι καὶ περίτρομοι.

Μονάχα, ὁ νεαρὸς ἱερεὺς ἔτρεξε πρὸς τὸν Ντένις καὶ τὸν ἀνασῆκωσε στὴν ἀγκαλιά του. Ἀφογκράστηκε τὴν καρδίαν του, ἡ ὁποία εἶχε πάψει πεινὰ νὰ χτυπᾷ καὶ ἔπειτα κύτταξε τὸν μαρκήσιον μετὰ μιᾶ ἔκφρασι γεμάτη συγκίνησιν κ' ἀγανάκτησιν.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀκούστηκε στὸ παράθυρον τοῦ ἀπέναντι πατώματος μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀγωνίας καὶ φάνηκαν δύο χέρια ποὺ ὑψώθηκαν ὡς ἀπαιτήσεις πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ μαρκήσιος, ὁ ὁποῖος σκούπιζε τὸ σπαθὶ τοῦ, κύτταξε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ψιθύρισε ἐιρωνικά:

— Ἀ! Ἡ Ἑλένη ποὺ βλέπει ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Τροίας τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορός.

— Κύριε, εἶπε ὁ νεαρὸς ἱερεὺς τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον εἶχε γίνῃ κατάχλωμον, μὴν ξεχνᾶτε πὼς βλέπει καὶ ὁ Θεός.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἀπάνω στὸ παράθυρον, ἡ Λουκία τραβήξε τὴν ἔξοκλη Μαρία — γιὰτὶ αὐτὴ εἶχε ἐμφανισθῇ — μέρα.

— Ἡ προσβολὴ ἦταν θανάσιμη, ἀπάντησε ὁ δὸν Λουῖς στὸν ἱερέα.

— Καὶ τὸ ἀμάρτημα ἐπίσης! εἶπε ἐκεῖνος, ἀφήνοντας νὰ ξεναπέσῃ κατὰ τὸ ἄμυχο σῶμα τοῦ Ντένις.

Τὰ μάτια τοῦ δὸν Λουῖζ ἀπῆλθαν μιὰ σκληρὴν ἐκφράσιν.

— Δὲν θὰ με σκοτώσῃς κ' ἐμένα!... ἔξακολούθησε ὁ ἱερεὺς ἀψηφώντας τὸν εὐπατρίδην. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους σου θὰ ἐπιτύρουν τὴν τιμωρὰν τοῦ Θεοῦ σ' ὀλόκληρην τὴν τάξιν σου.

Καὶ τὸ πρόσωπόν τοῦ ἀνατράπηκε ἀπὸ φόβον.

— Ἀκούσατέ με, Κύριε! συνέχισε ὑψώνοντας τὴν φωνὴν του. Μαρτυρῶ ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!... Πάρετε τὸ θῆμα τοῦ σὲ ἐνέδρα! Ἀκούσατέ με, ἅγιοι τοῦ Παραδείσου.

Ὁ δὸν Λουῖζ, ἐξανάλαβε τὸ σπαθὶ τοῦ στὴν θήκην του κ' ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, χωρὶς ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως νὰ πάψῃ νὰ τὸν καταριέται.

Μέσα στὸν σταλὸν ἡ φορὰ τοῦ Ντένις χρεμέτιζε παρὰ πονεμένα: κανένας δὲν τῆς εἶχε πᾶσι ἀκόμα τὸ κριθάρι τῆς.

Ὡς διὰ μαγείας, ἡ αὐλὴ εἶχε ἀδειάσει μονομιάς.

Πέρασαν μερικά λεπτά ὡς ὅπου ὁ δὸν Λουῖς μπορέσῃ νὰ

θρή τον ξενοδόχο κι' ένα τέταρτο ως δτου να του δώση να καταλάβη τί ήθελε να πη.

Στη Γαλλία, οι νόμοι εναντίον της μονομαχίας εφαρμόζονταν με μεγάλη αυστηρότητα και ο δόν Λουίζ δεν σκόπευε να επικαλεσθή την διπλωματική του άσουλια για ν' αποφύγη την κρεμάλα. Τα σχέδιά του ήσαν άλλα.

Τράνταζε δυνατά τον ξενοδόχο πιάνοντάς τον από τον ώμο και τον έπεισε στο τέλος ότι όσο λιγώτερο μιλούσε για την υπόθεσι αυτή, τόσο περισσότερο κέρδος θα είχε.

— Αν δεν θέλεις να σου κλείσουν το πανδοχείο σου, πές στους ανθρώπους σου να σωπάσουν και δός τους εσύ πρώτος το παράδειγμα. Στείλε τους χωροφύλακες στον Ιερέα, παράδωσέ του τον νεκρό και τ' άλλογό του και κάμε τους να φύγουν... Δεν φταίς εσύ άλλως τε για ό,τι συνέβη, ούτε και μπορούσες να το προλάβεις...

Ο ξενοδόχος, θέλοντας και μή, υποσχέθηκε στον μαρκήσιο να συμμορφωθή με τις υποδείξεις του. Δεν μπορούσε έξ' άλλου να κάνει τίποτε εναντίον του.

Ο μαρκήσιος φώναζε κατόπιν έναν απ' τους υπηρέτες του του είπε δυο λόγια στ' αυτή κι' άμέσως εκείνος πήρε ένα φανάρι και θγαίνοντας στον δρόμο, άρχισε να το κουνάη μέσα στο σκοτάδι.

Άμέσως σχεδόν, καλπασμός αλόγων άπάντησε στο σινιόλο αυτό. Ήταν το άμάξι που ξαναγύριζε. Διέγραψε ένα ήμικύκλιο και στάθηκε μπροστά στο πανδοχείο.

Ο δόν Λουίζ τότε ανέθηκε στην κάμαρη της Μαρίας, η οποία ήταν θυσιζμένη στο σκοτάδι. Ανακάλυψε την σύζυγό του σωριασμένη στο κρεβάτι της. Η Λουκία ήταν μαζωμένη κι' αυτή πλάι της.

Πλησίασε στο παράθυρο και φώναζε τον υπηρέτη με το φανάρι. Έπειτα γυρίζοντας πάλι κοντά στο κρεβάτι, είπε στη Λουκία:

— Φεύγουμε άμέσως.

Μά δεν έλαβε καμιά άπάντησι.

Την ίδια στιγμή, ο υπηρέτης, κρατώντας το φανάρι του, μπήκε μέσα. Ο μαρκήσιος του έδειξε τη Λουκία και του είπε:

— Κατέβασε αυτήν την γυναίκα και τις άποσκευές και θάλ' τα όλα στο άμάξι. Άφησε έδω το φανάρι.

Η κάμαρη φαινότανε τώρα άδεια και σιωπηλή. Έξω, τὰ κλαδιά ενός δέντρου που τὰ σάλευε ο άνεμος, χτυπούσαν το τζάμι.

Ο μαρκήσιος πήρε το φανάρι και πλησιάζοντας στο κρεβάτι, το ύψωσε πάνω απ' τη Μαρία. Χαμηλώνοντας τὰ βλέφαρά του, κύτταζε το κατάκλωμο πρόσωπό της και τὰ μάτια της, τὰ ζωσμένα με μούρους κύκλους, που κύτταζαν άπλανη κατ' εὐθείαν μπροστά τους. Σε μία στιγμή, καθώς εσαέψαν λίγο ειδαν το κατακόκκινο απ' το κρασί πρόσωπο του μαρκησίου, φρικιαστικό και τρομερό.

Ο μαρκήσιος άπόθεσε το φανάρι και πήρε το χέρι της γυναίκας του για να τη βοηθήση να σηκωθή. Το στόμα της, που τη στιγμή εκείνη του θύμιζε τσούμα της προκάμνης του στο φέρετρο, σάλεψε λίγο σαν νάθελε να μιλήση.

Ο μαρκήσιος έσκυψε για ν' ακούση.

— Θά σάς πω τώρα τ' όνομά του, ψιθύρισε η Μαρία. Τόν έλεγαν Ντένις.

Και σωριάστηκε πάλι στο κρεβάτι.

Ο μαρκήσιος την έπηρε τότε στα χέρια του και την κατέβασε κάτω. Μπροστά στο πανδοχείο ο όγκος του άμαξιού, που έμοιαζε με πολυτελές φέρετρο, ξεχώριζε στο σκοτεινό φόντο του δάσους. Φανάρι έλαμπαν δλόγυρα.

Ο Ιερέας κι' ο ξενοδόχος έμειναν σιωπηλοί, όταν ο μαρκήσιος παρέδωσε τη Μαρία στη Λουκία που θρισκόταν κιόλας στο άμάξι κι' ανέθηκε κι' αυτός με τη σειρά του. Οι υπηρέτες έτοιμάστηκαν να κλείσουν την πόρτα.

— Συγγνώμη, έξοχώτατε, είπε τότε ο ένας από τους υπηρέτες. Έχετε αίμα στο πρόσωπο.

— Φέρε μου νερό, άπάντησε ο δόν Λουίζ με γαλήνη.

Τό είχε ξεχάσει δλότελα. Ξανακατέθηκε από το άμάξι και πλύθηκε στην άκρη του δρόμου. Ο νεαρός Ιερέας τόν κύτταζε, διευθύνοντας άπάνω του το φως του φαριού του.

Ο μαρκήσιος αίσθάνθηκε τόν εαυτό του στενοχωρημένο και είπε:

— Θά έχετε την καλωσύνη, κύριε έφημέριε, να θυμηθήτε ότι αυτό είναι κρασί και όχι αίμα.

— Έγώ όμως βλέπω αίμα, άπάντησε ο Ιερέας.

— Πού λοιπόν; ρώτησε ο δόν Λουίζ.

— Στην ψυχή σας, κύριε...

Και γυρίζοντας την ράχι του, μπήκε μέσα στο πανδοχείο.

Χωρίς να θέλη, ο μαρκήσιος αίσθάνθηκε ένα παγωμένο ρίγος να περνάει το κορμί του. Ένα απ' τ' άλογα του άμαξιού χρεμήτισε.

Από τόν σταύλο, του άπάντησε η φοράδα του σκοτωμένου.

— Δρόμο, Σάντσο! Έμπρός, παλάνθρωπε! φώναζε ο μαρκήσιος νευριασμένος.

Έπειτα από μία στιγμή, το άμάξι ξεκινούσε με καλπασμό.

VIII

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Μέσα στο δάσος, ο δρόμος ήταν άσχημος και το άμάξι χανόταν στην άβυσσο μιας νύχτας χωρίς φεγγάρι. Τα άδυνατα φώτα των δυο φανarioν του άμαξιού χόρευαν μέσα στο πηχτό σαν μελάνι σκοτάδι. Το καμτσίκι του Σάντου σφύριζε αλύπητα.

Όταν τέλος έφθασαν πολύ νωρίς στο χωριό "Άγιος Πέτρος, δυο άπό τ' άλογα κόντευαν πειά να σκάσουν. Έπίσης μία ρόδα είχε ραίσει κι' αναγκάστηκαν να την αλλάξουν. Το άτύχημα αυτό άνάγκασε τόν δόν Λουίζ να σταθή εκεί και να ακριβοπληρώση τόν σταθμάρχη για να πετύχη δυο καλά άλογα. Άφησε τὰ δικά του με θλίψη και τὸ ταξίδι εξακολούθησε θιαστικά.

Ο δόν Λουίζ δεν μπορούσε να φαντασθή ότι ο Ντένις, με τήν πρόβλεψι της φυγής του στην Άμερική, είχε κόψει κάθε δεσμό με το παρελθόν κι' ότι κανένας δεν περιμενε την έπιστροφή του. Υπέθετε ότι ο φόνος ενός λοχαγού του βασιλέως θα προκαλούσε φασαρίες, άνακρισις και έρευνες. Λίγο τόν ένοιαζε τὸ ότι είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο σε μονομαχία άψηφώντας τόν νόμο. Είχε υπέρ αυτού τὸ ότι ο Ντένις είχε κάνει την άρχη, χύνοντάς του τὸ κρασί στο πρόσωπο. Μά έτριζε τὰ δόντια του με τή σκέψη ότι θά ήταν υποχρεωμένος να δώση εξηγήσεις πού θά έθιγαν την τιμή του.

Νά πη, αυτός, ένας Ισπανός ευπατρίδης, μπροστά σ' ένα ξενικό δικαστήριο, ότι ο άντπαλός του ήταν έραστής της συζύγου του!... "Όχι, ποτέ!... Προς χάριν της τιμής του, έπρεπε με κάθε θυσία να μείνη μυστική η πραγματική ατία της μονομαχίας.

"Όχι, ήταν προτιμότερο ν' άφήση τόν Ιερέα και τόν ξενοδόχο ν' άπαντήσουν τήν άνάκρισι και αυτός ν' άπομυκρυνθή γρήγορα απ' τόν τόπο του δράματος, να φύγη για πάντα. "Όσο για τὸ παιδί, πού η Μαρία είχε μέσα στα σπλάχνα της, θά φρόντιζε και γι' αυτό όταν θάρχόταν η ώρα...

Έπειτα, τὸ δικό του παιδί, ο διάδοχός του και κληρονόμος του, θά γεννιόταν κι' αυτό. Θά έπαιρνε τη Μαρία όριστικά στην Ισπανία. Και θά ζούσε και θά πέθαινε κλεισμένη στον πύργο του εκεί κάτω. Στην Έστραμαδούρα, οι Ιδαλγοί δεν άνησυχούν καθόλου για την εὐτυχία και για την υγεία της συζύγου των. Θά χρειαζόντουσαν ίσως χρόνια για να πραγματοποιήση το σχέδιο αυτό, μά θά τὸ πραγματοποιούσε όπωσδήποτε... Κ' ίσως, έξ' άλλου στο μεταξύ η νέα γυναίκα να σκεφτόταν λογικά και να έγκαρτερούσε...

Έπειτα από τέσσερες ημέρες έπίπονης πορείας, τὸ άμάξι του μαρκησίου έφθανε στο Άθινιόν, χωρίς να τὸ σταματήση κανείς, χωρίς κανείς να τὸ καταδιώξη.

Ο μαρκήσιος ξεφνιαζόταν τώρα πῶς ο θάνατος του Ντένις είχε μείνει χωρίς συνέπειες, πῶς δεν τόν είχαν καταδιώξει. Στο Άθινιόν θρισκόταν έξω από τὸ γαλλικό έξοφός και είχε εκεί φίλους ίσχυρούς.

Ένας από τους πύργους του παλαιού τείχους της πόλεως ήταν κατοικημένος. Μία ηλικιωμένη πλούστρα ζούσε εκεί. Ο μαρκήσιος συνεννοήθηκε μαζί της, την πληρώσε κι' έγκατέστησε μέσα στον πύργο την Μαρία και τη Λουκία για όσον καιρό θά έμενε στο Άθινιόν. Ο Σάντσο, στον όποιον άνέθεσε τη φύλαξη τους, κοιμόταν την νύχτα μπροστά στην πόρτα τους. Ο ίδιος ο μαρκήσιος έγκαταστάθηκε στο καλλίτερο ξενοδοχείο της πόλεως.

Ο δόν Λουίζ είχε αποφασίσει να μείνη λίγον καιρό στο Άθινιόν, έξ' αιτίας της καταστάσεως της Μαρίας, γιατί τὰ πράγματα δεν είχαν έρθει τόσο ευνοικά, όπως τὰ περιμενε.

Του φαινόταν τώρα ότι η Μαρία θά έχανε τὸ μυαλό της. Από μέρα σε μέρα θυβιζόταν σε πιό μεγάλη σιωπή και έδειχνε πῶς δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω της. Πολλές φορές, άκατανόητα λόγια έθγαίναν απ' τὸ στόμα της.

Μά μία γυναίκα τρελλή δεν συμβιβάζοταν καθόλου με τὰ σχέδια του δόν Λουίζ και γι' αυτό άποφάσισε να της έξασφαλίση μερικές ημέρες ήσυχίας.

Χάρις στην άφοσίωσι και τις στοργικές φροντίδες της Λουκίας, η Μαρία άρχισε σιγά-σιγά να συνέρχεται. Η μνήμη της ξαναγύρισε και συγχρόνως, μαζί μ' αυτή, η δύναμις να υποφέρει τις άναμνήσεις της. Έπειτα από μερικές έδομάδες, μπορούσε να θγαίνη και να κάθεται στις έπαλξεις του πύργου, ο όποιος έδέσποζε στο γαλήνιο τοπίο πού άπλώνονταν γύρω από τὸ Άθινιόν.

Αντλώντας κουράγιο από τόν πόνο της τόν ίδιο, άποφάσισε, καθώς ένοιωσε να σκιρτά μέσα στον κόλπο της τὸ παιδί της, να άνορθώση τις δυνάμεις της, την ένεργητικότητα της και τη θέλησή της να χρειαζόταν εναντίον της θελήσεως πού προσπαθούσε να καθυποτάξη την ψυχή της, και τὸ σώμα της.

Παρά την θέλησι του δόν Λουίζ, θά έφερνε στον κόσμο τὸ παιδί του έρωτός της. "Όσο για τὸ μέλλον αυτού του παιδιού θά τὸ έμπιστευόταν στα χέρια του Θεού. Έθγαλε και πάλι τὸ άγαλματάκι της Παναγίας από τόν σάκκο της. Τὸ τοποθέτησε σε μία έπαλξι όπου είχε φυτρώσει ένα φυτὸ με μακρὰ πράσινα φύλλα και κάθε άπόγευμα, καθισμένη μπροστά στο άγαλμα, προσευχόταν με θερμή όρες δόκλινρες.

Κάθε θράδυ, όταν η γρήη πλούστρα ξαναγύριζε στον πύργο εύρισκε τη νέα γυναίκα μπροστά στη μαντίνα με μία έκρησσι γεμάτη δδύνη και έλπίσσι. Καταλάβαινε ότι ο πόνος της Μαρίας ήταν απ' αυτούς πού μόνο ο ουρανός μπορεί να τους θεραπεύση. Και ένοιωθε άπέραντο οίκτο γι' αυτήν.

Της έφερνε γάλα καταικίσιο φρέσκο, μανιτάρια πού τὰ σήαζε στα θσοκοτόπια και λουλούδια για τήν κάμαρή της.

Μία φορά μόνο, κατὰ διαταγήν του δόν Λουίζ, ένας γιατρός πήγε και τάρασε την εύλογημένη αυτή μοναχιά. Μά όταν είδε τη Μαρία και την εξέτασε, είπε πῶς η έπιστήμη του δεν μπορούσε να της δώση καμιά βοήθεια.

Εν τῷ μεταξύ ο δόν Λουίζ περνούσε τόν καιρό του παίζοντας σκάκι με τόν κυβερνήτη της πόλεως, πού ήταν μανιώδης σκακιστής. Συγχρόνως όμως φρόντιζε για την ριζική έπισκευή του άμαξιού του, ούτως ώστε να μπορέση να κάνει τὸ ταξίδι της Ιταλίας.

Έλος, όταν άρχισαν η πρώτες μέρες του χειμῶνα, τὸ άμάξι με τους τρεις έπιβάτες του η μάλλον με τους τέσσερες, πήρε τόν δρόμο των Άλπεων. Για τόν τέταρτο από τους έπιβάτες αυτούς, εκείνον πού δεν είχε άντικρύσει άκόμα τὸ

φῶς της ημέρας, τὸ ταξίδι αυτό ήταν έξαιρετικά επικίνδυνον.

Ο σκοπός άλλως τε του μαρκησίου ήταν ν' άποβή θανασιμο τὸ ταξίδι για τόν ένοχλητικόν αυτόν έπιβάτη.

Για να πετύχη μάλιστα τόν σκοπὸ αυτό, τὸ άμάξι, κατὰ διαταγήν του ακολουθούσε έπι έδομάδες δόκλινρες τούς πιό έλεεινούς δρόμους, τις πιό δύσβατες κακοτοπιές, πήγαινε δηλαδή εκεί πού τὰ τραντάγματα και τὰ τινάγματα ήσαν αδιάκοπα.

Μά τὸυ κάκου... Τὸ γεγονός πού ο δόν Λουίζ προετοίμαζε με τόσο ζήλο κι' έπιθυμούσε με τόσο λαχτάρα, δεν συνέβη. "Αν και ο μαρκήσιος έκανε ό,τι μπορούσε για να τὸ πετύχη, η άπροσδόκητη δύναμις της φύσεως, πού την άντιπροσώπευε η θέλησις της γυναίκας του, έρχόταν πάντα άντίθετη στα σχέδιά του... Για να σκοτώση τώρα τὸ παιδί έπρεπε να σκοτώση και τη μητέρα. Μά τη μητέρα την ήθελε γιατί θά του έδινε τὸ δικό του παιδί.

Ζύγανε πειά τὸ τέλος τὸ Δεκεμβρίου. Ο μαρκήσιος έπρεπε να θρίσκειται στην Ιταλία με την άρχη του καινούργιου χρόνου. Κάθε τόσο μία κραυγή της Μαρίας, της όποιάς η άντοχή είχε φθάσει πειά στο τέλος, η μία κραυγή άγανακτήσεως της Λουκίας πού ο φόβος δεν την συγκρατούσε πειά, τόν έτάραζαν. "Ετσι στο τέλος ο μαρκήσιος, βλέποντας ότι δεν έκανε τίποτε, διέταξε τόν Σάντσο ν' άκολουθήση καλλίτερος δρόμους.

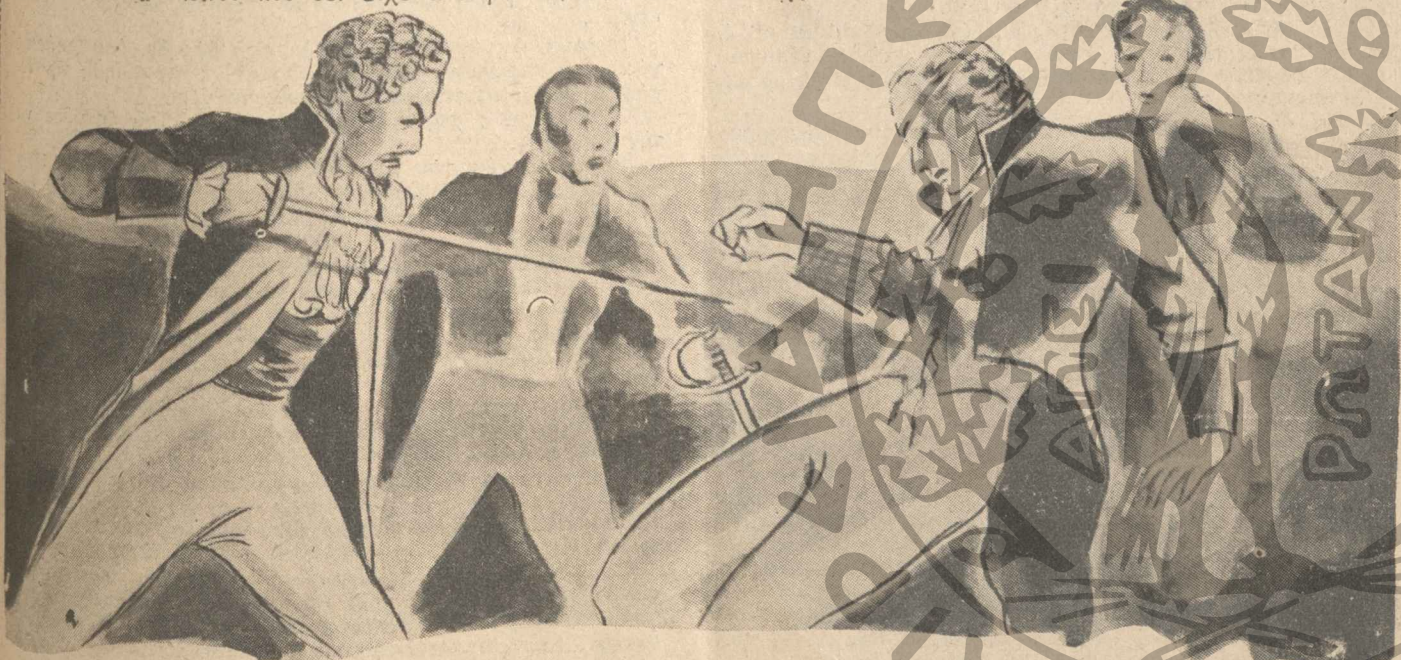
Η Μαρία είχε χάσει πρίν από καιρό κάθε συναίσθησι τόπου και χρόνου. Έβλεπε τόν εαυτό της να τρανιάζεται αδιάκοπα σ' έναν άκεανό άδυσώπητο από κακοτοπιές.

Κάποια νύχτα, η Λουκία της είχε εφαρμόσει κρυφά μία ζώνη, καμωμένη από κομμάτια κουβέρτας, σαν αυτές πού φορούν η χωριάτισσες για να μπορούν να δουλεύουν στους άγρους ως ότου να φτάση η ώρα τους. Η ζώνη αυτή ήταν για την φτωχή μητέρα η ζώνη σωτηρίας μέσα στο ναυάγιο.

Τὸ άμάξι τραβούσε τώρα πρὸς τὰ ύψη, σε δρόμο όμως πλατύ και καλό. Η θραδύτης και η γαλήνη της άρχιης της άναβάσεως έκαναν τη Μαρία να νοιώση ένα αίσθημα άνέσεως, άγνωστο έως τότε. Με τὸ κεφάλι άκουμπισμένο στον ώμο της Λουκίας, κύτταζε τὰ πιό όμορφα χωριά του κόσμου ναρκωμένα στον ήλιο. Στις πεδιάδες κάτω και πίσω τους, οι κάμποι και οι λόφοι της Λιγουρίας ξετυλιγόταν σαν σαν μία πολύχρωμη εικόνα. Καθώς σε λίγο μπήκαν στην είσοδο ενός θαθείου φαργαγιού της φαινόταν σαν να έβλεπε ένα παράδεισο τόν όποίο συχνά είχε όνειρευτή.

Δεν ήξερε πειά πού ήταν, ούτε τί της είχε συμβή. Ο άνθρωπος πού καθόταν απέναντί της ήταν ένας ξένος.

Τί ώραία ρούχα πού φορούσε! Πόσο θά ήθελε να είχε την μακρὰ αυτή θαντέλλα πού έφερε από τὰ μανίκια του στα χέρια του για να φτιάξη ένα φόρεμα για την κόκλα της!

Ο μαρκήσιος έχωσε τὸ σπαθί του στην καρδιά τὸ άντιπαλου του και τὸ τραύμα καταματωμένο.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΕΙΟ ΚΟΣΜΑΓΑΠΗΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΝΕΑ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΝΕΑ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Το περιοδικό του καλού κόσμου, το περιοδικό που αγαπήθηκε περισσότερο από κάθε άλλο στην Ελλάδα, το ασύγκριτο και ασυναγώνιστο

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ 16ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του ἐγκαινιάζει μίαν ἐντελῶς νέαν περιόδον.

Αὐξάνει τὰς σελίδας του τακτικῶς ἀπὸ 60 εἰς 72! Ἀνάμεσα στὶς 72 σελίδες θὰ εἴρητε 1002 ἐκπλήξεις, 1002 τέρψεις, 1002 νέα συναρπαστικὰ περιεχόμενα. Κάθε σελίδα κι' ἓνα ἀριστούργημα. Κάθε στήλη κι' ἓνα δικμάντι τῆς ἐλληνικῆς καὶ ξένης φιλολογίας.

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Μὲ μίαν λέξιν θὰ εἶναι ἓνας πραγματικὸς ἐκδοτικὸς κολοσσός!

ΤΟ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

100 | 100

ΘΑΥΜΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ
ΣΕΛΙΔ. 72

ΘΥΜΗΘΗΤΕ
Ν' ΑΓΟΡΑΣΕΤΕ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"
ΤΗΝ 29^{ΗΝ}
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
ΔΡΑΧ. 5

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

10 Νοεμβρίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

13

ΜΕ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΜΕ ΠΡΟΦΥΛΑΙΣ ΠΟΛΛΕΣ ΔΙΕΣΧΙΣΕ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΚΑΙ ΤΡΑΠΗΛΗΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ. ΦΑΙΝΟΙΤΑΝ ΣΥΝΕΙΘΙΜΕΝΟΣ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΑ ΣΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΞΕΝΗ ΘΟΡΥΒΟ. ΤΑ ΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΜΟΙΟΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΜΕ ΠΑΤΗΜΑΤΑ ΓΑΤΑΣ. ΣΤΑΘΗΚΕ ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ, ΚΥΤΤΑΞΕ ΠΡΟΣΕΧΤΙΚΑ ΟΛΟΘΥΡΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΠΕΡΑΣΕ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΡΟΝΗ ΠΛΕΥΡΑ. ΑΠ' ΕΚΕΙ ΜΟΙΑΞΑΝΑ ΔΙΩΡΟΦΟ ΟΠΙΤΙ ΦΑΙΝΟΤΑΝ. ΚΥΤ.ΑΞΕ ΑΡΚΕΤΗ ΩΡΑ ΤΟ ΟΠΙΤΙ ΠΡΟΣΕΧΤΙΚΑ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣΕ. "ΕΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ ΗΤΑΝ ΑΝΟΙΧΤΟ. "ΥΣΤΕΡΑ ΜΕ ΚΑΘΕ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙ ΠΗΓΕ ΚΟΤΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΤΟ ΕΣΕΤΑΣΕ ΩΡΑ ΠΟΛΛΗ ΚΑΙ ΞΑΝΑΥΡΙΣΕ ΑΘΡΟΥΘΑ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ. ΠΑΤΟΥΣΕ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΧΟΡΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ Ο ΚΡΟΤΟΣ ΤΩΝ ΘΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ.

ΕΒΓΑΛΕ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΤΟΥ ΕΝΑ ΚΛΕΦΤΟΦΑΝΑΡΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΑΝΑΨΕ ΚΙ' ΕΣΘΥΣΕ. ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΠΟΔΤΑΝ ΣΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΟΠΙΤΙΟΥ, ΑΜΕΣΩΣ ΑΝΑΨΕ ΚΙ' ΕΣΘΥΣΕ ΑΛΛΟ ΚΛΕΦΤΟΦΑΝΑΡΟ. ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΑΣΦΑΛΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΗΜΑΤΟΣ. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΑΣ ΜΟΛΙΣ ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΣΥΝΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΤΟΥ, ΞΑΝΑΠΡΟΧΩΡΗΣΕ ΜΕ ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ. "ΟΤΑΝ ΕΦΤΑΣΕ, ΣΤΑΘΗΚΕ ΚΑΙ ΑΚΡΟΑΣΤΗΚΕ ΜΕΡΙΚΑ ΛΕΠΤΑ. ΠΡΟΧΩΡΗΣΕ ΩΣ ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ. "Η ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΗΑΝ ΚΑΤΕΒΑΣΜΕΝΕΣ ΕΤΙ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΜΠΟΡΗ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΔΗ ΜΕΣΑ. Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΤΑΘΗΚΕ Λ.ΓΟ, ΤΕΝΤΩΣΕ Τ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΟΥ, ΑΦΟΥΣΚΡΑΣΤΗΚΕ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΣΚΥΨΕ ΤΟ ΜΙΟΤΟ ΤΟΥ ΣΩΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΠΑΡΑΜΕΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΗΤΑΝ ΘΕΟΣΚΟΤΕΙΝΟ. ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΩΧΡΗ ΑΝΑΛΑΜΠΗ ΣΤΗ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΕΔΕΙΧΝΕ ΟΤΙ Η ΦΩΤΙΑ ΞΕΚΑΙΓΕ. Ο ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ, ΣΚΥΜΕΝΟΣ ΕΤΙ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ, ΕΚΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΗΘΙΣΟΥΝ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΚΑΤΟΠΙΝ Τ' ΑΝΟΙΞΕ ΠΑΛΙ. ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΔΥΜΩΣ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ Ο ΞΗΡΟΣ ΚΡΟΤΟΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΔΙΑΚΟΠΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΓΕΜΙΣΕ ΑΜΕΣΩΣ ΩΠΛΕΤΟ ΦΩΣ. ΤΟΤΕ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΙΔΕ ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟ ΝΕΟ, ΜΕ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΑΙΣΧΛΟΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΑ, ΝΥΜΕΝΟ ΣΑΝ ΝΑ ΕΠΡΟΚΕΙΤΟ ΝΑ ΠΩΗ ΣΕ ΕΣΠΕΡΙΔΑ, ΝΑ ΚΑΘΕΤΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ.

Ο ΓΙΓΑΣ ΚΥΤΤΑΞΕ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ ΜΕ ΕΙΩΘΝΙΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΙΠΕ ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΑ : — ΤΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΜΕΣΑ ; ΘΑΡΡΕΙΣ ΠΩΣ ΔΕΝ ΣΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ; ΓΕΛΟΙΕ !

Ο ΑΛΛΟΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΣΩΜΟ ΝΕΟ ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΣΑΝ ΝΑΝΟΣ, ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΑ ΞΕΧΑΣΕ. ΕΙΧΕ ΠΙΑΣΤΗ ΣΑΝ ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΣΤΗ ΦΑΚΑ. "ΩΣΤΟΣΟ ΣΥΝΗΛΘΕ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΝΑ ΜΗ ΜΕΣΑ, ΩΠΩΣ ΤΟΝ ΕΙΧΕ ΔΙΑΤΑΞΕΙ Ο ΑΛΛΟΣ, "ΙΝΕ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΣΤΡΥΓΓΗ ΦΩΝΗ ΟΥΡΛΙΑΞΕ : — ΨΗΛΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ! "ΑΛΛΟΙΩΣ ΣΤΗΝ ΑΝΑΘΩ 1...

ΕΙΧΕ ΓΩΣΕΙ ΚΙ' ΟΛΑΣ ΤΟ ΕΝΑ ΤΟΥ ΧΕΡΙ ΣΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΤΟΥ ΠΑΝΩΦΟΡΙΟΥ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΕΞΩΓΚΑΜΕΝΟ, ΣΑΝ ΝΑ ΚΡΥΒΟΤΑΝ ΚΑΠΙΟ ΟΠΛΟ.

Ο ΓΙΓΑΣ ΕΣΚΑΣΕ ΣΤΑ ΓΕΛΙΑ. — Χμμμ ! Έκανε. "Αν κρίνουμε απ' τὰ φαινόμενα, δὲν μοιάζεις καὶ γὰρ πολὺ θλάκας. Καὶ θὰ ξέρης καλύτερα ἀπὸ μένα ὅτι ὁ λωποδύτης πού συλλαμβάνεται μὲ τὸ δ-πλο σὲ χέρι χαρακτηρίζεται ληστής καὶ τότε ἡ μικρότερη ποινὴ τοῦ εἶναι τὰ ἱσθδία. Τίς μπλόφες λοιπὸν ἄλλοῦ !... Καὶ μὲ φωνὴ ἐπιτακτικὴ συμπλήρωσε :

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Τ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

— Μπρός ! "Εμπα μέ-
σα !...

Ο μικρόσωμος άγνω-
στος του παραθυριού χα-
μογέλασε ειρωνικά και ά-
πάντησε :

— Μωρέ ξευπνος πού
είσαι !

Ο γίγας τότε τράδηξε
τὸ συρταρι κι' έβγαλε τὸ
πιστόλι τοῦ, τοῦ οποιου
τὸ στόμιο γύρισε πρὸς τὸ
παραθύρο.

— "Εμπα γρήγορα μέ-
σα, τὸν διέταξε μὲ ὕφος
πού δὲν ἐπιδεχόταν ἀντίρ-
ρησι.

Ο άλλος ἀναγκάστηκε
νὰ πηδήσῃ μέσα.

Μόλις θρέθηκε μπρο-
στὰ στὸν νέο ἄρχιε νὰ
τρέμῃ.

— Μὴ μοῦ κάνετε κακὸ,
τὸν παρακάλεσε. Σὰς ἱ-
κετεύω...

— Μὲ ἱκετεύεις, ἔ ; παληολωποδύτη ! Θὰ τηλεφωνήσω
τώρα ἀμέσως σὴν "Αστυνομία.

"Εκείνη τὴν στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μιά
πολὺ ὡμορφὴ νέα. "Ἦταν κι' ἐκείνη ντυμένη μὲ φόρεμα ἐ-
σπερίδος.

Ο νεαρός γίγας, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ ὄπλο τοῦ, κύτταξε
μὲ λοξὸ βλέμμα τὴν νέα, ἡ ὁποία εἶχε παγώσει ἀπὸ τρόμο
καὶ κατάπληξι. Γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ εἶχε θάλει τὸ μαντή-
λι τῆς σὸ στόμα τῆς. Τὰ ὠραία κατὰμαυρα μάτια τῆς εἴ-
χαν πεταχτῇ ἀπ' τὶς κόγχες τοῦς. Προχώρησε λίγα θήμα-
τα καὶ ρώτησε τὸν νέο :

— Αὐτὸς πάλι τί εἶνε, Χάρρυ ;

— Ποῦ νὰ ξέρω ; Ρῶτα τὸν ἴδιο, καλύτερα...

Κατόπιν γυρνώντας στὸν λωποδύτη, τὸν ρώτησε μὲ δυ-
νατὴ φωνή :

— Δὲν μιλάς ; Ποιὸς καὶ τί εἶσαι ; Πῶς σὲ λένε ;

— Τζόε, ἀπάντησε ἐκείνος.

— Δὲν ἐννοεῖς νὰ μιλήσῃς, ἔ ; Θὰ δοῦμε
δυμῶς ἂν θὰ σωπάσῃς καὶ σὴν ἀστυνομία !

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἀπλώσε τὸ χέρι τοῦ
σὸ τηλεφώνο. Ο άλλος ἄρχισε τὶς παρα-
κλήσεις.

— Μὴ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ ! Εἶμαι
ἓνας φτωχὸς διαβόλος, πού εἶχα νὰ σταυ-
ρώσω δεκάρα ἐδῶ κι' ἓνα χρῶδο. Σὰς ὀρ-
κίζομαι ὅτι λέω τὴν ἀλήθεια.

Η νέα εἶχε τσιγκώσῃ τὰ φρύδια τῆς. "Α-
κόμα δὲν εἶχε συνάθει ἀπ' τὴν κατάπληξι
τῆς.

Ο κλέφτης τῆς ἔρριχνε ἱκετευτικὰ βλέμ-
ματά, σὰν νὰ περιμένε ἀπὸ κείνη τὴν σπ-
τηρία τοῦ. Πίστευε ὅτι σὰν γυναῖκα πού ἡ-
ταν θὰ δειχνόταν πονόψυχη.

— Τί νὰ ἐκάνῃ, καλὲ μου ἀνθρώπε ; συνέ-
χισε. "Η ζωὴ εἶνε πολὺ δύσκολη καὶ τὸ ἐ-
παγγέλμα τοῦ λωποδύτη ἐπικίνδυνον. "Η θὰ
θρῆς καμμιὰ γῆνα νὰ τὴν μαδήσῃς, ἢ θὰ πο-
φήσῃς σὴν πείνα. Κι' ἂν σὲ θωπήσουν πρὶν
κάνῃς τὴ δουλειά σου, χαίρετά μου τὸν πλά-
τανο ! "Αλλὰ ἐσὺ φαίνεσαι χρυσὴ ψυχὴ. "Α-
σε με νὰ φύγω, νὰ ζῆς. Δὲν ἔχεις καρδιά.

Η νέα γυναῖκα χαμογέλασε μὲ τὸ ἀπε-
λές ὕφος τοῦ λωποδύτη καὶ γυρνώντας στὸν
νέο τὸν παρακάλεσε :

— Χάρρυ, ἄστον νὰ φύγῃ. Εἶνε ἓνας ἡ-
ποτισμένος ἀνθρώπος. "Αφοῦ ὀρκίζεται
ὅτι ἓνα χρῶδο τώρα δὲν ἔκλεψε...

— "Ο ! Νὰ σὲ χαρῶ !... Νὰ ζήσης ὁ-
πορὴ μου καπέλλο. Μὰ τὸ Θεό, μὰ τὸ
Βαγγέλιο ἔτσι εἶπε, εἶπε ὁ κλέφτης στρέ-
φοντας τὸ βλέμμα σὸ χρηματοκιβώτιο πού
ἦταν σὲ μιά γωνιά : "Αλλοτε τέτοια κιθώ-
τια ἦταν παιγνίδια στὰ χέρια μου. Τί δὲν
κατάφεραν αὐτὰ τὰ χέρια...

— "Ασέσω ὁ-

— "Ασέσω ὁ-

— "Ασέσω ὁ-

μως τώρα ξεορκισμένα νάνε !...

— Ξορκισμένα νάνε, μά τί γύρευες τότε έδω, τόν διέκοψε ό γίγας.

— Ό άλλος με κλαυθμηρό ύφος απάντησε :

— Άδελφε μου, την δεκάρα την έθλεπα με τὰ κυάλια ! Μ' έδερνε αγρία φτωχεια... Μας είχε θερψει ή πείνα... Πείνα και των γονεων, που λές. Έχω, βλέπεις, και δολόκληρη φαμελιά...

— Είχε εξαντληθή πειά ή ύπομονή του νέου. "Απλωσε τó χέρ' του και πήρε τó ακουστικό. Μά τόν εμπόδιζε ή νέα γυναίκα.

— Χάρρου, σέ παρακαλώ, στάσου να τόν ακούσουμε.

— Ίί φαμελιά έχεις ; τόν ρώτησε.

— Δυο κουτσούβελα, μιά γυναίκα και μιά γρηά μάνα. Χτες τó ένα μικρό μου μου ψιθύρισε ότι αύριο ό γιουός του ιδιοχτήτη της θίλλας αύτης θά χάριζε ένα μαργαριταρένιο κολλιέ στην αρραβωνιαστικιά του... Μαργαριταρένιο κολλιέ, σου λέει ό άλλος ! «Όσα χρόνια και άν φάω, άείζει τόν κόπο» σκέφτηκε... Σκέφτηκε, μά που τύχη ! 'Ασφαλώς ή μνηστή θά είσαι του λόγου σου και ό κύριος απ' έδω θάνε ό γιουός του ιδιοχτήτη της θίλλας...

— Η νέα πλησίασε τόν λωποδύτη.

— Πραγματικά είσαι άτυχος, του είπε. "Εχεις δίκη. Ό κύριος είνε μνηστήρ μου και αύριο πρόκειται να μου χαρίσει τó κολλιέ. 'Απόψε έχουμε έσπερίδα στο σπίτι μας και ό Χάρρου μ' έφερε έδω, για να μου δείξη τó κολλιέ. Βλέπεις πώς θιάστηκε. Λίγο άκόμα άν άργούσες, θά είχαμε ξαναγυρίσει στο σπίτι μου και σύ θάκανες μιά χαρά τή δουλειά σου...

— Γύρισε στόν μνηστήρα της και πιάνοντάς τον απ' τó μπράτσο, τόν παρακάλεσε :

— Χάρρου, άσε τόν δύστυχο να φύγη. 'Ιστον για χατήρι μου. Σου τó παρακαλώ...

— Εκείνος μούγκρισε νευρικά :

— Ας ξεκουμπισθή επίτελους να ήσυχάσουμε...

— Η νέα έβγαλε απ' την τσάντα της ένα χαρτονόμισμα τών δέκα λιρών. Δίνοντάς το στόν κλέφτη, τόν συμβούλεψε :

— Πάρε αυτό κι' άλλη φορά να μην κλέβεις. Προσπάθησε να γίνης τίμιος άνθρωπος. Θέλω να μου τó υποσχεθής. Κι' εύλόγα τόν Θεό που θρέθηκα έδω, άλλωδς τώρα θά ήσουν στο κρατητήριο. Αυτό να σου γίνη μάθημα και στο έξης να μην έπιχειρήσης να μπής σε ξένο σπίτι.

— Ό Τζόε είχε σκύψει τó κεφάλι ντροπισμένος και στρυφογύριζε στο χέρι του τó δεκάλιρο.

— Δέκα... δέκα λίρες » μουρμούρισε. Ό Θεός να σάς ανταμειψή, μίς... Να ζήσετε και να γεράσετε εύτυχοι μάλι.

— Σου υπόσχομαι να μην ξανακλέψω ποτέ στη ζωή μου.

— Καί με τόν ίδιο τρόπο που είχε μπή, πήγυξε απ' τó παράθυρο έξω.

— Η νέα έσπευσε να κλείση τις κουρτίνες και να τρέξη κοντά στόν Χάρρου που άνοιξε τó συρτάρι και έβγαζε ένα άρκετά μεγάλο κουτί.

— Ό Χάρρου ήταν έξαγριωμένος.

— Καθόσουν και άκουγες αυτό τó κτηνος τόσην ώρα, της είπε με θυμό. Δεν λέω, έπαιξες τόν ρόλο σου θαυμάσια, μά ώστόσο στην διάθεσί μας μονάχα ένα τέταρτο της ώρας έχουμε. Καί βλέπω ότι αυτό τó χρηματοκιβώτιο δεν άνοιγει και πολύ εύκολα.

— Σηκώθηκε και πλησίασε στο χρηματοκιβώτιο. "Εβγαλε ένα αντικλειδί και τó δοκίμασε.

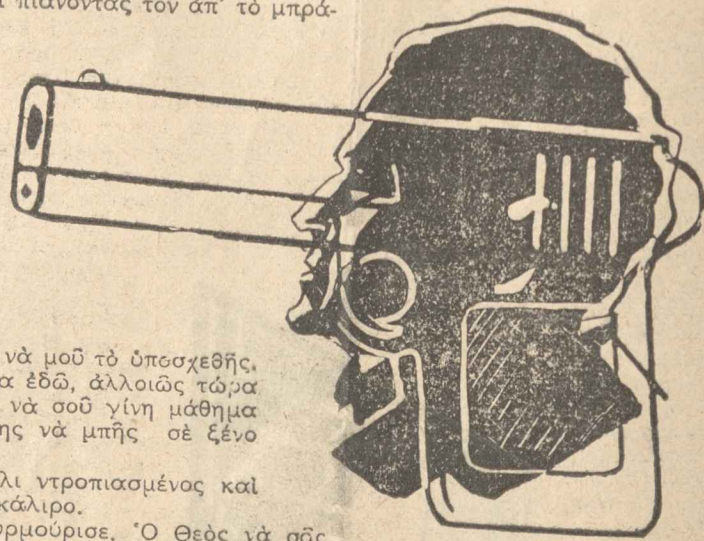
— Θαύμα ! είπε χαρούμενος. "Ανοιξα !...

— Πήρε από μέσα ένα κουτί από μετάξι και φίλντισι και γύρισε πρós τή νέα.

— Δρόμο τώρα ! της είπε. Η δουλειά πέτυχε. "Ετσι κλέβουν, διάβολε ! "Όχι σαν αυτόν τόν αλήτη προηγούμενος. Αυτοί οι πειναλέοι είνε ικανοί μοναχά για φιλοδουλειές...

— Τ. ΓΚΡΕΓΚΟΡΥ

— Συνιστώμεν είνε τας αναγνωστρίας μας τó έργοστάσιον 'Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής και Ραπτικής της κ. ΧΡΗ. ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δδός Μητροπόλεως 14 α, 'Αθήνα.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

Με τούς συγγενείς σου όσο θέλεις φάγε, πιές, γλέντα, μά αγοράπωλησία μην κάνεις ποτέ.

— 'Η γλυκειά γλώσσα θγάζει τó φειδί απ' την τρύπα.

— Προτιμότερο να τρώς τó δάχτυλό σου, παρά να έπωχεώνεται στόν χασάπη.

— Τό κρασί πρόσεχε να τó πίνης έσύ, μην αφήνεις να σέ πιή εκείνο.

— Ό φόθος δεν συντελεί στο να άπομακρυνθί ό θάνατος.

— Όποιος δεν δέρνει την κόρη του, ασφαλώς θά δειχί μιά μέρα την κόκα του.

— Την γυναίκα σου να την αγαπάς, μά άλλοιμόνο σου άν... σου καθήση στο σθέρκο !

— Όποιον δεν θέλει ό Θεός, οι άγιοι... τόν κυνηγούν με τó σκουπόξυλο !

— Τό λίγο είν' άρκετό τó πολύ θάπτει.

— Εκεί που σέ ζητούν μη θαρεύσαι να πäs κι' όπου είσαι άνεπιθύμητος μην πατάς ποτέ.

— Ό νεοδούλος δεν δουλεύει όσο κι' άν χύνης νερό με τόν κάδο· θέλει τρεχούμενο νερό.

— Κείνος που έχει μακρύ δάχτυλο δεν τρώει μέλι. Τó τρώει ό τυχερός.

— Όποιος πεινάει μέλι, γλύφει τά δάχτυλά του.

— Τό γαύγιμα του σκυλιού δεν σταματά τó καραθάνι.

— Τό χρυσάφι και στόν θάο κο μένει πάντα χρυσάφι.

— Να πατάς τó μωμύγι, χωρίς να τού τσακίξης τή μέση.

— Να περπατάς στη σκιά, μά ίχνος να μην αφήνης.

— Ό καθένας τó ντέρτι του κι' ό μωλινάς τó νερό.

— Όταν τó μύλο τόν παρασύρη ή πλημμύρα, δεν κλαίει τόν κρότο του.

— Για τόν φιλότιμο τó κουνούπι είνε... όρχηστρα για κείνον που δεν έχει φιλότιμο.

— Στή Σχολή τών Δοκίμων μέσα ήταν συμμαθητής με τόν μεγαλύτερο άδελφό μου -όν Ιϊάν νη. Μά τόν 'Αντώνη τόν αγαπούσε περισσότερο άν και ήταν μιά τάξη παρακάτω.

— Άρχισαν να μιλάνε για τόν ύπνο της πρώτης θραυδής. «Νά τού μεταφέρή ό καμαρότος μας ένα κρεβάτι στην κάμαρά σου». "Επειτα ήλθε τó ζήτημα τού φαγητού: «Νά τόν πάρουμε στο τραπέζι μας... "Ας τρώη πάντα μαζί μας. "Εκεί που πληρώνουμε οι δέκα για να τρώμε δέκα, θά τρώμε ένδεκα».

— Μά δεν θέλησε με κανέναν τρόπο να τó δεχτή ό άδελφός μου αυτό.

— Την λύσι τή θρήκε πάλι ό μακαρίτης ό Θανάσης. Νά πάη στόν άρχηγό, να τού αναφέρη, σαν ύπασπιστής του, την προσέλευσί μου, κι' έτι διατάξη εκείνος.

— Εκουμπωσε τó ένα — έτσι συνήθιζε ναάντα, έσπευσε την ώρα που πέθανε — κουμπί της στολής του κι' ανέθηκε τρεχάτος τή μαρμαρένια σκάλα τού Παλατιού.

— Ποιος έφερε τί τού ανέφερε... Τί τού είπε... Σέ λίγο να σου ό καμαρότος τού άρχηγού: «Ό κύριος άρχηγός θέλει τόν ναύτη κύριο Μπρατσάνο».

— Άνέθηκε, σäs όμολογώ, κατακόκκινος, στο έπάνω πάτωμα τού Παλατιού. Μπρός ό καμαρότος πρós ενά

— Δάδρομοι μεγάλοι, πόρτες δίφυλλες και τρίφυλλες. Στό άναμεταξύ τακτοποιούσα τή μπελάμνα μου, τή μαντήλα μου, έσοκόνιζα με τó μαντήλι μου τά παπούτσια μου.

— Ό καμαρότος χτύπησε ανάλαφρα μιά πόρτα, δειλά - δειλά την μισάνοιξε, κάτι είπε και

— Τά νύχια μας μεγαλώνουν γρηγορότερα τó καλοκαίρι παρά τόν χειμώνα. Όταν τρώμε λίγο, τά νύχια μεγαλώνουν γρηγορότερα. Όταν άρρωσθίσουμε, άργούν να μεγαλώσουν τά νύχια μας. Τά νύχια τού δεξιού χεριού μας μεγαλώνουν γρηγορότερα απ' τά νύχια τού άριστερού. Πά γρηγορα μεγαλώνει τó νύχι τού μεσαίου δαχτύλου μας και τó άργά τó νύχι τού δείκτου.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΑΣ

Τά νύχια μας μεγαλώνουν γρηγορότερα τó καλοκαίρι παρά τόν χειμώνα. Όταν τρώμε λίγο, τά νύχια μεγαλώνουν γρηγορότερα. Όταν άρρωσθίσουμε, άργούν να μεγαλώσουν τά νύχια μας. Τά νύχια τού δεξιού χεριού μας μεγαλώνουν γρηγορότερα απ' τά νύχια τού άριστερού. Πά γρηγορα μεγαλώνει τó νύχι τού μεσαίου δαχτύλου μας και τó άργά τó νύχι τού δείκτου.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΘΗΤΕΙΑ ΜΟΥ

Β'

Στό προηγούμενο τεύχος τού «Μπουκέτου» σάσάφησα στη μέση, άτριβώς την ώρα που με τόν όπλο-νόμο τού Προγυμναστηρίου τού Πόρου έκουτοσπίναμε. Ό καύμένος ό Παρασκευόπουλος μούκανε τά μουσαφιρίκια, διακονούσης της «Μαρία» τών ύπολόγων ύπαξιωματικών, τού θοδωράκη τού Κεζάκη.

— Όταν πειά δεν χρειάζοταν ή «Μαρία», για να μάς σεργίρει, ό Παρασκευόπουλος διέταξε τόν Κεζάκη να πάη στην πόρτα και μόλις γυρίση ό άδελφός μου ναρήν να μάς ειδοποιή.

— Όπου κατά τις όχτλ να σου αλαφιασμένος ό Θωδωράκης: «Έρχεται ό κύριος άνθυποπλοίαρχος!»

— Βγήκαμε έξω και τόν προφθάσαμε στα κυπαρίσσια.

— Άντώνη ! τού φωνάζω, πριν προφθάση να μπή στη μεγάλη πόρτα τού Παλατιού.

— Γυρίζει, κάνει ένα - δυό θήματα, προσπαθώντας να διακρίνη μέσα στο σκοτάδι, ποιός τόν φώναζε με τó μικρό του όνομα. Θά τού φάνηκε γνώριμη κ' ή φωνή μου.

— Στάθηκε όμως διστακτικός. Διέκρινε, φαίνεται, κολλαρίνα και κοντοστάθηκε. Πώς μπορούσε ποτέ μιά «κολλαρίνα» να τού φωνάζι με τόση οικειότητα.

— Στό άναμεταξύ αυτό ζυγώσαμε και τόν έφιλησα. Με ρώτησε για τή μακαρίτισσα — τή λάρτρε — τή μητέρα μας, για τόν μακαρίτη τόν πατέρα μας, τις άδελφές μας. Κι' άμέσως κατόπιν τόν κατάλαβα στενοχωρημένον. 'Αρρώθηκε μπροστά του τó ζήτημα, σωστό πρόβλημα, της διαμονής μου στόν Ιόρρο. Στά ύπηρεσιακά ήταν... «μή μου άπτου».

— Σαφικά να σου ό μακαρίτης ό Θανάσης ό Μισούλης, άνθυποπλοίαρχος, ύπασπιστής τού άρχηγού. Ό από «μηχανής Θεός».

— Στή Σχολή τών Δοκίμων μέσα ήταν συμμαθητής με τόν μεγαλύτερο άδελφό μου -όν Ιϊάν νη. Μά τόν 'Αντώνη τόν αγαπούσε περισσότερο άν και ήταν μιά τάξη παρακάτω.

— Άρχισαν να μιλάνε για τόν ύπνο της πρώτης θραυδής. «Νά τού μεταφέρή ό καμαρότος μας ένα κρεβάτι στην κάμαρά σου». "Επειτα ήλθε τó ζήτημα τού φαγητού: «Νά τόν πάρουμε στο τραπέζι μας... "Ας τρώη πάντα μαζί μας. "Εκεί που πληρώνουμε οι δέκα για να τρώμε δέκα, θά τρώμε ένδεκα».

— Μά δεν θέλησε με κανέναν τρόπο να τó δεχτή ό άδελφός μου αυτό.

— Την λύσι τή θρήκε πάλι ό μακαρίτης ό Θανάσης. Νά πάη στόν άρχηγό, να τού αναφέρη, σαν ύπασπιστής του, την προσέλευσί μου, κι' έτι διατάξη εκείνος.

— Εκουμπωσε τó ένα — έτσι συνήθιζε ναάντα, έσπευσε την ώρα που πέθανε — κουμπί της στολής του κι' ανέθηκε τρεχάτος τή μαρμαρένια σκάλα τού Παλατιού.

— Ποιος έφερε τί τού ανέφερε... Τί τού είπε... Σέ λίγο να σου ό καμαρότος τού άρχηγού: «Ό κύριος άρχηγός θέλει τόν ναύτη κύριο Μπρατσάνο».

— Άνέθηκε, σäs όμολογώ, κατακόκκινος, στο έπάνω πάτωμα τού Παλατιού. Μπρός ό καμαρότος πρós ενά

— Δάδρομοι μεγάλοι, πόρτες δίφυλλες και τρίφυλλες. Στό άναμεταξύ τακτοποιούσα τή μπελάμνα μου, τή μαντήλα μου, έσοκόνιζα με τó μαντήλι μου τά παπούτσια μου.

— Ό καμαρότος χτύπησε ανάλαφρα μιά πόρτα, δειλά - δειλά την μισάνοιξε, κάτι είπε και

— Τά νύχια μας μεγαλώνουν γρηγορότερα τó καλοκαίρι παρά τόν χειμώνα. Όταν τρώμε λίγο, τά νύχια μεγαλώνουν γρηγορότερα. Όταν άρρωσθίσουμε, άργούν να μεγαλώσουν τά νύχια μας. Τά νύχια τού δεξιού χεριού μας μεγαλώνουν γρηγορότερα απ' τά νύχια τού άριστερού. Πά γρηγορα μεγαλώνει τó νύχι τού μεσαίου δαχτύλου μας και τó άργά τó νύχι τού δείκτου.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

— Τά νύχια τού χεριού αυξάνουν 4-5 εκατοστάμετρα τόν χρόνο. Όλα αυτά μάς τά σεργίρει ένας Γάλλος γιατρός.

Τόν έδεσαν με τις κόττες στο χέρι !...

σε λίγο, παραμερίζοντας για να περάσω, την άνοιξε διάπλατα.

— Μπήκα σε μιά τραπεζαρία πολυτελεστάτη. Ό άρχηγός Μάρκος Μπότσαρης άντίκρυ, με πλάκα τά γαλόνια, σ' ένα φωτέϊν. 'Η κυρία του σ' άλλο. 'Η δεσποινίς Νίτσα Μπότσαρη — ή έρίτιμος κυρία Σίμου Μπαλάνου σήμερα — όρθια κοντά στη σεβασμία μητέρα της. "Ορθιος κοντά στόν άρχηγό κι' ό ύπασπιστής του.

— Μά μιά ευγενική χειρονομία μούκανε ό άρχηγός νεύμα να μπώ και να πλησιάσω.

— Περάστε.

— Μπήκα δειλά - δειλά με τά χέρια στούς μηρούς σαν νευρόσπαστο, φαντάζομαι.

— Σ' ένα νεύμα τού άρχηγού ό καμαρότος μούθαλε μιά καρέκλα πίσω μου. Μά πήγαινε τώρα να κάνω κατάχρησι της ευγενείας ;

— Βαθμός, ήλικία, όνομα ! Πλοίαρχος, πατέρας μου, Μπότσαρης !

— 'Ιδού, κύριε Μισούλη, λέει ό άρχηγός στόν ύπασπιστή του. τί θά γίνη: "Εν πρώτοις θά άπαλλαγί από γυμνάσια, άγγαρείες, άναφορές...

— "Αν μου έπιτρέπετε, κύριε άρχηγέ, έκα-να. Καθένας εισφέρει στην πατρίδα ό,τι μπορεί. Είμαι διδάκτωρ τού Πανεπιστημίου... Μπορώ λοιπόν, άν διατάξετε, να εργάζομαι είνε τά γραφεία της Οικονομικής 'Υπηρεσίας...

— "Όχι, παιδί μου, λέει ό άρχηγός. Δεν εί-σαι σύ για πεζικά γυμνάσια, για πυροβόλα κι' άγγαρείες. Στά γραφεία έχουμε, όσους χρειάζε-ται ή ύπηρεσία... Μιά φορά, πύ ήρθες έ-δω, να ξεκουραστής... Λοιπόν, κύριε Μισού-λη, όπως είπαμε... Τώρα να ιδεώμε για τήν τροφή... Δεν μπορεί να τρώη μερίδα...

— Είπα τού άδελφού του, κύριε άρχηγέ, να συσαιτή μαζί μας, λέει ό Μισούλης.

— Μάλιστα... "Ετσι να γίνη, άπαντά ό άρ-χηγός.

— Μάσαα... ό άδελφός του δεν θέλει, κύ-ριε άρχηγέ, για να μην πέση είνε θάρος μας ή δαπάνη της τροφής του.

</

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΛΩΡΑΝΣ

ΚΙ' Ο ΕΡΩΣ

Μα ό Φρανσουά άρχισε πάλι σιγά - σιγά νά ζηλεύη. Υπαίτησάν την ύπαρξη και κάποιου άλλου φίλου της Φλωράνης. Μά πώς ήταν αυτός; Ή Φλωράνης λοιπόν τον κορόιδευε; Έκανε μία πλή ζωή;

Μά την αλήθεια, ή δυστυχισμένη ή Φλωράνης δέν έφταιγε κανένας. Ή Φλωράνης δέν ήθελε νά γιναι τόν Φρανσουά και νά τόν αγαπάει παράφορα. Τό γεγονός ώστόσο ήταν ότι

έκτός του φίλου της, υπήρχε κι' ένας σύζυγος στή ζωή της. Θά ήπτε τώρα γιατί δέν τόν είχε εγκαταλείψει για τήν «αγάπη» της;

Και πάλι τό λάθος δέν ήταν δικό της. Ό σύζυγός της είχε αφήσει απόλυτη έλευθερία. Δέν νοιαζόταν για τήν ιδιωτική ζωή της και για τίς υποθέσεις της. Τόν ενδιέφερε μόνον νά θρίσκη τή γυναίκα του στό σπίτι τίς νυχτερινές ώρες πού ήταν κι' αυτός εκεί πέρα. Έπειτα ό καθένας άφωσιωνόταν στίς ασχολίες του. Έκείνος στή δουλειά του κι' ή Φλωράνης στό «φλέρτ» της.

Μά για τόν Φρανσουά δέν ήταν τό ίδιο. Έκείνος όταν άντελήφθηκε ότι ένας τρίτος ήταν άνάμεσά τους, άρχισε νά θασανίζεσαι και νά ζηλεύη. Σκεφτόταν διαρκώς και προσπαθούσε νά μαντέψει πούς ήταν ό άλλος.

Εύρισκε ακόμη ότι ή Φλωράνης του έλεγε ψέματα, ότι του έκρυβε τήν πραγματική ζωή της και ότι κάτι τέλος πάντων συνέβαινε.

Κι' από αυτήν τήν στιγμή άρχισαν μαρτυρικές μέρες για τόν Φρανσουά. Διαρκώς κατασκόπευε τή φίλη του. Κιότι ζε μήπως μαντέψει τίποτε από τήν συμπεριφορά της και πέσσει σ' έξαντλητική άνάκρισι τίς φίλες της. Έτσι μια μέρα μια από αυτές του απέκαλυψε τα πάντα.

— Ή Φλωράνης, του είπε, είναι ένα πορτοκάλι. Ένα όμορφο πορτοκάλι πού ζήσκει πάντα τήν χαρά και τόν ήλιο. Της είναι αδύνατο νά ζήσει δίχως τρυφερότητα και έρωτα. Παίζει διαρκώς μ' όλους τούς άνδρες και της άρσκει τό «φλέρτ». Τι ποτε όμως πονηρό δέν περνάει από τό μυαλό της. Θέλει μόνον νά χαίρεται τήν όμορφιά της και τήν έλευθερία της.

Ό Φρανσουά πήρε στό σόδαρά αυτές τίς άποκαλύψεις.

Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία, σκεφτόταν, ότι ή Φλωράνης τόν άπατούσε. Μία γυναίκα πού διαρκώς έπιθυμεί τόν έρωτα δέν είναι δυνατόν νά μπορεί νά παραμείνη πιστή σ' έναν μόνον άνδρα. Μήπως δέν ξεγελούσε τόν σύζυγό της για νά έρχεται μαζί του;

Κι' ό Φρανσουά για νά έξακριώσει τίς αισθηματικές ιστορίες της Φλωράνης της έκανε μαρτυρική τή ζωή της. Τηλεφωνούσε στό σπίτι της, πλήρωνε τίς καμαριέρες της για νά τήν κατασκοπεύουν, είχε πάρει μέ τό μέρος του τόν θυμωρό για νά μπορεί νά του δίνει τά γράμματα πού λάθαινε ή Φλωράνης και νά τ' άναγίγνι κι' έκλαιγε από τήν λύσσα του και τήν τρομερή του ζήλεια.

Όστόσο ή Φλωράνης ήταν άθωα. Ήταν ένα χαριτωμένο και τρυφερό παιδάκι δίχως κακίες και πονηρίες.

Μά ό έρως τους είχε χάσει πια όλη τήν όμορφιά του. Ήταν ένας διαρκής πόλεμος. Οί τρυφεροί έραστές είχαν μεταβληθί τώρα σέ δυό ένοχούς πού ό ένας προσπαθούσε... νά θγάλη τά μάτια

(Συνέχεια στή σελίδα 58)

στά σύννεφα. Μά έπειτα για τήν έρωτευμένη Φλωράνης άρχισαν τά φοβερά μαρτύρια του έρωτος.

Ό Φρανσουά, ό τρυφερός φίλος της, άρχισε νά τήν παραμελή νά μή τρέχει νά πείσει μέ λαχτάρα στήν άγκαλιά της. Είχε πάψει νά είναι άκριβής στις συναντεύσεις του, τήν στενοχωρούσε και διαρκώς εύρισκε κάτι για νά γκρινιάζει και νά της παραπονεθί.

Και σιγά - σιγά τέλος θωρέθηκε τό έρωτά της και προσπάθησε ν' άφοσιωθεί στίς μελέτες του.

Μά δέν είχε μυαλό για διάβασμα κι' οί καθηγητά του, τόν παρακάλεσαν μ' όλη και τόση ευγένεια νά ξαναπαράση τόν άλλο χρόνο για νά του δώσουν τό δίπλωμά του...

Ό Φρανσουά στενοχωρήθηκε φυσικά κι' έκρινε ότι ή αίτία της καταστροφής του ήταν ή Φλωράνης. Γι' αυτό της έκανε ένα σωρό σκηνές.

Άρχισε πειά νά της ψήνη τό ψάρι στό χεϊλή.

Όστόσο ή δυστυχισμένη Φλωράνης ήταν πάντοτε καλή και τρυφερή μαζί του. Έκανε ό,τι της έλεγε και ίκανοποιούσε όλες του τίς έπιθυμίες. Μά σιγά-σιγά ή σκέψις ότι μπορούσε νά χάση τόν φίλο της, τήν έκανε νά έπαναστατή και νά θυμώσει. Κι' έτσι αποφάσισε κι' έκε νη νά άμυνθί. Πώς; Μά μέ μία διαρκή κοροϊδία...

Άρχισε μέ τήν σειρά της νά τόν γελάη στό ραντεβού και νά τόν... εξαφρίη.

Μία μέρα έπρόκειτο νά του τηλεφωνήση πότε θά πήγαινε νά τόν ιδί. Δέν του τηλεφώνησε όμως παρά τήν άλλη μέρα για νά του ζητήσει νά της άγοράση ένα νέο φόρεμα πού της είχε ύποσχεθί. Ό Φρανσουά της άρνήθηκε. Έτρεξε τότε νά τόν θρή και νά πείσει κλαίγοντας στήν άγκαλιά του. Κι' όπως είναι γνωστόν, κανένας άνδρας δέν άντέχει στό γυναίκα κλάματα. Έτσι κι' ό φίλος της άναγκάστηκε μέ κρύα καρδιά νά της ύποσχεθί ότι θά της άγοράση τό φόρεμα πού έπιθυμούσε.

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΤΑ ΜΙΚΡΟΝΑΝΤΑ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Ή ώρα είχε σιμάνει ένέναν στήν έκκλησία του 'Αγίου Μαρτίνου κι' ή άπέραντη πλατεία πού ήταν μπροστά στό δυό θέατρα είχε έρημώσει.

Μάσει πειά. Σ' αυτό συντελούσε κι' ή ψιλή κι' έπίμονη έρωχή πού είχε άρχισει νά πέφτει πρίν από λίγη ώρα.

Τελευταίοι είχαν άπομείνει μερικοί χορευτά, οί όποιοι, μέ τό πρόσωπό τους μαυρισμένο μέ καπνιά, χόρευαν έξωτικούς χορούς μπροστά σ' ένα καφενείο. Μά κι' αυτοί, θιέποντας τήν έρημιά, μέτρησαν τήν εισπραξι τους κι' έσπευσαν νά τρυπώσουν σέ μία ταβέρνα.

Ένας άπ' αυτούς όμως πού είχε άπομακρυνθί άπ' τούς άλλους για νά πάη νά πάρη σιγαρέττα, πέρασε κοντά στή Μαίρη και θιέποντάς τήν, έκανε μία κίνησι έκπληξης.

— Μπα! Μπα! είπε. Ή Μαίρη Σπίτφιλντ! Ό διάβολος νά μέ πάρη άν δέν είναι ή Μαίρη Σπίτφιλντ!

Ή νέα γυναίκα τραδήχηκε πίσω μέ τρόμο.

— Χά! Χά! έξακολούθησε ό υπαίθριος χορευτής. Ή Μαίρη! Ή Μαίρη πού έγινε πωλήτρια πορτοκαλιών! Είνε καλά τά πορτοκάλια σου, Μαίρη;

— Αγοράστε και θά δίτε, απάντησε ή νέα γυναίκα ψυχρά, ένδω συγχρόνως άναρωτιώταν μ' άνησυχία πούς μπορούσε νά είναι τό όγληρό έκείνο ύποκείμενο πού τήν είχε άναγνωρίσει και πού τήν άποκαλούσε μέ τό άληθινό της όνομα τήν στιγμή πού πρό τεσσάρων χρόνων είχε πάρει τό ψευδώνυμο Ντίκσον....

— Θά τά δοκιμάσω πρώτα κι' έπειτα θ' άγοράσω, είπε ό χορευτής.

Και χώνοντας τό χέρι του στό καλάθι, πήρε από μέσα ένα πορτοκάλι, τό δέγκωσε μέ άμέσως τό πέταξε φτύνοντάς.

Έπηρε και δεύτερο μά κι' αυτό είχε τήν ίδια τύχη.

— Πφ! Έκανε μέ άηδία. Πφ! Τί παληοπορτοκάλια! Μά αυτά είναι σάπια! Έτσι λοιπόν ξεγελάς και κλέβεις τόν κόσμο...

— Έσύ, παπαδοπούλα!... Δέν ξέρω τί θέλεις νά πής, απάντησε ή Μαίρη ψυχρά πάντοτε. Κάνεις λάθος. Τράβα στή δουλειά σου...

— Όχι! Όχι! Δέν κάνω λάθος!... Σέ ξέρω πολύ καλά... Έγώ σ' αγαπούσα άλλοτε!... Σ' αγαπώ μάλιστα πάντα...

— Άκου!... Μου πούλας ένα φιλά; Πόσο; Καί πρότεινε τά χοντρά του χεϊλή πού ήταν ζωγραφισμένα μέ θερμιγιόν, πράγμα πού έκανε τό στόμα του τεράστιο και τερατώδες.

Ή Μαίρη τραδήχηκε πάλι πίσω για ν' άποφύγη τό λέρωμα της θρωμερής αυτής επαφής. Έκείνος όμως τήν άρπάξε από τό υπράσσο και καθώς ή νέα, προσπάθησε ν' άμυνθί και νά του ξεφύγη, τό καλάθι της άναποδογύρισε κι' ένα μέρος των πορτοκαλιών έπεσε στό λασπωμένο λιθόστρωτο.

Ό χορευτής τήν παράτησε τότε, μά τώρα γαντζώθηκε έκείνη άπ' αυτόν.

— Πλήρωσέ μου τά πορτοκάλια πού μου έφριξες κάτω! Τά χρωστάω κι' έγώ!

— Νά σοφ πλήρώσω τά σάπια πορτοκάλια σου; της ά-

πάντησε έκείνος γελώντας σαρκαστικά. Ποτέ!

— Ένας πόλιμαν, άκούγοντας τή φασαρία, πλησίασε:

— Τί συμβαίνει έδώ; Γιατί ξεφωνίζεις έσύ; Και σύ, χορευτή τί της έκανες;

— Τίποτε, κύριε πόλιμαν, απάντησε ό ψευτόμαυρος. Δέν της έκανα κανένα κακό... Είναι γνωστή μου κι' άστει-ευόμαστε...

— Έπιασαν κάτω τά πορτοκάλια της και θέλει νά της τά πλήρώσω... Άς τά μαζέψω!... Άν θέλη μά-λιστα, τήν θοηθάω έγώ... Δέν πιστεύω, πέφτοντας κάτω, νά έγιναν χειρότερα άπ' ό,τι ήσαν... Κυττάχτε τα και μόνος σας... Είναι όλα σάπια... Δέστε! Δέστε!...

Και χώνοντας τό χέρι του στό καλάθι πήρε τρία-τέσσερα πορτοκάλια και τά έβαλε μπρός στό μάτια του πόλιμαν, ό όποιος είδε τήν έλεεινή τους κατάσταση.

— Κι' αυτά τά πορτοκάλια ήθελε νά της τά πλήρώσω! συμπεριέφερε ό χορευτής θριαμβευτικά.

Ό πόλιμαν μέ τόνο ξερό έδωσε τέλος στήν φιλονεικία.

— Έμπρός, δρόμο, κυρά μου! είπε. Άν και θάξιζες νά κοιμηθής στό τμήμα!

Ή άπειλή αυτή τρομοκράτησε τή νέα γυναίκα.

Μά περάση τήν νύχτα στό τμήμα!... Κι' ή κόρη της...

Τί θά γινόταν ή μικρούλα της Τζέννυ;

Άπομακρύνθηκε, χωρίς κόν νά σκεφθί νά μαζέψη τά πορτοκάλια της, άπάνω στό όποια είχαν ριχτή κιόλας πέν-τέξη ρακένδυτα χαμίνια.

Συγχρόνως ό χορευτής, ό αίτιος της καταστροφής, τρά-βηξε νά συναντήση τούς συντρόφους του στήν ταβέρνα.

Μά πρίν μη μέσα, γύρισε πρός τή Μαίρη, πού θάδιζε άργά, μέ τήν άπελπισία μέσα στήν ψυχή της, άναποφάν-στη για τό τί έπρεπε νά κάνει, και της φώναξε:

— Έ, Μαίρη Σπίτφιλντ! Ξέρεις είμαι δούλος σου όποτε θελήσης! Θά σε περιμένω έδώ ως τά μεσάνυχτα... Σού πληρώνω έξη πέννεντα σου φιλήμα, ένα άπλό φί-λημα!

Ντροπιασμένη κι' έξευτελισμένη ή Μαίρη έβιασε τό θή-μα της...

Η ΜΙΣ ΜΑΙΡΗ

Πού ό ήταν τό παρελθόν ή μάλλον τό θλιβερό ρομάντο της νέας αυτής ηρωίδας μας;

Είναι ένδιαφέρον νά τό μάθουμε, γιατί σχετίζεται και μέ μερικά άλλα πράγματα του έργου μας...

Ή Μαίρη ζούσε πρίν από χρόνια μαζί μέ τήν οικογένεια της στό χωριό Χάρτφορντ της κομητείας του Σόρ-ρακι. Ό πατέρας της, ό αιδεσιμώτατος Έλξερ Σπίτφιλντ, μεθοδιστής ιερέας του χωριού, είχε κι' άλλα όχτώ παιδιά, τά όποια μέ δυσκολία έτρέφε. Γι' αυτό ήταν μεγάλη ή χαρά του σπιτιού του ιερέας, όταν ό πλούσιος άρχων της περι-φερείας, ό λόρδος Χαστφορντ, στον όποιο ανήκαν, όχι μόνον τό χωριό, άλλα κι' όλες ή άγροικίες και τά κτήματα των περιχώρων, δέχτηκε νά πάρη στον πύργό του, ως άσπορ-ρουχού, τή μεγαλύτερη κόρη του, τή Μαίρη.

Ή νέα κόρη ήταν πολύ εύτυχισμένη για τήν θέση της αυτή, άν και ή φιλοδοξία τόσο ή δική της, όσο και των γονέων της ήταν νά γίνη δασκάλα. Έπαιρνε μισθό πολύ γενναιοδωρό άπ' όσο είχε ταμώσει νά έλπει, τόν διπλό άπ' ό,τι ό πατέρας της είχε ταμώσει νά ζητήσει γι' αυ-τήν. Και κάθε έράδου, μετά τό δείπνο, ξαναχρυσίε στό σπίτι τής εύτυχισμένης και περήφανης πού μπορούσε νά φαίνε-ται χρήσιμη στους δικούς της.

Ή μισός Κράμπ, ή οικονομός του λόρδου, της φερνό-ταν μέ μεγάλη καλωσύνη κι' ή νέα κόρη προσπαθούσε ν' άναποκρίνεται όσο μπορούσε καλλίτερα στήν εύνοιά της.

Όσο για τόν μαρκήσιο λόρδο Χάρτφορντ, αυτόν στα-νίως τόν έθελπε.

Δυο - τρεις φορές στην αρχή είχε ρωτήσει για την εργασία της κι είχε μείνει ευχαριστημένος από τις πληροφορίες που του έδωσε η μίσση Κράμπ.

— Ένα πρωί, ωστόσο, κάλεσε τη νέα κόρη και της είπε: — "Ενδιαφέρομαι για σένα, αγαπητή μου παιδί, και θέλω να σου πω ότι η θείος που έχεις εδώ δεν είναι ανάλογη προς την μορφή σου. Πολύ σύντομα θα αρθρουν στον πύργο αρκετοί φίλοι μου για το κυνήγι. Μεταξύ αυτών θα είναι και μερικά νέα ζευγάρια που έχουν παιδιά και που θα είχαν ανάγκη παιδαγωγού γι' αυτά... Θα τους μιλήσω για σένα. Θα σε συστήσω... Θα τους άρεσης, είμαι βέβαιος γι' αυτό, κι' έτσι θα εξασφαλίσεις μια θέσι πιο αξιοπρεπή.

— Η νέα κόρη ευχαρίστησε θερμά τον πυργοδεσπότη και ξαναγύρισε στην εργασία της. "Αμέσως επανέλαθε όσα της είχε πει ο λόρδος Χάρτφορντ στη μίσση Κράμπ.

— "Ισως θάρρη κι' ο άνεπιός του, είπε τότε εκείνη.

— Ποιός άνεπιός του ;

— "Ο λόρδος Κλάρενς. Δεν άκουσες ποτέ να γίνεται λόγος γι' αυτόν ; "Όλο το Λονδίνο τον ξέρει...

— "Αορίστως... "Άκουσα δυο-τρεις φορές τον πατέρα μου και την μητέρα μου να προφέρουν τ' όνομά του, μά αυτό είναι όλο...

— Είναι πολύ γνωστός στον κόσμο των σπόρτ... και άλλοι, είπε χαμογελώντας πονηρά η μίσση Κράμπ. Είναι περίφημος για τ' αλόγα του και για τις σπατάλες του.

— Είναι νέος ;

— Ναί. Και είναι ακόμα άγαμος.

— Και γιατί δεν παντρεύεται ;

— Γιατί ; "Αί μοι ζητάς παραπολλά. "Όλες η κοπέλλες είσατε το ίδιο... Δεν όνειρευόσαστε άλλο από τον γάμο... Μά οι νεαροί μας κύριοι δεν σκέπτονται έτσι... Διασκεδάζουν εν πρώτοις, σπαταλούν την υγεία τους και το χρήμα τους και μόνο, όταν καταστραφούν έντελως, τότε σκέπτονται τον γάμο ως σωτηρία.

— "Υποθέτω ότι ο λόρδος Κλάρενς δεν είναι κατεστραμμένος ;

— "Ω! όχι... όχι ακόμα τουλάχιστον... Μά, όπως άκουσα να λένε, άρχισε να ζητάει κιόλας μια μεγάλη προίκα, μια πλουσία κληρονομία... "Ω, μίς Μαίρη, αν είχες μερικά εκατομμύρια να του δώσης για προίκα, δεν θα σε συμβούλευα να του τὰ προσφέρης μαζί με την καρδιά σου.

— Γιατί, μίσση Κράμπ ; ρώτησε η Μαίρη κοκκινίζοντας.

— Γιατί με το χαρτοπαίγνιο, τις κούρσες και τὰ ρέστα, θα έκανε μερικές μπουκιές τὰ εκατομμύρια σου. "Αν ο πατέρας σου είχε τον χρόνο, όσα ο λόρδος Κλάρενς δεοδεύει κάθε θράδυ, θα ήταν ό πιο εύτυχισμένος πάστορ της "Αγγλίας. "Όσο για την καρδιά σου, τη μικρή κι' άθωα κοριτσιότικη καρδιά σου, θα την σπαράξε πολύ γρήγορα, θα την έκανε κομμάτια.

— "Επειτα από μερικές ημέρες οι καλεσμένοι του λόρδου Χάρτφορντ άρχισαν να φτάνουν.

— "Όπως είχε άναγγείλει στη μικρή η μίσση Κράμπ, όπληχαν μεταξύ αυτών οι μεγαλύτεροι άριστοκράται της κομητείας καθώς και των γειτονικών κομητειών.

Τα κυνήγια που έδινε ο λόρδος Χάρτφορντ ήταν περιφημα, γιατί φιλοξενούσε ήγεμονικά τους καλεσμένους του. "Ο μικρότερος τιτλούχος μεταξύ αυτών ήταν ένας θαρωνένος, ο σερ Ρέτζιναλντ Σομερέυ, συνοδευόμενος από την νεαρή σύζυγό του. "Ήταν ένα από τὰ ζευγάρια που είχε σκεφθή ο μαρκήσιος για τη Μαίρη, αλλά ο θαρωνένος είχε δυο κοριτσάκια έξη και έφτα χρόνια, γι' αυτό είχε αφήσει στο Λονδίνο, κοντά στους γονείς του.

— "Ο λόρδος Χάρτφορντ μίλησε άμέσως για τη Μαίρη στους Σομερέυ και τους την παρουσίασε.

— Από την πρώτη στιγμή, τους άρεσε πολύ, μά δυστυχώς είχαν πάρει τον περασμένο μήνα μια γκουβερνάντα από την οποία δεν ήταν ευχαριστημένοι, μά την οποία δεν μπορούσαν να άπολύσουν πριν από τὰ Χριστούγεννα.

— Δεν έχει σημασία αυτό ! άπάντησε ο λόρδος. "Η μίς Μαίρη μπορεί να πειόμενη ως τὰ Χριστούγεννα κι' ως το Πάσχα ακόμα. Θα εξακολουθήσει εν τώ μεταξύ να μένει στο σπίτι μου.

— Σύμφωνοι τότε ! είπε η λαίδη Σομερέυ. Θα την πάρουμε μετά τὰ Χριστούγεννα.

Και, άπευθυνόμενη προς τη Μαίρη, πρόσθεσε:

— Λοιπόν, δεσποινίς, δεν θα δεχθήτε καμιά άλλη θέσι ;...

— Χίλια ευχαριστώ, μυλαίδη.

Την άλλη μέρα, ο λόρδος Κλάρενς έφθασε στον πύργο με μια λαμπρή κυνηγετική άκολουθία.

Προκάλεσε τον θαυμασμό των κατοίκων του χωριού, που τους τράβηξαν στα παράθυρα και στις πόρτες οι ήχοι των σαλπιδών που τις έσήμαιναν ήποκόμοι με κυλάτες λευκές και με ζακέττες γαλάζιες. Πολλοί φίλοι του, μεταξύ των οποίων και τρεις αξιωματικοί που είχαν έλθει από το Ουίνδσορ και το Λονδίνο, συνόδευαν τον λόρδο.

— "Η Μαίρη που την είχε τραθήξει, όπως όλον τον κόσμο, ο ήχος των σαλπιδών, κύτταξε με περιέργεια κομμημένη πίσω από την κουρτίνα του δωματίου όπου εργαζόταν.

— Πώς βρίσκετε τον λόρδο Κλάρενς ; τη ρώτησε η μίσση Κράμπ. Ποιά είναι η γνώμη σας εκ πρώτης όψεως ;

— Δεν μου άρέσει, άπάντησε η Μαίρη. "Έχει όρος φερών και σκληρό.

— Μην ξαναπήτε αυτήν την γνώμη σας μπροστά στον μαρκήσιο, γιατί λατρεύει τον άνεπιό του...

— "Η μίσση Κράμπ υπερέβαλλε τὰ αισθήματα του γέροντος πατρίδου προς τον άνεπιό του. "Ο λόρδος Χάρτφορντ δεν ένοιωθε πειά για τον άνεπιό του παρά ένα συγκρατημένο άσθημα. Στην αρχή αισθανόταν μεγάλη στοργή για τον μοναχογιό της λατρευτής του άδελφής, μά η στοργή αυτή μικραίνει όσο ο άνεπιός του μεγάλωνε και έδειχνε πως ήταν μια φύσις κακή και άχάριστη.

Πρό πολλών ετών, ο θείος και ο άνεπιός δεν είχαν δει ο ένας τον άλλο και ήταν ψυχραμένοι. Μά τελευταία ο λόρδος Κλάρενς είχε γράψει στον θείο του και του ζητούσε συγγνώμη για τὰ σφάλματά του, τὰ όποια άπέδιδε στη νεότητά του.

— "Ο γέρο-λόρδος ξεγελάστηκε με την ψεύτικη αυτή μετανοία. "Ο λόρδος Κλάρενς ήταν ο μοναδικός άνεπιός του. Γιατί λοιπόν να μη του άνοιξη πάλι το σπίτι του, που του το έχε κλείσει πριν από τόσα χρόνια ; Γιατί να μη τηρήσει να τον παντρεύει με μια πλουσία κληρονομία, να του δημιουργήσει μια καινούργια οίκογένεια και να πεθάνει περιστερισμένος από τὰ μικρανήψια του που θα ήταν σκεδόν σαν έγγονιά του ;

Για όλους αυτούς τους λόγους έξασε τὰ παλαιά σφάλματά του άνεπιού του και κάλεσε τον λόρδο Κλάρενς στον πύργο του.

— "Μετά την άφιξη του άσώτου υιού, όπως άποκαλούσε ο μαρκήσιος τον άνεπιό του άρχισαν η διασκεδάσεις στον πύργο: ήμέρες κυνηγιού και θαρδύες συμποσίων.

Μετά το σουπέ, η κυρίες άποσυρόντουσαν στο άρχοντικό σαλόνι για να κουβεντιάσουν και να κάνουν μουσική, άφήνοντας τους άνδρες στο τραπέζι, γιατί μόνο, όταν τὰ άφαιτο φύλο έφευγε, έκείνοι άρχίζουν να πίνουν στα σοβαρά.

— "Ο λόρδος Χάρτφορντ υπό την ιδιότητά του ως άριστοκράτης και παρά την άρθριτίδα του, έπινε κι' αυτός όσο μπορούσε.

Μά έπειδή τὰ γλέντια αυτά τραβοούσαν πολύ, από το τρίτο θράδυ κιόλας, ζήτησε συγγνώμη από τους καλεσμένους τους κι' έσπευσε να πάη στην κάμαρή του, και στο κρεβάτι του.

— "Ο λόρδος Κλάρενς, σαν άνεπιός του, ανέλαθε τότε δικαιοματικά την προεδρεία του συμποσίου και για να τελειώνη η θαρδύα, διέταξε κι' έφεραν από τις κάδες του πύργου, άφθονη σαμπάνια.

Σε κάποια στιγμή γύρισε προς τον πλαγιό του στο τραπέζι, θαρωνένος Σομερέυ και τον ρώτησε:

— Μά ποιά ήταν λοιπόν αυτή η άφαιά νέα, αγαπητή μου, με την οποία κουβεντιάζε η λαίδη σύζυγός σας ;

— Μια προστατευόμενη του θείου σας, άπάντησε ο θαρωνένος. "Η κόρη ενός πάστορος του Χάρτφορντ, ενός φτωχού μεθοδιστού διαδόλου, που έχει ένα σωρό παιδιά και με δυσκολία τὰ θγαίνει πέρα...

— Μπα! Και την έπηρε ο θείος μου στην υπηρεσία του ;

— Ναί, ως ότου να θρη μια θέσι πιο αξιοπρεπή.

— Πώς ;... Την έχει ο θείος μου στην υπηρεσία του ;...

— "Υπό ποίαν ιδιότητα ; "Ως άγγελου-φύλακα ;

— Δεν ξέρω και καλά. Φαίνεται πως βοηθάει στον πύργο...

— Βοηθάει... σε τί ;

— Μοι ζητάτε πολλά... "Ο λόρδος Χάρτφορντ δεν μου είπε τίποτε σχετικώς, ούτε και τον ρώτησα. "Ήταν άρκετο στη λαίδη Σομερέυ και σε μένα το ότι μάς την συνέστησε για να της δώσουμε την έμπιστοσύνη μας...

— Τὰ συγχαρητήριά μου ! είπε γελώντας ειρωνικά ο λόρδος Κλάρενς. Μά πέστα μου, ξέρετε καλά τον θείο μου ;

— Είν ένας θαυμάσιος άνθρωπος, ένας άληθινός εύπατρίδης.

— Σύμφωνοι. "Έχει όλα τὰ χαρίσματα του κόσμου, και θα έκανε άσχημα αν έλεγα κακό γι' αυτόν την στιγμή που είμαι άνεπιός του και ίσως κληρονόμος του... Μά τί τὰ θέλετε ;... Δεν θα έπαιρνα ποτέ μια κόρη από τὰ χέρια του... γιατί άπλούστατα δεν θα ήταν πειά... κόρη!

Και ο νεαρός λόρδος έξασε σε δυνατά γέλια και έδειασε το ποτήρι της σαμπάνιας του, αφήνοντας τον συνομιλήτη του άσωηλό και σκεπτικό...

Για ποίον λόγο ζητούσε να έκθέση την ύπόληψι της φτωχής αυτής νέας που του ήταν έντελώς ξένη, που άγνοούσε κι' αυτήν ακόμα την ύπαρξί της πρό της άφίξεώς του στον πύργο ;

Το έκανε αυτό από μέθη, από μοχθηρία ή από τρέλλα ;

— "Ασφαλώς ύπήρχε κάποια μικρή δόσις τρέλλας μέσα στο μυαλό του το παραγμένο την στιγμή εκείνη από το πολύ πιστό, όπως έπίσης κι' ο χαρακτήρας του ήταν κακός. Τον έσπρωχνε όμως κι' ένα άλλο έλατήριο: η υπερηφάνια. Τον είχε πληγώσει στον έρωσμό του, στην περηφάνια του και στην ματαιοδοξία του η άδιαφορία της κόρης αυτής του πάστορος άπάνταϊ του και την έξειδικέιτο ταπεινά και άναστροφα.

— "Ήξερε πολύ καλά ποιά ήταν η μίς Μαίρη Σπίτφιλντ, όταν ρώτησε γι' αυτή τον θαρωνέντο. "Από την έπομένη κιόλας της άφίξεώς του, την είχε συναστήσει στο χώρο του πύργου και ύποψιαζόμενος ότι άνήκε στο προσωπικό του θέλου του, την είχε κυττάξει με την Ιταμότητα του νεαρού άρχοντος που είναι συνηθισμένος να ύποχωρούν όλοι στα καπρίτσια του, που είναι συνηθισμένος πρό πάντων στις εύκολες κατακτήσεις κι' ο όποιος έδειχνε πάντα όλοφάνερα τον προσέλητικό θαυμασμό του.

— "Η νέα κόρη, γυρίζοντας το θλέμμα της άλλοι, έσπευσε το θήμα της κι' άπομακρύνθηκε...

— Ποιά είναι λοιπόν αυτή η μικρή; άναρωτήθηκε ο νεαρός λόρδος.

— "Όταν έμαθε πως ήταν η κόρη του πάστορος και πως εργαζόταν ως άσπορροουχό, στον πύργο, θύμωσε άκόμα περισσότερο για την προσέλητική στάσι της.

— Πώς ! Αυτή η ύπηρέτρια, αυτή η μισοτή, δεν είχε καταδεχθή καν να άπαντήσει μ' ένα χαμόγελο, την στιγμή που της είχε κάνει την τιμή να την κυττάξει με θαυμασμό.

— "Επειτα σκέφθηκε.

— "Μπα! Είναι καμώματα όλ' αυτά !... Τις ξέρω καλά αυτές τις φτωχές κοπέλλες...

Κι' από κείνη την ήμέρα άρχισε να παραμονεύη παντοί τη Μαίρη.

Μά δεν πέτυχε τίποτε.

— "Η νέα τον άπέφευγε τόσο περισσότερο όσο πιο πολύ έκείνος έπειδίκαε να θρεθί μαζί της.

— "Ο Κλάρενς τριγύριζε διαρκώς στον διάδρομο που ώδηγούσε στην αίθουσα, όπου η Μαίρη εργαζόταν μαζί με τις μίσσες Κράμπ. Μά εκείνη δεν ριψοκινδύνευε ποτέ να θρη έξω χωρίς την προϊσταμένη της.

— "Η μίσση Κράμπ πρόσεξε τους φόβους της και τη ρώτησε μ' έμπιστοσύνη. "Η Μαίρη της ώμολόγησε τότε τις καταθέσεις, των οποίων είχε γίνει άντικείμενο.

— Είσαι τρελλή, φτωχό μου παιδί, της άπάντησε η συνομιλήτρια.

— "Η Μαίρη όμως εξακολούθησε να φυλάγεται. "Ο νεαρός λόρδος με το ύπουλο θλέμμα και το πελιδνό χρώμα την τράμαξε.

Αυτό όμως που της έκανε έντόπως ήταν ότι η μίσση Κράμπ, η όποια ως τότε της μιλούσε με λόγια καθόλου κολακευτικά για τον άνεπιό του μαρκησιού, άρχισε σιγά-σιγά να τον έπαινή και να τον έκθειάζει.

— Χωρίς άλλο, έχει έλαττώματα, έλεγε. Μά είναι τὰ έλαττώματα της ηλικίας του που τὰ έχουσε όλοι οι νέοι. Θα διορθώθη μεγαλώνοντας. Του χρειάζεται μόνο μια γυναίκα έξυπνη, γλυκειά, καλή κι' ένεργητική. Είναι μια λαμπρή καρδιά κι' ένας τέλειος τζέντλεμαν.

— "Η κόρη του πάστορος άκουγε εξαφνιασμένη αυτά τὰ λόγια. Δεν ύποψιαζόταν καθόλου ότι ο νεαρός λόρδος είχε θέσει στο χέρι της άθλιας μίσσης Κράμπ μερικές λίρες.

— "Ενα άπογευμα, η μίσση Κράμπ άνέθεσε στην Μαίρη κάποια παραγγελία για τον έπιστάτη του πύργου.

Για να φθάση στο γραφείο του έπιστάτου έπρεπε να διασχίση έναν πλατύ διάδρομο, όπου έβλεπαν τὰ δωμάτια των περισσότερων ξένων, οι όποιοι εκείνη την στιγμή παρακολουθούσαν μια ένδιαφέρουσα παρτίδα τένις στο πίσω μέρος του πύργου.

— Βλέποντας τον διάδρομο έρημο, η μίς Μαίρη προχώρησε άνοποφίαστα. Μά, έξαφνα, καθώς είχε φθάσει στη μέση του διαδρόμου, έβγαλε μια κραυγή έκπληξης και τρόμου.

— Στο κατώφλι μιας άνοιχτής πόρτας άντίκρουσε τον λόρδο Κλάρενς, ο όποιος της έγνεψε να σταθή.

— "Ω! μίς Σπίτφιλντ, της είπε, μη πηγαίνετε τόσο γρήγορα... Πού τρέχετε λοιπόν έτσι ; Σταθήτε μια στιγμή για να κουβεντιάσετε μαζί μου...

— Δεν έχω να σας πώ τίποτε, μυλόρδε, έκτός από το ότι είμαι θιαστική.

— Μά έγώ έχω να σας πώ ότι είμαι θυμωμένος μαζί σας.

— Γιατί ; Δεν φαντάζομαι να σας έκανα τίποτε...

— Γιατί μ' άποφεύγετε σαν νάμαι λεπρός. Και όμως έγώ τρέφω για σας την πιο θαθεία στοργή, και αν είχα άδελφή...

— Σας ευχαριστώ πολύ, μυλόρδε... Μά τί μπορώ να σας άπαντήσω...

— Δεν είμαι παρά μια φτωχή κοπέλλα, τὰ ξέρετε, που δεν μπορεί παρά να κολακεύεται με τὰ αισθήματά σας...

— Μά θα μπορούσατε να άναπαυρηθήτε σ' αυτά με λίγη φιλα...

— Για ποίον λόγο, μυλόρδε ;... Δεν άνήκουμε στον ίδιον κόσμο και η φιλία μου δεν θα σας χρησίμευε σε τίποτε...

Και η Μαίρη θέλησε να εξακολουθήσει τον δρόμο της. Μά ο Κλάρενς της έφραξε τον δρόμο.

— Σας παρακαλώ, μυλόρδε... Μη με κρατάτε... "Έχω μια παραγγελία να κάνω... μια παραγγελία της μίσσης Κράμπ...

— Στο διάβολο η μίσση Κράμπ... Μά έμπατε βόδι μέσα, ως μη μένουμε πειά σ' αυτόν τον διάδρομο... Αν μάς έβλεπαν, θα ύποψιαζόντουσαν πράγματα που δεν υπάρχουν και θα έκτίθεσε...

— Μαυ φαίνεται πως θα έκεθώ περισσότερο, μπαίνοντας σ' αυτό το δωμάτιο. "Όχι, μυλόρδε ! "Αφήστε με να περάσω...

Την άρπαξε από το μπράτσο και θέλησε να την τραθήξει διά της βίας.

Μά εκείνη τον έσπρωξε και καθώς την πήρε από τη μέση προσπάθοντας να την άγκυλιάσει, τον χτύπησε στο πρόσωπο και έφυγε τρέχοντας.

— "Εξευτελισμένος, ντροπισμένος, γεμάτος όργη τόσο για την άρνησι, όσο και για την προσέλη, της φάναξε μια θρυσιά.

Το ίδιο θράδυ, άκριβώς είχε ρωτήσει για τη Μαίρη τον θαρωνέντο Σομερέυ και έβαλε με τρόπο μέσα στο μυαλό του μια θδεληρή ύποψια.

Η Μαίρη

Μά δεν του έφθανε αυτό για να θεωρήσει την εκδίκησή του πλήρη.

Η περιφρόνησις της νέας, ή άρνησί της να τον ακούσει, αντί να τον αποθαρρύνει, δεν είχε κάνει άλλο, παρά να έρεθίσει ακόμα περισσότερο το πάθος του, το οποίο ήθελε να ικανοποιηθεί με κάθε τρόπο για να εκδικηθεί συγχρόνως έτσι την φτώχη νέας.

Σκέφθηκε ολόκληρη την νύχτα, και με μία διαστροφή άσυνήθιστη, σε νέο της ηλικίας του, θρήκε τον τρόπο.

Η μίσση Κράμπ, ακόμα μία φορά, έπειτα από μερικούς διαταγμούς που τους κατέπνιξαν μερικές λίρες, δέχθηκε να τον βοηθήσει στην πραγματοποίησι των καταχθονίων σχεδίων του.

V

Η ΜΙΣΣΕΣ ΚΡΑΜΠ

Όπως είχαμε, η Μαίρη, μόλις τελείωνε την εργασία της στον πύργο, ξαναγύριζε στο πατρικό της σπίτι. Αυτή ή επιστροφή γαλήνευε τους πρώτους φόβους της και ή παρουσία της αγαπημένης κόρης έφερνε τη χαρά στο σπίτι.

Την ρωτούσαν για την εργασία της, για τη λαμπρή μίσση Κράμπ, που ήταν μία από τις πιο εύσεβεις πιστές του πατέρα της και για τον γέρο λόρδο. Από τότε δε που είχαν φθάσει οι ξένοι, την ρωτούσαν γι' αυτούς και πρό πάντων για τον λόρδο Κλάρενς.

Ο έφημέριος θεώριε γι' αυτόν ότι θα πήγαινε κακήν κακώς, κι' από μέσα τους, τόσο αυτός όσο και ή σύζυγός του, σκεπτόντουσαν με φόβο ότι ή παρουσία του διεφθαρμένου αυτού νέου στον πύργο άποτελούσε έναν κίνδυνο για την κόρη τους.

Μά καθυσάχαζαν με την σκέψη, ότι ή συνεχής παρουσία της ήθικης και αυστηρής μίσσης Κράμπ πλάι στη Μαίρη έφθανε για να την προστατεύσει.

Την επομένη της ημέρας που ο λόρδος Κλάρενς είχε λάβει από το μικρό χέρι της Μαίρης την προσβολή που του άδixε, ή μίσση Κράμπ θρίσκοντας κάποια πρόφασι, την κράτησε άργά στον πύργο και μοναχά, όταν είχε άρχισει να νυχτώνη πειά την άφησε να φύγει.

Θέλεις να σου δώσω έναν υπηρέτη να σε συνοδεύει; τη ρώτησε.

— Ω! δεν άδixίζει τον κόπο, κυρία... Ξέρω τον δρόμο και δεν φοβάμαι.

— Όπως θέλεις, μικρή μου... Δεν επιμένω μάλιστα περισσότερο, γιατί θα κακοφαινόταν στον μαίτρ - ντ' ότέλ, αν του άπασχολούσα κανέναν από τους υπηρέτες.

— Έχετε δίκιο... Θα φύγω μόνη.

— Ε, τότε, να προσέχεις... Πριν βγί από το χάλ, καθώς περνούσε μπρός στην τραπεζαρία, είδε τον λόρδο Κλάρενς που έμπαινε μέσα. Της φάνηκε, μόλις τον αντίκρυσε πώς δέχτηκε ένα χτύπημα κατάρκας...

Πώς; Είχε τολμήσει αυτή να προσβάλει θανάσιμα τον λαμπρόν αυτόν ευπατρίδη, τον άνεψιό του ανθρώπου που της έδινε το ψωμί της; Τι θα σκεφτόταν ο λόρδος Χάρτφορντ αν μάθαινε ποτέ ότι είχε φερθή με τέτοια πρωτοφανή τόλμη στον αγαπημένο του άνεψιό;

Καθώς θάδixε τώρα στον δρόμο ή Μαίρη, έκανε τις σκέψεις αυτές κι' έδixε το θήμα της γιατί είχε νυχτώσει πειά.

Η άπόστασις από τον πύργο ως το χωριό ήταν δυό περίπου χιλιόμετρα. Ο δρόμος περνούσε διάφορα λειβάδια και στη μέση του, ένα μικρό δάσος, ή μάλλον ένα σύδεντρο έκτάσεως διακοσίων — τριακοσίων τετραγωνικών μέτρων το πολύ.

Η Μαίρη προχώρησε άφοβα στο δασύλλιο αυτό. Μά μόλις έφθασε στη μέση του, της φάνηκε πώς άκουσε θόρυβο ανάμεσα στις φυλλωσιές.

Φαντάστηκε στην άρχή πώς ήταν κάποιο ζώο, λαγός, ή κουνέλι που έφευγε στο ζύγωμά της. Μά ο θόρυβος μεγάλωσε. Ήταν ένα τρέξιμο κλαδιών κάτω από τα πόδια ανθρώπου. Κι' έξαφνα, έπειτα από μια στιγμή, σε δυό θημάτων άπόστασι από αυτή, άκουσε μια άντρική φωνή που προσπαθούσε να γίνη όσο το δυνατόν πιο γλυκειά.

— Μίς! Μίς!

Ένας άπερίγραπτος φόβος κυρίευσε τη νέα. Άρχισε να τρέχει με όλες της τις δυνάμεις, κυνηγημένη από την ίδια φωνή που φώναζε ξοπίσω της:

— Σταθήτε, όμορφη δεσποινίς! Σταθήτε!

Η Μαίρη εξακολούθησε το τρέξιμό της, ως τα πρώτα σπίτια του χωριού, όπου στάθηκε λαχανιασμένη, ρίχνοντας ένα τρομαγμένο βλέμμα πίσω της.

Μά ο δρόμος ήταν έρημος.

— Τι είναι; Τι σου συνέβη, αγαπημένη μου κόρη; Γιατί τρέχεις έτσι;

Ήταν ο πάστορ Έλζεαρ Σπίτφιλντ, ο πατέρας της, ο οποίος μη βλέποντας την κόρη του να επιστρέφει στην συνηθισμένη της ώρα, είχε βγί άνήσυχος να την προυπαντήσει.

Η Μαίρη δεν του άπάντησε στην άρχή.

Η άναπνοή της είχε κοπή και προσπαθούσε να συνέλθει.

— Μά τί έχεις; Ποιός σε κυνηγάει; Τι σου έκαναν; Ξαναρώτησε ο πάστορ. Για όνομα του Θεού, άπάντησε μου!

— Δεν είναι τίποτε, πατέρα. Δεν μου έκαναν τίποτε. Μόνο, καθώς διέσχισα το μικρό δάσος, άκουσα κάποιον, να με φωνάζει με τ' όνομά μου... και φοβήθηκα...

— Ποιός σου φώναζε;

— Δεν ξέρω... Ήταν μία άντρική φωνή... μία φωνή άγνωστή...

— Κάποιος άλήτης χωρίς άλλο, είπε ο ιερέας. Άνθρωποι είναι επικίνδυνοι... Έκανες καλά που έφυγες. Μά γιατί γύρισες τόσο άργά άπίσφι;

Η Μαίρη του έξηγήσε τότε ότι ή μίσση Κράμπ την είχε κρατήσει για να της δώσει διάφορες παραγγελίες για την επομένη κι' ότι γι' αυτό, μόλις την ώρα που νύχτινε, ήρεσε να φύγει από τον πύργο.

— Θάπρεπε ή μίσση Κράμπ να σου δώσει έναν υπηρέτη να σε συνοδεύει...

— Μου το πρότεινε μά έπειδή το προσωπικό είναι πολύ άπασχολημένο με τους ξένους του μαρκησιού, νόμισα ότι δεν έπρεπε να δεχθώ.

Ο πάστορ Σπίτφιλντ σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα είπε:

— Είναι περιττόν να μιλήσης γι' αυτό το έπεισόδιο, θα την άνησυχήσῃ χωρίς λόγο και της φτιάχνουν ή στενοχώρια που έχει. Θα πάω αύριο στον πύργο και θα μιλήσω στον λόρδο Χάρτφορντ, ούτως ώστε να φεύγει άλλοτε νωρίς και να μην έκτιθεσai σε δυσάρεστες συναντήσεις. Πες άπλάς στη μητέρα σου ότι άργησες, γιατί σε κράτησε ή μίς Κράμπ όπως άλλως τε είναι κι' ή αλήθεια.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο σεβασμιώτατος Έλζεαρ Σπίτφιλντ πήγε στον πύργο και ζήτησε να μιλήσει στον μαρκησιο. Τόν θρήκε μόνο μέσα στο μικρό του σαλόνι, θυσιάζοντας στην άνάγνωσι των φυλλων του λονδίνου και καρφωμένο στην πολυθρόνα του από την άρθριτίδα του.

— Έκανα μία μικρή τρέλλα χθές, πίνοντας λίγο κρασί, του είπε ο μαρκήσιος, κι' ή τιμωρία δεν άργησε ναρθῃ.

— Η τιμωρία χτυπάει πάντα τους ένόχους άπάντας σε ποφθηματικά ο κληρικός.

— Είμαι σύμφωνος μαζί σας, σεβασμιώτατε. Μά πείτε μου, ήρθατε με τον σκοπό να μου κάνετε ήθική διδασκαλία;

— Όχι, δεν ήρθα καθόλου για να σας δώσω συμβουλές. Αυτό είναι δουλειά του γιατρού σας. Μά ήρθα να σας μιλήσω για την κόρη μου.

— Ε, λοιπόν, σας είπα ότι της θρήκα μία καλή θέσι;

— Στο ύρ Ρέτζιναντ Σομερέν; Μάλιστα, μυλόρδε, και ήρθα να σας ευχαριστήσω.

— Κατά την επιστροφή της στο λονδίνο ή λαδῃ Σομερέν θα την πάρει μαζί της.

— Και ή επιστροφή αυτή θα είναι προσεχής;

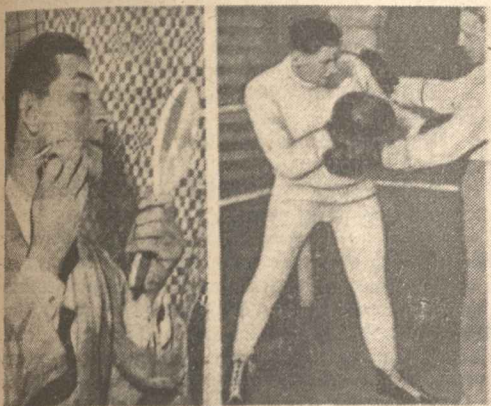
— Κατά πάσαν πιθανότητα, γιατί ασθάνεται πολύ την έλλειψη των παιδιών της. Δεν σας δυσρεστεί αυτό, υποθέτω;

— Όχι, μυλόρδε... Μας στοιχίζει ένα ζάινα που θα χωριστούμε την κόρη μας.

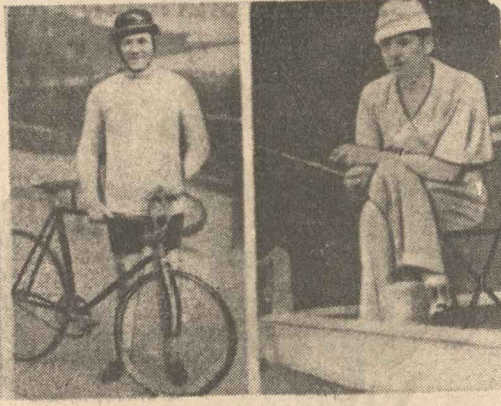
— Ο χωρισμός αυτός θα είναι για το καλό της και για το καλό όλης της οικογενείας.

(*Ακολουθεί)

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΗΜΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ
ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ...

Ο Άλμπερ Πρεζάν καλλυπιζόμενος, πυγμάχος, κολυμβητής, ποδηλάτης, ψαράς.

ΜΕ ρώτησαν πολλές φορές πώς άρχισα την κινηματογραφική καριέρα μου. Μά θα το πιστέψετε; Άπέφευγα πάντα να τους άπαντήσω. Άλλωστε τι να τους πω; Έγώ είμαι ένα σπουργίτι του Παρισιού. Έζησα στους δρόμους του. Άγάπησα τα τραγούδια του κι' ανατράφηκα στις λαϊκές συνοικίες. Ποτέ μικρός, δεν είχα γερό πανταλόνι! Τα παπούτσια μου ήταν πολυτέλεια που δεν μου χρειαζόταν! Έτσι με μεγάλη αλητεία έφτασα στα είκοσι χρόνια μου... Τότε, έπιασα δουλειά σ' ένα κατάστημα. Ξέρετε δε γιατί; Για να μπορούσα με τα λεφτά που κέρδιζα να πηγαίνω στα άθλητικά γήπεδα και στον κινηματογράφο. Είχα τη μανία ακόμη ν' άγοράζω όλα τα περιοδικά που μιλούσαν για τις «γόησες» της όθνης. Είχα πάθει ψύχωση μαζί τους. Παρακολουθούσα όλα τα έργα τους, ήμουν έρωτευμένος μ' όλες τους και κάθε βράδυ τις έβλεπα στον ύπνο μου.

Λάτρεια ακόμη τα αισθηματικά φιλμ, τα σοβαρά και τα τών... «κάου μπύου»!

Μά για τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς είχα μία άνυπολόγιστη εκτίμησι. Όταν μιλούσα με τους φίλους μου για τους «άστερες» της όθνης, αυτός πρώτος άρχόταν στη γραφική τέχνη Πήγαινα κι' έβλεπα πολλές φορές τα έργα του. Ήταν ο θεός μου! Η κουταμάρα μου, όπως καταλάβαινε, δεν είχε όρια. Άρχισα μάλιστα να τον μιμοῦμαι στις κινήσεις του, στη φωνή του κι' άπόχτησα κι' έγώ όσες τις συνήθειες. Έμαθα ακόμη όλα τα σπόρ που ήξερε αυτός. Καθάλαγα σαν «κάου - μπύου» έπαιζα σπουδαίο σπαθί κι' ήμουν «ίππότης» στα ζητήματα της καρδιάς...

Μ' άρεσε επίσης ο Τσάρλυ Τσάπλιν. Για τα έργα του «Σαρλώ» είχα πάντα ιδιαίτερη συμπάθεια. Τά εύρισα πολύ ανθρώπινα. Η κακοτυχίες του μοιάζαν με τις δικές μου. Κι' ή γκάφες του, ήταν πολύ συχνά και δικές μου γκάφες. Μήπως κι' αυτός δεν ήταν ένας... άλήτης σαν και μένα; Μήπως κι' αυτός δεν πάθαινε ένα σωρό ιστορίες εξ αιτίας του ήπιτισμού του και της τρυφερής καρδιάς του; Μήπως κι' έγώ δεν είχα φάει ένα γερό ζύλο μία φορά άπό έναν χασάπη γιατί ήθελα να γλυτώσω από τα χέρια του ένα μικρό κορίτσι που ήθελε να δείρη;...

Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς κι' ο Τσάρλυ Τσάπλιν ήσαν οι όνομι «άστερες» που μ' άρεσαν. Οι άλλοι μ' άφηναν άσχημῆ και συχνά από τη γαλαρία του κινηματοθέατρου τους σφύριζα μ' όλη την συντροφιά μου: τους μόρτες της γειτονιάς!

...

Κι' όστόσο παρ' όλην αυτήν την αλητεία μου είχα μία έπιθυμία: να παίξω στον κινηματογράφο. Μη φαντασθήτε ότι ήθελα να φορέσω φράκο, να έχω αυτοκίνητο και να ζώ σε μία πολυτελή θίλλα. Κυρίως ήθελα να δείξω σ' αυτά τα «κορδία» τους σκηνοθέτες ότι το ταλέντο δεν ύπάρχει μόνο στα σαλόνια, ύπάρχει στον δρόμο, στις λαϊκές πολυκατοικίες, παντού όπου ύπάρχει μία φυσιοδονία κι' ένα πατήρι κρασί, όπου ύπάρχει ένα τραγούδι. Τά φτωχά κορίτσια ο χωρισμός αυτός θα είναι για το καλό της οικογενείας.

αλέττες και τους γυμνούς ώμους.

Έγώ ήθελα να δοξάσω την τραγιάσκα μου! Μά αυτό άργησα να το καταφέρω. Στον κινηματογράφο μπήκα με την στολή ενός ίππότη και το πρώτο μου «γύρισμα» ήταν μία σκηνη μονομαχίας. Και να πώς την έπαθα:

Είχα ένα φίλο, καλό παιδί που είχε μπλῆξει στο «συνάφι» μας και του όποιου ο άδελφός ήταν σκηνοθέτης. Αυτός ήξερε τη λόξα μου. Φαίνεται δε ότι την συζήτησε στο σπίτι του, γιατί μία μέρα μου δήλωσε άκτινοβολώντας από τη χαρά του:

— Θέλει να σε γνωρίσει ο άδελφός μου. Άύριο το πρωί θα πάμε να τον θρούμε στα «στούντιο» της Ζουανθίλ.

Και πράγματι, την άλλη μέρα καθάλλήσαμε πίσω από ένα κάρρο και κάναμε ταύματα τά είκοσι χιλιόμετρα που με νωρῖαν από την... δόξα!

Ο σκηνοθέτης μας γύριζε τότε τά έξωτερικά τών «Τριών Σωματοφυλάκων». Χρειαζόταν λοιπόν ανθρώπους να έβρουν να κρατούν το σπαθί, για να τους ντύση στρατιώτες, και κατασκόπους του καρδιανιού. Έγινε έτσι κι' έγώ ένας τέτοιος «σπιούνης». Μά ή ικανότης μου φάνηκε από την πρώτη στιγμή.

Έτσι μ' έκαναν αξιωματικό της φρουράς του Άγίου Πατρός και είχα την άτυχία... να «σκοτωθώ» κατά διαταγήν του σκηνοθέτου από έναν σωματοφύλακα. Αυτό με δυσάρεσσε. Έτσι, με μία σπαθιά λοιπόν θα τελείωναν τά καλλιτεχνικά μου όνειρα!

Διαμαρτυρήθηκα:

— Έπρεπε να μ' άφήσετε να τον σκοτώσω, παραπενθήκα.

Μά εκείνος μ' έσπῆνε να δώσω ένα πιο μεγάλο μυστάκι και μία περρούκα κι' άγνώριστος να συνεχίσω τις μονομαχίες μου.

Οι άνθρωποι που είχα υπό τάς διαταγές μου, οι κομπάρσοι, ήσαν στο στόμα μου και του παλαιοῦ! Ποιός ά γαδός και φτωχός άνθρωπος άλλως τε ήξερε να χειρίζεται το σπαθί, να σκαρφάωνη σαν γάτος, να κάνει τουμπες και άκροβάσεις; Αυτά τά μαθήματα τά παίρνει κανείς στον δρόμο κι' όχι στο σχολείο...

Μά έγώ ήξερα να τους μιλάω στη γλώσσα τους και να τους ρεγουλάρω καλύτερα κι' από τον σκηνοθέτη που δεν τον χώνευαν.

Όταν παίχθηκε αυτό το έργο μάζεμα όλη τη συνοικία να το δῃ. Κι, όταν με ρωτούσαν:

— Μά πού είσαι, Άλμπερ;

Τους δήλωνα με ύπερηφάνεια:

— Βλέπετε αυτόν με τά μεγάλα μουστάκια, ανάμεσα στους είκοσι στρατιώτες που τον... καρπάζωνται; Αυτός είμαι έγώ!

— Μά δεν μοιάζεις, θρέ Άλμπερ!... διεμαρτύροτο.

— Αν δεν πιστεύετε, τους φώναξα, μπορείτε να ρωτήσετε τον σκηνοθέτη!

Έπειτα στα «στούντιο» άρχισα να κάνω τον άκροβάτη. Μά όσο κι' αν μ' άρεσαν τά σπόρ για διασκέδασι, τώρα που τά είχα ως άπαιτεία για την τέλη του κορρατικού.

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«Η Φλώρα στάθηκε δισταχτική μπρος στην πόρτα του γραφείου του ανδρός της. Είχεν έρθει ως εκεί χαρούμενη, ακτινοβολώντας από την ετυχία της, με την καρδιά πλημμυρισμένη από έρωτα και, να τώρα ξαφνικά πού της είχε κοπή ή άναπνοή της. Δυνατές φωνές, ένας άγριος καυγάς, της είχαν παγώσει το γέλιο στα χείλη και στάθηκε ν' άκούση.

— Είσαι ένας έλεινός! "Άκουσε τη φωνή του συζύγου της να λήη. "Ένας τιποτένιος!...

— Κι' εσύ ένας αδιόρθωτος ζηλιάρης. Διαρκώς θλέπεις φαντάσματα. Διαρκώς σκιαμαχείς... "Όχι, φίλε μου, αν ήθελα να σου πάρω τη Φλώρα, είχα τον τρόπο να τό κάνω...

Η Φλώρα σπληνίστηκε στην κλειστή πόρτα για να μη σωριαστή κατά γής. Είχε άναγνωρίσει τη φωνή του Άντρε Ριβάλ, του παλιού φίλου της. Η καρδιά της πνιγόταν από την άγωνία της. Μά ή επιθυμία ν' άκούση ως το τέλος την συζήτηση την συγκρατούσε να μη λιποθυμήσει.

— Ξέρεις, συνέχισε ο Άντρε, ή Φλώρα δεν έχει ιδέα από τους οικονομικούς έκθιασμούς σου. Δεν ξέρει ότι την αγόρασε από τον πατέρα της. Δεν ξέρει ότι πουλήθηκε από τους δικούς της για να τους σώσει από την καταστροφή. Έπεσε στην παγίδα σου. Σε θεωρεί έρωτευμένο μαζύ της. Ιοιμίζει ότι την πήρες από έρωτα. Μά όχι, δεν μπορώ πειά να βλέπω να την εξευτελίζεις. Την άγαπω και θα της κάνω γνωστό το σατανικό παιχνίδι σου.

Η Φλώρα ένοιωσε τὰ δάκρυα να θολώνουν τὰ όμορφα μάτια της. Η τρυφερότης του Άντρε την συγκινούσε. Μά κ' ή άπογοήτευσι πού δοκίμασε για τον σύζυγό της, της είχε πληγώσει την καρδιά...

— "Εστο, άκουσε τον Μωρίς τον άντρα της να λήη, κι' αυτή τη φορά θ' άναγκασθώ να ύποχωρήσω. Μά ποτέ άλλοτε. Άκούς; Βαρέθηκα πειά αυτό το άτιμο παιχνίδι σου... Λέγε, πόσα θέλεις;...

— Πνήντα χιλιάδες φράγκα...

— Έκθιαστή!...

— Κανεις λάθος, φίλε μου, αυτά τὰ χρήματα είναι ή ψυχική μου όδύνη.

Ο Μωρίς δεν άπάντησε. Η Φλώρα άκουσε το νευρικό τρίξιμο της πέννας πάνω στο καρνέ. "Επειτα το σχίσιμο του τσέκι.

— Καί τώρα φεύγα, είπε με ύπόκωφη φωνή ο άνδρας της. Σού συνιστώ να μην έρθης πάλι... "Αν άγαπάς τη ζωή σου καλλίτερα να μη μ' έπισκεφθής πλέον.

— Πόσο σ' άρέσουν, καυμένε, τὰ μεγάλα λόγια. Κι' όμως εσύ μοι δίδας ότι όλες ή δουλειές κανονίζονται με το χρήμα. "Ας είναι εύλογημέ... ο Σατανάς!...

Η Φλώρα κατάλαβε ότι οι δυο άνδρες έπρόκειτο να χωρισθουν. Δεν έπρεπε λοιπόν να τηνιδούν εκεί πέρα. Κανεις δεν έπρεπε να μάθη ότι είχε άκούσει την συζήτησή τους. Σάν τρελή κατέθηκε στις σκάλες κι' έπεσε άναίσθητη στο έσωτερικό του αυτοκινήτου της.

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

— Γρήγορα!... Γρήγορα!... φώναζε στον σωφέρ... Άπομακρύνσου γρήγορα από εμένα...

Τ' αυτοκίνητο έβγαλε ένα μουγκρητό και χάθηκε στο θάθος του δρόμου.

— Ποι θα πάη ή κυρία; ρώτησε με σεβασμό ο σωφέρ.

— Πήγαινε, όπου θέλεις... Μη μοι μιλάς... Άφησέ με ήσυχη...

Κ' ή Φλώρα έκρυψε το όμορφο πρόσωπό της στα χέρια της κι' άρχισε να κλάη...

— Θεέ μου! σκεφτόταν. Δεν είναι δυνατόν. Πώς μπορούσαν μ' αυτόν τον τρόπο να την έρωτελίσουν δυο άνθρωποι;... Πώς ήταν δυνατόν ο παλιός της φίλος, ο Άντρε, να είναι ένας τιποτένιος έκθιαστής κι' ο άνδρας της πού τον λάτρευε να την έχη άγοράσει από τους γονείς της, όπως τ' αυτοκίνητό του. Τόσο έλεινή λοιπόν ήταν ή ζωή...

Κ' ή Φλώρα θυμώταν με μελαγχολία όλα τὰ περασμένα. Στά χέρια του είχε παραδώσει την παρθενική της καρδιά για να δοκιμάση τὰ πρώτα σκιρτήματά του έρωτος. Κι' εκείνος της είχε φερθή τόσο ευγενικά, με τόση τρυφερότητα! Πώς ήταν δυνατόν να καταστήση ένας παλιάνθρωπος θραυδές πού είχαν περάσει στην άκρογαλιά; Τὰ φίλα τους, τὰ χάδια τους, τίς τρυφερές έκμυστηρεύσεις του έρωτός των; Γιατί ή Φλώρα δεν είχε καμιά άμφιβολία ότι εκείνη την έποχή την άγαπούσε ο Άντρε. Δεν έπρεπε στον έαυτό της καθόλου ν' άμφιβάλλη. Δεν φανταζόταν πν Άντρε για τόσο καλό ήθοποιό πού να της παίξη με τόση τέχνη ένα άσχημο παιχνίδι. "Επειτα για ποιόν λόγο; Για να την παντρευτή; Μά ήξερε πολύ καλά ότι ήταν άκατόρθωτη αυτή ή ένωση τους. Εκείνη έκανε την ζωή μιας πλουσίας κι' έννοούσε να την έξακολουθήσει και μετά το γάμο της. Κι' ο Άντρε πάλι ήταν από καλή οικογένεια, μά ως υπάλληλος δεν κέρδιζε άρκετά για ν' ανοίξη ένα σπίτι. Τό είχαν άλλως τε συζητήσει κι' είχαν μπειν συμφωνοι ν' άφούσιωθουν στην άγάπη τους. "Αν τύχαιε είτε για τον ένα είτε για τον άλλον μία πλουσία τύχη δεν θα την άφηναν. Καί θα ζούσαν με την άνάμνησι του φλογερού έρωτός των μέχρι πού να τους ένώνει μία μέρα ή ζωή ή θάνατος.

— "Ω! σκεφτόταν κλαίγοντας γοερά ή Φλώρα, πόσα παχειά λόγια λένε πολλές φορές οι άνδρες!... "Ηταν άρετό ένα συνοικέσιο για να τον κάνη να με λημονήσει. Είχε φτάσει μάλιστα στο σημείο να κάνη μία επικερδή επένδυση, την άγάπη του. Έξεθίαζε τον Μωρίς, τον άνδρα μου και του έπαρνε λεφτά για να μην άποκαλύψη στον κόσμο και σέ μένα την ίδια ότι με αγόρασε σάν ένα έπιπλο του σπιτιού. Θεέ μου, τί εξευτελισμός!...

Κ' ή Φλώρα σκεφτόταν το άτιμο παιχνίδι του Μωρίς και την προσποίησέ του. "Αν τώρα είχε άηδίασε τον Άντρε, τον παλιό της φίλο, τον Μωρίς όμως τον μισούσε. "Ηταν ο άνδρας πού την είχε έξακατήσει για να την παραστήσει στα δίχτυα του.

Με λύσσα σκεφτόταν τώρα την έπίδειξι του ένδιαφέροντός του, τις περιποιήσεις του, τὰ κρυφολογά του, τις συγκινήσεις του και τὰ δάκρυά του. "Ηξερε τόσο καλά τις γυναίκες ο Μωρίς, ώστε πράγματι, δεν άργησε καθόλου να κατακτήσει την συμπάθεια της Φλώρας.

Κι' έτσι εκείνη, με την έλπίδα ότι μπορούσε να συνεχίσει την πλουσία ζωή της μ' έναν άνθρωπο πού την άγαπούσε έγκατέλειπε τον Άντρε και παντρεύθηκε τον Μωρίς. Δεν ένοιωσε δέ καμμία τύψη, γιατί έτσι είχαν συμφωνήσει.

Τώρα όμως ήταν πειά αδύνατο να έξακολουθήσει αυτήν την ζωή. Κάτι είχε σπάσει μέσα της. Είχε χάσει την αυτοδοξία της για τον κόσμο. Είχε προδοθή από την άγάπη της κι' είχε εξευτελισθή από τον άνθρωπο πού σεβόταν, τον σύζυγό της.

Κι' όταν μετά ώρες θρέθηκε στο διαμέρισμά της, έγραψε θιαστικά δυο λόγια, στον άνδρα της κι' έφυγε για πάντα από κοντά του. Ποι θα πήγαινε;

Μά ούτε κι' εκείνη ήξερε. Θά προχωρούσε διαρκώς μπροστά ως την ώρα πού θα θρισκόταν κάτω από τους τροχούς ενός αυτοκινήτου ή θα θουτοόσε στα νερά του Σηκουάνα. Είχε θαιρεθή την ζωή της και ζητοόσε τώρα τον θάνατο να (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΡΟΖΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η Άννα είχε παντρευτή τον "Ηλία με συνοικέσιο. "Ηταν θέθαία κάτω παχύς και λίγο άλλοιθαρος, μά ήταν πλούσιος, ένας από τους μεγαλύτερους έμπορους κρασιών. "Επί πλέον είχε σπουδάσει μηχανικός-άρχιτέκτων. Άγαπούσε την Άννα και φρόντιζε να μη της λείπη τίποτα. "Ωστόσο ή Άννα δεν ήταν καθόλου εύτυχισμένη, γιατί δεν άγαπούσε τον άντρα της. Αυτή είχε όνειρευτή έναν νέο με άθλητικο παράστημα, θερμόν, άισθηματία, ψηλόν, μελαχροινόν με μαύρα μάτια και άδρά χαρακτηριστικά.

Ο άντρας της αντίλαμβανόταν τὰ πραγματικά άπέναντί του αίσθηματά της γυναίκας του και γι' αυτό την ζήλευε φοδερά και της δημιούργουσε συχνά σκηνές ζηλοτυπίας, πού έκαναν πιά μαρτυρική τη ζωή της.

Όταν ή Άννα δήλωσε στο σύζυγό της ότι έπρόκειτο να γίνη μητέρα, εκείνος άφισε ένα στεναγμό άνακουφισας. "Ενα παιδί στο σπίτι θα ήταν ο άπαραίτητος δεσμός μεταξύ των συζύγων κι' ένα σοβαρό έμπόδιο για το παραστράτημα της γυναίκας. "Από την ήμέρα εκείνη ή άσχασε κάτω κι' όταν συνέβαινε να ταξιδεύη για τις έμπορικές του ύποθέσεις, δεν έτρεμε τόσο για τη γυναίκα του. Σε λίγους μήνες ή Άννα τοι χάρισε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, ένα σωστό άγγελουδι. Ο άντρας της ήταν τρελλός από χαρά. Την γέμιζε από δώρα.

Στο μεταξύ όσο μεγάλωνε ο κύκλος της εργασίας του, τόσο πυκνότερα ταξίδευε. Η διαρκής άπουσις του γινόντουσαν αίσια να πλήτη περισσότερο ή Άννα και να μεγαλώνη άκόμα πιά πολύ στη φλογερή της καρδιά ή επιθυμία να άγαπήσει και ν' άγαπηθή.

"Ετσι, μιάν άνοιξη, όταν άπουσίαζε ο σύζυγός της, ή Άννα συνάντησε τον παιδικό της φίλο Σάσα, πού ήταν φοιτητής τώρα του πολυτεχνείου και πού είχε έλθει στη μητέρα του για να περάση τις διακοπές. Μίλησαν για χιλια δυο πράγματα και σιγά - σιγά συμπάθησε ο ένας τον άλλο.

Τα έρωτικά τους γράμματα άκολούθσαν κρυφές συναντήσεις.

Σε λίγο διάστημα οι δυο έρωτευμένοι συναντιώτουσαν πειά φανερά στο σπίτι της Άννας όταν έλειπε ο άντρας της.

Μά ο σύζυγος της Άννας δεν άγνοησε μάνη τὰ καθέκαστα. "Εκανε δριμύτατες παρατηρήσεις στη γυναίκα του, άπειλώντας την ότι θα μετάνιωσινε πικρά αν έξακολουθούσε να έχη σχέσεις με τον Σάσα. Συγχρόνως είδοποίησε και τον Σάσα ότι αν ξανατολμούσε να έμφανισθ μπροστά στη γυναίκα του, θα τον σκότωνε σάν σκυλί! "Ωστόσο τ' αίσια των δυο έρωτευμένων δεν έβωσαν απ' αυτά. Μόλις έφευγε ο "Ηλίας, οι δυο νέοι έσπευδαν να συναντηθουν ή ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Εκείνη την ήμέρα, μία μέρα πού ο

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΖΟΣΙΖΕΝΚΟ

Σάσα δεν θα την λησμονούσε ποτέ στη ζωή του, ο νέος είχε πάει απ' το πρωί στο σπίτι της Άννας. Κ' οι δυο τους ήταν διαχυτικάτατοι. Η Άννα δεν ήθελε να τον άφήση κι' ο Σάσα δεν ήθελε να φύγη.

Κάποια στιγμή το βλέμμα του Σάσα έπεσε σ' ένα τηλεγράφημα πού ήταν πάνω στο τραπέζι. Τό διάβασε. "Ο "Ηλίας είδοποιούσε την γυναίκα του ότι θα γύριζε την Τετάρτη. Ο Σάσα θυμήθηκε πώς ήταν Τετάρτη.

— Πρέπει να φύγω, είπε στην Άννα.

Μά ή Άννα τον έμπόδιζε, λέγοντας ότι το τραίνο έφτανε στις έννητά το θρόαδυ.

Είχαν καθίσει πάνω στο ντιθά- θάνι και άγκαλιασμένοι ώνειροπολούσαν. Ξαφνικά χτύπησε ή έξώπορτα και συγχρόνως άκούστηκαν ή χαρούμενες άναφωνήσεις της κόρης της Άννας:

— Ο μπαμπάς!... Ο μπαμπάς!...

Το πρόσωπο της Άννας έγινε σάν άσβέστης.

— Θεέ μου! "Ηρθε ο "Ηλίας!...

ψιθύρισε, μισοπεθαμένη απ' τον φόβο της.

Ο Σάσα άγκάλιασε την άγάπη-μένη του πού έτρεμε δόλωσμη, την φίλησε παθητικά και συμβουλευόν- τας την ψυχραιμία, διευθύνθηκε στο παράθυρο, το δρασκέλισε και πή- δωσε στο κλαδι ενός δέντρου του κήπου πούφτανε ως εκεί. "Από κλάδο σέ κλάδο ύστερα κατέθηκε κάτω. "Απ' εκεί σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε μία φορά άκόμα στο παράθυρο, όπου στεκόταν έξουθενώ- μένη ή Άννα.

— Κοιράγιο! της φώναζε με πνιχτή φωνή και στέλνοντάς της με το χέρι ένα φιλί, έξαφανιστάκη πτω απ' τὰ πυκνά φυλλώματά των δέντρων.

Όταν θρέθηκε μακριά απ' την θύλα της Άννας, προσπάθησε να διορθώση την περιβολή του. Μά με άπέρριπτο τρόπο διεπίστωσε ότι, είχε ξεχάσει στο δωμάτιο της Άννας το καπέλλο του! Τον περιέ- λουσε κρύος ιδρώτας.

Ταραγμένος για την άπερισκεψία του, θέσθαις για το κακό πού θα έπακούουθαόσε, σκεφτόμενος ότι θα διέτρεπε έσχατον κίνδυνο ή άγαπη-μένη του, ξαναγύρισε κάτω απ' το δέντρο, απ' το οποίο, πηδώντας απ' το παράθυρο, είχε κατέσει. Είχε σκοπό να είδοποίηση την Άννα να κρύψει τὰ πειστήριά της ενόχης των ή αν ύπρχε τρόπος, να τοι πετάξη το καπέλλο απ' το παράθυρο. "Αλλ' άτελέστηθε ότι στο δωμάτιο μιλού- σαν. Μπροσ' απ' τὰ μάτια της φαν- τασίας του πέρασε τότε το δωμάτιο της Άννας, ή Άννα, ή κόρη της, ή μητέρα της, ο σύζυγός της ο οποίος κρατούσε στα χέρια του το κα- πέλλο του Σάσα, και δείχνοντάς το στην τρομαγμένη Άννα, της έρπού-

σε εξηγήσεις.

"Εφριζε τότε από αγωνία. Κι, αναστατωμένος γύρισε σπίτι του, είπε στη μητέρα του ότι είχε πάρει τηλεγράφημα να φύγει άμέσως για τη Μόσχα, γιατί άρχιζαν τα μαθήματα και έφυγε το ίδιο θράδυ, με την ελπίδα ότι ο 'Ηλίας θα συγχωρούσε κι' αυτή τη φορά την "Αννα.

Ολόκληρο χρόνο ο Σάσας δεν κατώρθωσε να πάη ούτε μία φορά στην πατρίδα του.

Κι' άξαφνα κηρύχτηκε ο ευρωπαϊκός πόλεμος και ο Σάσας έστάλη στο μέτωπο ως αξιωματικός του μηχανικού.

Ο Σάσας δεν έχασε ούτε μία μέρα την "Αννα. Λογάριαζε, μόλις τελείωνε ο πόλεμος, να πάη να την βρῇ.

Υστερ' απ' τις εσωτερικές ανωμαλίες, επί τέλους βρήκε καιρό και με ψυχή γεμάτη συγκίνηση πήγε στον τόπο που είχε γεννηθῇ. Εκεί μία απογοήτευσι τον περίμενε. Η "Αννα μαζί με τον άντρα της είχαν φύγει για το Κίεβο. Δεν έχασε καιρό. Έφυγε άμέσως κι' αυτός για το Κίεβο. Ωστόσο κι' εκεί δοκίμασε την ίδια απογοήτευσι. Λίγες μέρες προτού ἔλθῃ εκείνος, το αντρόγυνο είχε αναχωρήσει για την 'Οδησό. Πῆγε κι' εκεί, μα δεν στάθηκε τυχερότερος. Μάλιστα αυτή τη φορά δεν κατώρθωσε να μάθῃ ποιά διεύθυνσι είχαν ακολουθήσει οι δυο σύζυγοι. Λυπήθηκε πολύ κι' έκλαψε σάν μικρό παιδί την χαμένη αγάπη του.

Πέρασαν χρόνια. Ο Σάσας εγκατεστάθηκε στη Μόσχα, παντρεύτηκε κι' απέκτησε δυο παιδιά.

Όστόσο δεν έπαψε ούτε μία μέρα να θυμάται την "Αννα.

"Ήταν πειά σαραντάρης, όταν πήρε δυο μήνες άναρρωτική άδεια και πήγε σὲ μία λουτρόπολι για θεραπεία. Την τελευταία μέρα, κάνοντας τον περίπατό του, περίμενε την ώρα του τραίνου για να ξαναγυρίσῃ στην ὑπηρεσία του.

Εἶχε ζητήσει ένα ποτήρι μεταλλικό νερό και πίνοντας το γουλιά-γουλιά περιεργαζόταν τους διαβάτες. Ξαφνικά το ποτήρι έπεσε απ' τα χέρια του. Δυο μέτρα μακριά του στεκόνουσαν ἡ "Αννα κι' ο άντρας της...

"Όταν ο Σάσας την αντίκρυσε, νόμισε πὼς σταμάτησε ἡ καρδιά του... "Αν και ἡ "Αννα είχε παχύνει, και δεν διατηρούσε ὅλη την ὡμορφιά της, ὥστόσο τὰ μάτια της ἦσαν ἴδια πάντα γλυκά και ὀνειροπόλα με τὸ γκριζοπράσινο τους χρώμα. "Ω, εκείνα τὰ μάτια!...

Ο άντρας της "Αννας ἀνεγνώρισε τὸν Σάσας.

"Ο Σάσας τούς πλησίασε τότε. "Εσφίξε τὰ χέρια τους και χαρούμενοι κ' οἱ τρεις άρχισαν να περπατοῦν και να συζητοῦν για τὰ παλιά.

Φίλιτάτε μου, 'Αλέξανδρε Σεμένοβιτς, ἔλεγε ο 'Ηλίας, πὼς τὰ καταφέρατε να εξαφανισθῇτε μ' αὐτὸν τὸν μυστηριώδη τρόπο και να χάσουμε τόσα χρόνια τὰ ἴχνη σας;

"Αλήθεια, Σάσας, τί γινίκατε; ρώτησε κ' ἡ "Αννα.

Ο Σάσας τὰ είχε χαμένα. Δεν ἤξερε τί να πῇ, δεν ἤξερε τί να σκεφτῇ.

Σὲ μία στιγμή ο 'Ηλίας τούς ζήτησε συγγνώμην, για να πάη να πάρῃ ἑφημερίδα. "Όταν ἔμειναν μόνοι ἡ "Αννα και ο Σάσας, ἡ "Αννα χαμογελώντας του ἔειπε:

— Πραγματικά, Σάσας, ἡ συμπεριφορά σας τότε ἦταν ἀπρεπής.

Ο Σάσας μὴ καταλαβαίνοντας τίποτα, ἀπάντησε κατάπληκτος:

— Μὰ νόμιζα πὼς ο άντρας σας τὰ είχε μάθει ὅλα... Δεν ἤθελα μόνοντας ἐκεῖ να αὐξήσω την στενοχώρια σας, δεν ἤθελα να γίνω ὑπάιτιος διχονοίας με τὸν άντρα σας...

Ποτέ με σὰς ἀγαπούσα τόσο πολύ, σὰς ἀγαπούσα... ἡ "Αννα άρχισε να γελά. Γελοῦσε τόσο, ὥστε ο Σάσας δεν ἤξερε τί ἐξήγησι να δώσῃ στη διαγωγή της αὐτῇ.

Περιωρόσηκε να παρατήρησῃ πικρά:

— Γελάτε; Γιατί γελάτε;

Εκείνη θιάζοντας τὸν ἑαυτὸ της για να συγκρατήσῃ μιὰ νέα ἔκρηξι του γέλιου της, ἀπάντησε:

— Ξέρετε; Θυμάστε την ἡμέρα ἐκείνη; Τὴν τελευταία

Εἰκοσι χρόνια ἔζησα με τὴν ἀνάμνησί σας...

μέρα που εἴχατε ἔλθῃ σπίτι μου; Θυμάστε πὼς χτύπησε ἡ πόρτα και νόμισαμε πὼς ἦταν ο άντρας μου; Ε, λοιπόν, ἐκεῖνος που εἴχε ἔλθῃ δεν ἦταν ο άντρας μου...

— Πῶς; Δεν ἦταν ο άντρας σας;

— Ἦ "Αννα ξαναγέλασε σαρκαστικά.

— Ναί, δεν ἦταν ο άντρας μου. Ήταν ο διανομέας που ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα του 'Ηλίας που με εἰδοποιούσε... ὅτι ἀνέβαλλε τὴν ἐπιστροφή του για μερικές μέρες!...

— Μὰ... θυμάμαι ἡ κόρη σας εἴχε φωνάζει πὼς εἴχε ἔλθῃ ο μπαμπάς της...

— Εκείνη όταν χτύπησε ἡ πόρτα και χωρίς να δῇ ἡ κόμα ποῖος εἶνε, νομίζοντας πὼς ἔρχόταν ο πατέρας της εἴχε ξεφωνίσει ἔτσι... Εἴχα τρέξει ἀπὸ πίσω σας και σὰς φώναξα ἀπ' τὸ παράθυρο, μὰ σεις... εἴχατε γίνῃ ἀπὸ τὸς!...

Ο Σάσας ἔπεφτε ἀπὸ κατὰπληξι σὲ κατὰπληξι. Κι' ἀπάντησε σάν να μονολογούσε:

— Μὰ πὼς συμβαίνει; Ἐνόμια... Τὸ καπέλλο μου εἴχε μείνει στὸ δωμάτιό σας...

ἡ "Αννα γέλασε τώρα με σαρκασμό:

— Σὰς φαντάζομαι χωρίς κιαπέλλο... εἶπε. Ἀναμάλια σμένο... να τρέχετε στοὺς δρόμους... Τι ἀστεῖο!...

Ο Σάσας εἴχε γίνῃ κάτωχρος και ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησή του. Τὶ τὸ καμικὸ εὑρίσκει ἡ "Αννα και γελοῦσε:

— "Αννα, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπᾷ και τώρα ὅπως και πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Ποτέ, οὔτε μιὰ μέρα δεν σὰς ἔχασα. Εἰκοσι χρόνια ἔζησα με τὴν ἀνάμνησί σας...

ἡ "Αννα άρχισε πάλι να γελά.

Γελοῦσε σκληρά, με εἰρωνεία, με σαρκασμό.

Μέσα στην ψυχή του Σάσας γκρεμίστηκε ἕνας κόσμος ὀλόκληρος. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή κατέρρευσαν τὰ δεινὰ ἐκκοσι ὀλοκληρὸν ἑτῶν!

Μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι κυρίεψε τὴν ψυχή του. Χαρέτησε θυστικά τὴν "Αννα και τὸν άντρα της που εἴχε γυρίσει στὸ μεταξύ και χωρίς καν να ρωτήσῃ του μόνου, ἀπομακρύνθηκε με γρήγορα θήματα, χωρίς να γυρίσῃ να δῇ πῶς του...

MIX. ΖΟΣΤΣΕΝΚΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ
ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ ΜΕ ΤΙΣ 13 ΩΡΕΣ!...

Στὴν κομπόμπι Βόσλεϋ τῆς Ἀγγλίας, ἑπάνω ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς παιδαῖο ἀποκοδομηματος, που ἔχρησιμοποιοῦτο ὁλοτε ὡς δημαρχεῖο, ὑπάρχει ἕνα ρολόγι που χτυπᾷ και δεκάτῃ τρίτῃ ὥρῃ!

ἡ ἱστορία του περιέργου αὐτοῦ ρολογιοῦ εἶνε ἡ ἑξής:

Ο δούξ του Μπριντγέϋϋτερ εἴχε ἀναλάβῃ κάποτε τὴν ἐκτέλεσι ἑνὸς ὑδραυλικοῦ ἔργου και για τὸ σκοπὸ αὐτὸ προσέλαβε ἀρκετοὺς ἐργάτες.

Κάθε μέρα ὅμως παρατηρούσε, ὅτι οἱ ἐργάτες του δεν ἔπιαναν ποτέ δουλειά στη μιὰ ἀκριβὴς μετὰ τὸ μεσημέρι, που ἦταν ἡ ὁρισμένη ὥρα να ξαναρχίσουν τὴν ἐργασία τους, για τὸ ἀπόγευμα.

Τους ἔκανε λοιπὸν παρατηρήσεις, ἀλλὰ αὐτοὶ του ἀπάντησαν, ὅτι δεν ἀκούγαν ἕνα χτύπο τῆς πρώτης μεταμεσημβρινῆς ὥρας κι' ἔτσι ἀργοῦσαν.

Ο δούξ τότε, χωρίς να χάνῃ καιρό, κάλεσε ἕνα ρολογι καὶ του ἀνάθεσε ν' ἀλλάξῃ τὸ μηχανισμό του ρολογιοῦ τῆς πόλεως ἔτσι, ὥστε στη μιὰ ἡ χτυπᾷ δεκατρεῖς φορές.

Υστερ' απ' αὐτὸ, οἱ ἐργάτες δεν μπορούσαν πάλι να ἀρχισθοῦν ὅτι δεν ἀκούγαν τοὺς δεκατρεῖς χτύπους.

ἡ ἐργασία με τὸν καιρὸ τελείωσαν, ἀλλὰ τὸ ρολόγι ἐξακολουθεῖ ὡς σήμερα να θυμίζει με τὰ 13 χτυπήματά του τὴν παλιά αὐτὴ ἱστορία.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιὰ προγράμματα θεάτρων, φωτογραφίες ἡθοποιῶν, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κτλ. κτλ. σὲ ἱκανοποιητικὰς τιμὰς. Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3-8 μ. μ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

ΤΡΑΓΟΥΔΩΝΤΑ ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Σὲ λίγες στιγμές, ο Λίλιμπελ μεταμορφώθηκε ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια κι' ἔτσι συγυρισμένο και συμμορφωμένο και ἀποδοχὸς...

Ο Σάσας ἔπεφτε ἀπὸ κατὰπληξι σὲ κατὰπληξι. Κι' ἀπάντησε σάν να μονολογούσε:

— Μὰ πὼς συμβαίνει; Ἐνόμια... Τὸ καπέλλο μου εἴχε μείνει στὸ δωμάτιό σας...

ἡ "Αννα γέλασε τώρα με σαρκασμό:

— Σὰς φαντάζομαι χωρίς κιαπέλλο... εἶπε. Ἀναμάλια σμένο... να τρέχετε στοὺς δρόμους... Τι ἀστεῖο!...

Ο Σάσας εἴχε γίνῃ κάτωχρος και ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησή του. Τὶ τὸ καμικὸ εὑρίσκει ἡ "Αννα και γελοῦσε:

— "Αννα, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπᾷ και τώρα ὅπως και πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Ποτέ, οὔτε μιὰ μέρα δεν σὰς ἔχασα. Εἰκοσι χρόνια ἔζησα με τὴν ἀνάμνησί σας...

ἡ "Αννα άρχισε πάλι να γελά.

Γελοῦσε σκληρά, με εἰρωνεία, με σαρκασμό.

Μέσα στην ψυχή του Σάσας γκρεμίστηκε ἕνας κόσμος ὀλόκληρος. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή κατέρρευσαν τὰ δεινὰ ἐκκοσι ὀλοκληρὸν ἑτῶν!

Μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι κυρίεψε τὴν ψυχή του. Χαρέτησε θυστικά τὴν "Αννα και τὸν άντρα της που εἴχε γυρίσει στὸ μεταξύ και χωρίς καν να ρωτήσῃ του μόνου, ἀπομακρύνθηκε με γρήγορα θήματα, χωρίς να γυρίσῃ να δῇ πῶς του...

Ο Σάσας εἴχε γίνῃ κάτωχρος και ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησή του. Τὶ τὸ καμικὸ εὑρίσκει ἡ "Αννα και γελοῦσε:

— "Αννα, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπᾷ και τώρα ὅπως και πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Ποτέ, οὔτε μιὰ μέρα δεν σὰς ἔχασα. Εἰκοσι χρόνια ἔζησα με τὴν ἀνάμνησί σας...

ἡ "Αννα άρχισε πάλι να γελά.

Γελοῦσε σκληρά, με εἰρωνεία, με σαρκασμό.

Μέσα στην ψυχή του Σάσας γκρεμίστηκε ἕνας κόσμος ὀλόκληρος. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή κατέρρευσαν τὰ δεινὰ ἐκκοσι ὀλοκληρὸν ἑτῶν!

Μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι κυρίεψε τὴν ψυχή του. Χαρέτησε θυστικά τὴν "Αννα και τὸν άντρα της που εἴχε γυρίσει στὸ μεταξύ και χωρίς καν να ρωτήσῃ του μόνου, ἀπομακρύνθηκε με γρήγορα θήματα, χωρίς να γυρίσῃ να δῇ πῶς του...

Ο Σάσας εἴχε γίνῃ κάτωχρος και ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησή του. Τὶ τὸ καμικὸ εὑρίσκει ἡ "Αννα και γελοῦσε:

— "Αννα, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπᾷ και τώρα ὅπως και πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Ποτέ, οὔτε μιὰ μέρα δεν σὰς ἔχασα. Εἰκοσι χρόνια ἔζησα με τὴν ἀνάμνησί σας...

ἡ "Αννα άρχισε πάλι να γελά.

Γελοῦσε σκληρά, με εἰρωνεία, με σαρκασμό.

Μέσα στην ψυχή του Σάσας γκρεμίστηκε ἕνας κόσμος ὀλόκληρος. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή κατέρρευσαν τὰ δεινὰ ἐκκοσι ὀλοκληρὸν ἑτῶν!

Μιὰ πικρὴ ἀπογοήτευσι κυρίεψε τὴν ψυχή του. Χαρέτησε θυστικά τὴν "Αννα και τὸν άντρα της που εἴχε γυρίσει στὸ μεταξύ και χωρίς καν να ρωτήσῃ του μόνου, ἀπομακρύνθηκε με γρήγορα θήματα, χωρίς να γυρίσῃ να δῇ πῶς του...

Ο Σάσας εἴχε γίνῃ κάτωχρος και ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησή του. Τὶ τὸ καμικὸ εὑρίσκει ἡ "Αννα και γελοῦσε:

— "Αννα, τῆς εἶπε, σὰς ἀγαπᾷ και τώρα ὅπως και πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια. Ποτέ, οὔτε μιὰ μέρα δεν σὰς ἔχασα. Εἰκοσι χρόνια ἔζησα με τὴν ἀνάμνησί σας...

ἡ "Αννα άρχισε πάλι να γελά.

Γελοῦσε σκληρά, με εἰρωνεία, με σαρκασμό.

(38) Ο Φίλιππος φαίνεται, δεν εἶνε ἴδια ἀπὸ προσπάσεις, γιατί τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη ἀπὸ τὴ Νέα 'Ορλεάνη με τὰ πόδια σ' ἡ ἀποδοχὸς πολλὴν περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅτι ὑπολόγιζε.

και τὴν ζωγραφικὴ κι' ὅτι ἡ ἀμέλεια αὐτὴ ὀφείλετο σὲ λόγους ὕγείας. Ἐθλεπε θέβαινα ὅτι ἦταν ἱσχνὸς και χλωμὸς ἀλλὰ νόμιζε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς πρόωρης ἀναπτύξεώς του και δεν ὑποψιαζόταν ὅτι ἡ αἰτία του μποροῦσε ἴσως να εἶναι ἡθική.

«Βρίσκεται στην μεταβατικὴ περίοδο, ἔλεγε ἡ κ. "Ενσμπορτ ἀπὸ παιδί που γίνεταί ἑφηβος.

Πράγματι ο Φίλιππος βρισκόταν σὲ μιὰ μεταβατικὴ περίοδο, ἀλλὰ πολὺ διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴν που φανταζόταν ἡ κ. "Ενσμπορτ: ἀπὸ τὴ στοργὴ και τὸ ἐνδιαφέρον που τὸν περιστοιχίζαν ἄλλοτε, ἔθλεπε τώρα γύρω του τὴν ἀμέλεια και τὴν ἀδιαφορίαν, ἀπὸ τὴν θερμὴ και ἡλιόλουστη ἀτμόσφαιρα τῆς Νέας 'Ορλεάνης, στὴν ὁποία εἴχε μεγαλώσει, ζοῦσε τώρα στὴν ψυχρὴ και καταχνισμένη Νέα 'Υόρκη κι' ἀπὸ τὴν ἀπείρητη και φυσικὴ ζωὴ που ἔκανε ἄλλοτε, ἡ ζωὴ του τώρα εἴχε γίνῃ ψεύτικη κι' ἐπιτηδευμένη.

Ἐμοιάζε με τὸ φυτὸ τὸν ἀγρῶν, τὸ ὁποῖο ἔκλεισαν ξαφνικά σ' ἕνα θερμοκήπιο.

Καὶ τὸ φυτὸ μαραινόταν...

— Λίλιμπελ, ρώτησε μιὰ μέρα ο Φίλιππος τὸν μικρὸ μαῦρο, θὰ ἤθελες να γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας;

— Ποῦ; ρώτησε ο Λίλιμπελ.

— Στὴν Νέα 'Ορλεάνη.

Ο Λίλιμπελ ἔκανε ἕνα μορφασμο κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές, ἀπάντησε:

— Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ να γυρίσω πίσω... ἀλλὰ ὄχι με θατόρι, γιατί με πειράζει ἡ θάλασσα... Θὰ προτιμοῦσα να γυρίσω πεζός...

— Πεζός;... Μὰ εἶναι πολὺ μακριά, ἀπάντησε ο Φίλιππος. Θὰ χρειασθῇ μιὰ θορομάδα και περισσότερὸ ἴσως για να πᾶς στὴν Νέα 'Ορλεάνη με τὰ πόδια...

— Δεν εἶχε σημασία! εἶπε ο Λίλιμπελ. Πάντως θὰ ἔφταν να μιὰ μέρα στὴ Νέα 'Ορλεάνη...

Ἄλλὰ γιατί να φύγω μόνος μου; Δεν τοὺς φεύγετε και σεις κρυφὰ να πάμε μαζί;

— Δεν θέλω να φύγω κρυφὰ... Ἄν θὰ γυρίσω στὴ Νέα 'Ορλεάνη θὰ γυρίσω φανερά... Μήπως θα κάνω κανένα κακὸ για να τὸ κρύψω;

Ἐπειτα ο μπαμπάς και ἡ μαμά μου ἔχουν ὑποσχεθῇ να πᾶμε στὴν Νέα 'Ορλεάνη... Τότε μπορεῖς ναρθῇς και σὺ μαζί μας...

ἡ Σελίνα θὰ χαρῇ πολὺ να σὲ δῇ.

Ο Λίλιμπελ ἔκανε ἕναν ἄλλο μορφασμό σάν να ἐπιθεβαίωνα τὰ λόγια του Φίλιππου, ἔν και δεν ἦταν καθόλου θεόβαρος ὅτι ἡ μητέρα του θὰ τὸν δεχόταν με ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὴν συνομιλία αὐτὴ, ἐνὸς ο Φίλιππος ἦταν πειὰ θεόβαρος ὅτι θὰ ἐπραγματοποιεῖτο, ἐπὶ τέλους ἡ πιὸ γλυκεῖα ἐλπίδα του, ὁ ζωγράφος "Ενσμπορτ ἔξασα ἔφυγε ἐπειγόντως για τὸ Φάρ - Οὐέστ.

Οὐέστ ὁπου τὸν καλεσαν για μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι: Γινόταν ἐκεῖ μιὰ καινούργια σιδηροδρομικὴ γραμμὴ κι' ἐπειδὴ ἡ οἰκογένεια "Ενσμπορτ εἴχε στὸ Φάρ - Οὐέστ ἕνα

ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἀποδοχῆς, δεν εἶνε ἴδια ἀπὸ προσπάσεις, γιατί τὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη ἀπὸ τὴ Νέα 'Ορλεάνη με τὰ πόδια σ' ἡ ἀποδοχὸς πολλὴν περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅτι ὑπολόγιζε.

Ἐπίσης δεν πρόσχε ὅτι ο θετὸς γυιὸς της ἀμελοῦσε τώρα και τὰ μαθήματά του

πέραντα κτήματα, από τα οποία θα περνούσε ή γραμμή αυτή, πήγε για να διαπραγματευθώ το πούλημά τους στην έταιρεία. Έτσι ο Φίλιππος έμεινε και πάλι με το όνειρό του άπραγματοποίητο.

Την ίδια εποχή, ο Λίλιμπελ έπιασε φίλιες μ' ένα λούστρο, λίγο μεγαλύτερο στην ηλικία απ' αυτόν, αλλά το ίδιο μαύρο στο χρώμα. Περνούσε τον περισσότερο καιρό με τον καινούργιο του φίλο, συχνά έλειπε μέρες ολόκληρες από το μέγαρο και όταν γύριζε, ήταν λερωμένος, κουρελλιασμένος, πεινασμένος, έλεινός κι αξιοθρήνητος. Απ' αυτό κινδύνευσε πολύ να εξαντληθεί τόσο η ιατροθετική, όσο κι η υπομονή του Φίλιππου. Αλλά το χειρότερο ήταν ότι τώρα άρχισαν να γίνονται άφαντα και διάφορα πράγματα από το μέγαρο, άσημένα μαχαίροπήρουνα, κοσμήματα και χρήματα ακόμα.

Σίγα - σίγα, ο Λίλιμπελ είχε ξεθαρρέψει: από τον σταύλο, όπου ήταν περιωρισμένος στην άρχη, άρχισε να πηγαίνει ως τα μαγειρεία, από εκεί ως το σκευοφυλάκιο του Βασίτη, από εκεί ως το δωμάτιο του Φίλιππου κι από εκεί σε όλα τα διαμερίσματα του σπιτιού, προς μεγάλη δυσσέσκεια της λαίδης Ένσμπορτ.

Μιά μέρα ή γηραιά λαίδη θρήνη τον μικρό μαύρο μέσα στο μπουντουάρ της ν' άγγιζε και να εξετάζει διάφορα αντικείμενα που ήταν επάνω στο τραπέζι της τουαλέτας της. Αυτό την έκανε να γίνη έξω φρενών απ' τον θυμό της, είπε ότι ο Λίλιμπελ είχε γίνει πειά ανυπόφορος κι ότι δεν μπορούσε να τον ανεχθεί περισσότερο.

Και όταν, έπειτα από λίγες ημέρες, εξαφανίστηκε ένα πολύτιμο δαχτυλίδι από το διαμέρισμά της δεν κρατήθηκε περισσότερο. Κατηγόρησε τον Λίλιμπελ ως κλέφτη — όπως και κατά πάσαν πιθανότητα ήταν πράγματι — και τον διέταξε να φύγει από το μέγαρο, γιατί αλλιώς θα τον παρέδιδε στην αστυνομία.

Η απόφασις αυτή έκανε τον Φίλιππο να λυπηθεί πολύ. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να δει τον Λίλιμπελ να τον κλείνουν στην φυλακή, ούτε και πίστεψε ποτέ ότι ο προστατευόμενός του ήταν ο κλέφτης. Ωστόσο τον μάλλυνε αυστηρά, τον συμβούλευσε, του έδωσε καινούργια ρούχα και όσα χρήματα είχε στην τσέπη του και του σύστησε να πάει να βρει καμιά δουλειά για να κερδίσει τίμια το ψωμί του.

Ο Λίλιμπελ του υποσχέθηκε υποκριτικά ότι θα συμμορφωνόταν με τις υποδείξεις του. Η υπόσχεσις εξ άλλου αυτή δεν του στοίχιζε τίποτε. Αλλά δεν πέρασε ούτε μια εβδομάδα κι ο Λίλιμπελ ξαναγύρισε σε κακά χάλια.

Ο Φίλιππος, ο οποίος ειδοποιήθηκε, μυστικά, κατέβηκε στον σταύλο κι' εκεί θρήνη τον μικρό μαύρο αλήτη να τρέμει από το κρύο. Είχε χλάσει, όπως έλεγε, το έπανωφόρι του και τα παπούτσια του.

Ο Φίλιππος, βλέποντάς τον ξυλιασμένο από το κρύο, συγκινήθηκε βαθειά. Βρισκόταν σε μεγάλη άμχανία, δεν ήξερε τί να κάνει, πώς να βοηθήσει τον Λίλιμπελ.

Άλλον τρόπον δεν έβλεπε παρά να παρακαλέσει θερμά τον Θωμά να δεχτεί και πάλι τον Λίλιμπελ στον σταύλο παρά τις αυστηρές διαταγές που είχε λάβει από τη λαίδη ως ότου να βρη τρόπο να βγεί από τη δύσκολη εκείνη θέση.

— Πεινάω! ήταν ή πρώτη λέξις που έβγαλε ο Λίλιμπελ από το στόμα του, μόλις εγκαταστάθηκε στον σταύλο.

— Ω Λίλιμπελ! είπε έπιτιμητικά ο Φίλιππος. Και τά λεπτά που σου έδωσα την περασμένη εβδομάδα τί τά έκανες; τά ξώδεψες όλα;

— Μά νά... δεν ξέρω κι' έγώ... Τά ξώδεψα... πώς νά σάς πώ ;...

Κι' ο κουτοπόνηρος άραπάκος στάθηκε ψιθυρίζοντας μερικά άκατανόητα λόγια.

— Έπί τέλους σε ρωτάω, είπε έκνευρισμένος ο Φίλιππος, τί έκανες τά λεπτά που σου έδωσα; Για νά πεινάς έτσι, θά πη ότι τά ξώδεψες μέσα σε μιά-δύο μέρες.

Ο Λίλιμπελ χαμήλωσε το κεφάλι του και άρχισε και πάλι τις άκατανόητες εξηγήσεις του.

Ο Φίλιππος κατάλαβε στο τέλος ότι άδικα έκανε τον καιρό του κι' εγκατέλειψε την άνκρισι. Έξ άλλου, ή στιγμή δεν ήταν καθόλου κατάλληλη γιατί ο μικρός μαύρος πεινούσε πολύ.

Ο Φίλιππος λοιπόν έτρεξε, στά μαγειρεία και παρακάλεσε τον Βασίτη να του δώση λίγο φαγητό για τον Λίλιμπελ — αυτό ήταν το πιο έπείγον — κι' έτσι ο μικρός μαύρος έγινε και πάλι τρώγιμος της λαίδης Ένσμπορτ.

Αυτή τη φορά όμως ή λαίδη δεν έμαθε τίποτε.

Ο Φίλιππος άπηγόρευσε αυστηρά στον Λίλιμπελ να πηγή το πόδι του στο μέγαρο κι' έτσι ούτε φανταζόταν να ή λαίδη ότι ο ανυπόφορος μαύρος, τον οποίο είχε διαλέξει κακήν κακώς, είχε βρη και πάλιν άσυλο στον σταύλο της.

Μιά μέρα όμως, καθώς ξαναγύριζε από τον περίπατό της, είδε με μεγάλη της έκπληξι ένα σωρό κόσμο, μαζεμένο παιδα ως επί το πλείστον, συγκεντρωμένον μπρος στην είσοδο του μεγάρου της.

Και όταν ο Θωμάς σταμάτησε το άμάξι της μπρος στον πυλώνα, είδε μιά πινακίδα μ' έπιγραφή στο πιο ψηλό σκαλοπάτι, — φαντάζεσθε όλοι εύκολα με ποιά έκπληξι και φρίκη...

Η έπιγραφή αυτή πληροφορούσε όποιον θά έκανε τον κόπο να τη διαβάση — και ήταν τόσο δυσανάγνωστη! — ότι με μιά πεντάρα μπορούσε να θαυμάση τά πιο άμωρα τά πιο θαυμαστά και τά πιο γυμνασμένα άσπρα ποινικά που ύπηρχαν στον κόσμο!

Μπροστά στην πινακίδα αυτή στεκόταν ο Λίλιμπελ, φορώντας μιά από τις ωραιότερες φορεσιές του Φίλιππου, ενώ ο φίλος του ο μαύρος λούστρος, κρατώντας στα γόνατα το πολύτιμο κλουθί με τά «παιδιά» του πάτερ Ένσφοφ, έτοιμαζόταν να επιδείξη στο πλήθος τά σπάνια γάρσιμα των μικρών ζώων, τά οποία κατατρομαγμένα τα φταχά, έτρεχαν δώθε — κείθε με καταπληκτική ταχύτητα — πράγμα που διασκέδαζε εξαιρετικά τους θεατάς.

Η λαίδη Ένσμπορτ λίγο έλειψε να λιποθυμήσει μπρος στο «άηδιαστικό» αυτό θέαμα. Αλλά συγκρατήθηκε και είπτε έκτακτικά στον άμαξά:

— Θωμά! Διόξε από δω όλους αυτούς τους παληανθρώπους και πέταξε μακριά όλ' αυτά τά συχαμερά πράγματα!...

Και λέγοντας «όλ' αυτά» έδειχνε το κλουθί με τά άσπρα ποινικά, την έπιγραφή, τον Λίλιμπελ και τον φίλο του.

Πρέπει να πούμε έδω, προς τιμήν του Φίλιππου ότι ήταν έντελώς ξένος κι' άμέτοχος στην ιστορία αυτή. Την κερδοσκοπική αυτή έπιχείρησι, την είχαν σχεδιάσει ο Λίλιμπελ κι' ο φίλος του, ο μικρός μαύρος λούστρος. Την ώρα εκείνη, ο Φίλιππος βρισκόταν στο δωμάτιό του και μελετούσε τά μαθήματά του, με την πεποίθησι ότι τά «παιδιά» του πάτερ Ένσφοφ ήταν στη συνηθισμένη τους θέση.

Όταν ή λαίδη Ένσμπορτ, ή οποία μετά το έπεισόδιο αυτό, έκανε άνακρίσεις κι' έμαθε ότι, παρά τις αυστηρές διαταγές της, ο Λίλιμπελ είχε εγκατασταθή πάλι στο σταύλο, όπου τον έμπασε ο Φίλιππος, λίγο έλειψε να διώξη από το σπίτι της το θετό παιδί του γιου της, όπως πρό όλίγου είχε διώξει τον φίλο του.

Όπως και την άλλη φορά, έτσι και τώρα, ο Φίλιππος έαναγκάστηκε να συνηγορήσει θερμά για τά «παιδιά» του πάτερ Ένσφοφ για νά τους δοθη χάρις, αλλά εστί τη φορά δεν πέτυχε τίποτε.

Η όργη της λαίδης Ένσμπορτ ήταν τρομερή. Είχε φτάσει πειά ή κρίσιμη ώρα.

Ο Λίλιμπελ είχε διωχθή κακήν κακώς... Και τά παιδιά του πάτερ Ένσφοφ θά διωχνόντουσαν κι' αυτά σε λίγο.

Ο Φίλιππος βρισκόταν σε τρομερή άγωνία.

ΚΕ'

Η ΦΥΓΗ

Λίγον καιρό μετά τά γεγονότα που διηγηθήκαμε, ή λαίδη Ένσμπορτ καθόταν στο σαλόνι της και κουδεντιαζε με την γηραιά φίλη της, την οποία είχαμε και σ' ένα προηγούμενο κεφάλαιο. Η φωνή της ήταν ζωηρή, κάθε τόσο μάλιστα ύψωνόταν σε τόνο που δεν έπιτρέπεται ίσως σε πρόσωπα της ανωτάτης κοινωνικής τάξεως.

— Άν με ρωτούσαν τότε έμένα, δεν θά γινόταν αυτό, έλεγε. Αλλά βιάστηκαν πολύ και τώρα έχουν μετανοήσει.

— Φυσικά, άπάντησε ή έπισκέπτρια. Ο γιος σας κι' ή νύφη σας άγαπούν περισσότερο το δικό τους παιδί απ' αυτό το ξένο.

— Βεβαίωτατα. Αλλά δεν είναι αυτό μόνο. Μου φαίνεται πως το θαρέθηκαν πειά αυτό το παιδί, γιατί δεν βγήκε καλό, όπως έλπιζαν. Όσο μεγαλώνει, τόσο πιο προσυχο γίνεται.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' ούτε πρέπει να θάζουμε, σ' αυτή την περίπτωση, χωριστά το μεγαλειώδες έργο και χωριστά τη ζωή του συγγραφέως. Τά δύο αυτά πράγματα δεν μπορούν να χωριστούν.

Ο Μπωντελαίρ άποκαλεί τά «Άνθη του Κακού» τρομερό θιβλίο. Με αυτό δεν έννοιε τίποτε άλλο από το ότι ή ζωή του ή ίδια ήταν φριχτή κι' ότι συμπόνωνε την ποινική πείρα της μέσα σ' αυτές τις μουσικές σελίδες.

Ναι, έβαλε μέσ' στις σελίδες των «Άνθων του Κακού» όλες τις καθημερινότητες της ζωής, όλες τις άθλιότητες της, όλα τά πάθη της, όλες τις ανυψώσεις κι' όλες τις κατωπείσεις, όλες τις έκστάσεις, όλες τις άγωνίες — κι' όλ' αυτά τά έδωσε ζωντανά, παλλόμενος από σκληρή πραγματικότητα, από παρατηρητικότητα, μά συγχρόνως, χάρις στην παντοδυναμία της τέχνης, γεμάτα άπηχήσεις, γεμάτα θόρος, γεμάτα μελωδία.

Έμπρός! Η ώρα ζύγωνε πιά που όλες οι φαινομενικές άτάξιες θά γινότουσαν ένα μέσα στην υπέρτατη τάξι: μέσα στο άριστούργημα που θά έμενε άθάνατο, διανό άνθρωπος δεν θά ύπηρχε πιά. Όλες ή θλίψεις της παραστρατημένης ζωής θά εύρισκαν έκ των ύστερων την δικαιολογία τους, όλες είχαν συνεργασθή στον έξαγνισμό μιάς ψυχής και στη σύνθεσι ενός μεγάλου θιβλίου.

Ο Μπωντελαίρ, κατά τους πρώτους πένθιμους μήνες του 1866, έβλεπε το έργο του να το άπορρίπτουν όλοι οι εκδότες, έβλεπε όλες τις πόρτες να κλείνουν, μιά μιά, μπροστά του, — μιά νά που συγχρόνως άνοιγε άργά κι' έπιθλητικά, για νά νά μπορεί νά περάση ο ποιητής, ή πόρτα της άθανοσίας!

Ο ποιητής, σε λίγες ημέρες, θά έμπαινε στα σαράντα πέντε του χρόνια. Μά είχε υποφέρει τόσο!... Η έπιδεξιμιά στο πρόσωπό του, είχε άρχισεν να ζαρώνη κιόλας και τά πάθη του είχαν σκάψει τους κροτάφους κι' είχαν σχηματίσει μαύρους κύκλους γύρω από τά μάτια του. Όλα τά χαρακτηριστικά του ήταν πιά γερασμένα, πράγμα που έρχόταν σε πικρή αντίθεσι με τη ζωηρή λάμψη του βλέμματος του. Μά εκείνο που ξεχώριζε περισσότερο απ' όλα ήταν μιά βαθειά πτυχή στο στόμα, ή πτυχή ενός στόματος που, από καιρό, μονάχα σάχτη μασούσε.

Σαράντα πέντε χρόνων!... Φαινόταν πιά σά γέρος. Μά κυρίως έμεινε, έμεινε που τον κυτάζουμε σήμερα άνάμεσα απ' τά θιβλία του, θλέπουμε τον Μπωντελαίρ, στην τελευταία περίοδο της ζωής του με την εμφάνισι ενός γέρου.

Ναι, μολονότι ξέρουμε τη χρονολογία της γεννήσεώς του και υπολογίζουμε θασίζόμενοι σ' αυτή την ηλικία του, τόση είνε ή πείρα της ζωής από την οποία ξεχειλίζει το έργο του, ώστε δεν κατωρθώνουμε με κανένα τρόπο νά φανταστούμε ότι μπορούσε να είνε, κατά την εποχή εκείνη ένας άνθρωπος, νέος σχετικώς ακόμη.

Όστόσο ήταν γραφτό ως το τέλος, ως εκείνο το πρωινό που έφτασε στις κορυφές της υπέρτατης μετανόιας, νά μνημονεύη ο ποιητής να ξεγελιέται από μιά άπατηλή έλπίδα.

Άλλοίμονο! τό αίσθημα της ψυχικής εύφορίας που τον πλημμύρισε έξαφνα, το πέρασε για μιά έπιστροφή της νεότητος. Μονομιάς, τά περασμένα χρόνια πλησίασαν την παρούσα στιγμή, σάν νά είχε διαγραφή ολόκληρος ο χρόνος που είχε περάσει έν τω μεταξύ.

Έξω, ο ούρανός ήταν γαλάζιος, ο ήλιος έλαμπε όπως έλαμπε άλλοτε στις λευκές του νησιού του Άγίου Λουδο-

θίκου, στά έξοχικά σπίτια του Μουσουλ.

Ο Μπωντελαίρ, άνοιξε το παράθυρό του. Μιά γλυκειά πνοή μπήκε μέσα στην κάμαρή του, σκαρπίζοντας τις μυρωδιές των φαρμάκων, τά τελευταία μιάσματα της νύχτας. Μιά καμπάνα που χτυπούσε, είχε τον ίδιον ήχο της καμπάνας του Άγίου Σεβερέν, την οποία άκουγε τις ώμορφες Κυριακές της παιδικής του ηλικίας. Ένα δέντρο κάτω απ' το παράθυρό του έδειχνε τά κόκκινα σημάδια των μπουμπουκιών του. Έτσι κι' ή καστανιές του Λουξεμβούργου άλλοτε, με παρόμοια κόκκινα μπουμπουκία έδειχναν την άνυπομονή τους ν' άνθίσουν! Πόσο γρήγορα είχε τελειώσει ο χειμώνας, αυτό το χρόνο! Ο καιρός ήταν περίφημος για περίπατο...

Και άκριθώς, τότε, ο πεθερός του φίλου του Ρόπς, «ο μόνος Βέλγος που ήξερε λατινικά» και που έμοιαζε με Γάλλο» είχε προσκαλέσει τον ποιητή νά πάη νά μείνη μερικές μέρες στο σπίτι του, στο Ναμούρ.

Γρήγορα-γρήγορα, μά και με μεγάλη φροντίδα σάν έρωτευμένος που θιάζεται νά τρέξη σ' ένα ραντεβού, το όποιο λαχταράει από καιρό, ο Μπωντελαίρ έκανε την τουαλέττα του, γυάλισε τά νύχια, έπλυνε, χτένισε κι' έβριζε πρὸς τά πίσω τά μακριά του μαλλιά «που του έδιναν ύφος άκαθημαϊκού, ο οποίος ταξιδεύει στο έξωτερικό». Έπειτα, στερέωσε, σάν τιάρα, στο κεφάλι του το πλατύγυρο μεταξωτο καπέλλο του, κατέβηκε τη σκάλα σφυρίζοντας, έβριξε, περνώντας, ένα βλέμμα έπιεικὲς στην κατάπληκτη νουδόχο, το όποιο συνώδευσε μ' ένα φιλικό χαίρειόμ το χεριού.

Στο πεζοδρόμιο, φώναξε έν' άμάξι, «Άμαξά, στο σταθμό!...» του είπε.

Πήγαινε στο Ναμούρ... Ήταν άπαραίτητο για το θιβλίο που θά έγραφε για το Βέλγιο και το όποιο δεν έγραψε ποτέ, νά ένασθ ήν πολύ.

VII

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

«Μά! Θάνατε, γέρο καπετάνι, είνε καιρός, άς σηκώσουμε την άγκυρά!» (Κ. Μ.)

Για ποιά λόγο νά έπιμένουμε σε όσα έπακολούθησαν; Ίδου τά γεγονότα: Στο Ναμούρ, στην εκκλησία του Σαιν-Λούπ, που την έπισκέφθηκε μαζί με τον Φελισιέν Ρόπς και τον Μαλασσίς, ο Μπωντελαίρ έπαθε μιά σκοτοδίνη...

Κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω. Είχε γλυστρήσει, όπως είπε.

Μά την έπομένη, έδωσε σημεία διανοητικής διαταράξεως. Τον ξαναπήγαν έπειγόντως, στις Βρυξέλλες. Είχε παραλύσει απ' το δέξι πλευρό. Τά λόγια του μπερδεύοντουσαν κιόλας.

Όστόσο, μπορούσε ακόμα νά υπάγορευη μερικές συντομες έπιστολές. Σε μιά μάλιστα απ' αυτές, την οποία έστειλε στις 29 Μαρτίου 1866, στον παλιό του φίλο Πραρόν για νά τον εύχαριστήσει για μιά συλλογή ποιημάτων του που του είχε στείλει, του υπεδείκνυε έναν εσφαλμένο στίχο.

Μά ή άφασια, μέσα σε άχτω μέρες, έκανε άσθητες πρόόδους. Ο Μαλασσίς, έπεισε άμέσως νά ειδοποιήση τον έπίτροπο του Μπωντελαίρ, Άνσελ και τους φίλους του Άσσελινώ και Ζυλ Τρουμπά.

(Ακολουθεί)

τικό, για τα χείλη της τα κερασένια για τα καστονδένια μαλλιά της, για όλες της τις χάρες.

Της τα είπε ανακατωμένα, χωρίς ειρμό, χωρίς συνέχεια, έτσι όπως έρχονταν στο στόμα του, ανεπιτήδευτα, ελικρινά. 'Εκείνη είχε συγκινηθή βαθιά.

Δέν του έφερε αντίρρηση, όταν εκείνος της χάιδεψε τα σγουρά κύματα των μαλλιών της, ούτε όταν φίλησε με περιπάθεια και τρυφερότητα το χέρι της.

Είχαν παρασυρθεί τόσο απ' τις έκδηλεις τους, ώστε δεν κατάλαθαν ούτε είχαν περάσει δυο ολόκληρες ώρες. 'Όπου κι' αν ήταν θα έφτανε κ' η θεία. 'Ο Μισέλ έπρεπε να φύγει. Της χάιδεψε μία φορά ακόμα τα μαλλιά της και τα φίλησε επανειλημμένα.

'Εκείνη του είχε πη πως μπορούσαν να συναντώνται, δ-σες μέρες θα έμενε στην Τουρ ο Μισέλ.

Σηκώθηκε. Καίγονταν απ' τον πόθο κι' από την επιθυμία να της δώσει ένα φιλή στο στόμα, μα ωστόσο δεν είχε τολμήσει.

'Όταν εκείνη τον συνόδευσε ως την πόρτα, ο Μισέλ σφίγγοντάς της το χέρι, την ρώτησε:

— Πές μου, 'Αγνή, μ' αγαπάς;

'Εκείνη έσπευσε να του απαντήσει διασπαστικά, συγκινημένα.

— Ναί, Μισέλ, 'Εκείνη έσπευσε καταγοητευμένος.

'Όλη την νύχτα την σκεφτόταν. Την είδε αρκετές φορές ακόμα, ως πού έφυγε πάλι για το Παρίσι.

'Ετσι είχαν συμβη τα πράγματα. Τα θυμώταν καθαρά ο Μισέλ και ήταν ολοζώντανος μπρός του. 'Ακόμα αντηχούσε γλυκά στ' αυτιά του εκείνο το «Ναί, Μισέλ».

Κι' όμως... Δέχτηκε ξαφνικά, ύστερ' από λίγον καιρό, έναν κεραυνό.

Πήγε να τρελλαθεί απ' την απελπισία του. Δεν ήξερε τί να πη...

Πληροφορήθηκε ξαφνικά πως η 'Αγνή άρραβωνιάστηκε μ' έναν άλλο, μ' έναν κύριο ηλικιωμένο με τον οποίο την έβλεπαν να κάνει περιπάτους στα περίχωρα.

Πώς έγινε αυτό αλήθεια!

Τό μυαλό του σταματούσε, δεν ήξερε τί να πη...

Και νά τώρα. Είχε απορροφηθεί τόσο απ' τις αναμνήσεις αυτές ο Μισέλ, ώστε δεν άντελήφθη το τραίνο που έρχόταν κατεπάνω του με αστραπιαία ταχύτητα.

Δεν άκουσε το σφύριγμά του.

Δεν άκουγε τίποτα. 'Ενόμιζε ότι κάποια μαγική δύναμις έφερνε στ' αυτιά του την μακρινή φωνή της 'Αγνης σαν ένα γιγαντιαίο μεγαφώνο. Κ' η φωνή αυτή έλεγε:

«Μισέλ, σ' αγαπώ!»

«Εκλείσε με τα χέρια του τ' αυτιά του για να μην την άκουη πειά...»

Η φωνή εκείνη του σπάραζε την καρδιά. Και ξαφνικά το τραίνο έπεσε απάνω του! Βρέθηκε κάτω από τις ρόδες της ατμομηχανής... Και σ' ένα λεπτό μέσα είχε γίνει πολτός!...

ARPIN AUGUSTIN

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

'Ο Βίσμαρκ, ο «αιδορός αρχικαγκελλάριος» και ιδρυτής της Γερμανικής Αυτοκρατορίας, είχε έμπιστευθεί την οικονομική διαχείριση του σπιτιού του στη γυναίκα του. Κι' έλεγε συχνά στους φίλους του:

— «Αν θέλετε να κάνετε τις γυναίκες σας οικονόμες, δώστε τους την διαχείριση. 'Ενώ ζητούν λουσα κι' ακριβά κοσμήματα από τον άνδρα τους, όταν πρόκειται να ξεδεύουν αυτές, συλλογίζονται και την πεντάρα ακόμα...»

ΑΠΟ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Εγγλέζικες ιδιοτροπίες. — 'Ο ύπομνητικός άμαξής κι' ο γαλαντόμος σέρ Ουίλλιαμ Δράγς. — Προσόντα υποφίεου ληστού. — Τό τραίνο που ήθελε να πάρη ο Μισέλ κτλ. κτλ.

Διηγούνται το εξής χαρακτηριστικό ανέκδοτο για την ύπομνη των 'Αγγλων. Κατά το 1885, ο σέρ Ουίλλιαμ Δράγς πήρε από την αγορά ένα μόνιππο για να κατέβη στο λιμάνι — Ένα τέταρτο το πολύ απόστασις — όπου ήταν άγκυροβολημένη η θαλαμηγός του. 'Όταν έφθασε στην παραλία, κατέθηκε από τ' αμάξι λέγοντας στον άμαξήλατο λακωνικώτατα:

— Περίμενε!...

Πήρε κατόπιν μία θάρκα κι' ανέβηκε στο πλάι του. Είχε σκοπό να κάμη μία μικρή δόλτα, ως δυο χιλιόμετρα, για να δοκιμάσει την καινούργια μηχανή που είχε θάλει στην θαλαμηγό του. Τόσο πάλι όμως ευχαριστήθηκε απ' την σύντομη εκείνη θαλασσινή διαδρομή, ώστε αποφάσισε ξαφνικά να θέλει πλήρη για τ' ανοιχτά και να κάμη... Ένα ταξίδι ως το Ρίο 'Ιανέιρο. Γιατί όχι; Είχε άφθονα από τρόφιμα κι' από δενζίν. Στο διάστημα όμως αυτό, ο άμαξήλατος τί έκανε; Σάν γνήσιος 'Εγγλέζος, περίμενε στην απόσθαρα, όπως τον είχε ο πελάτης του.

Πέρασε μία μέρα, πέρασαν δυο, πέρασε ένας μήνας κι' ο άμαξήλατος έμενε πάντοτε ύπομνη στην ίδια θέσι ακίνητος. Είχε φροντίσει μόνο να πάρη σανό κι' ένα μουςαμά για να σκεπάξη τις νύχτες τ' αλόγο του.

Πέρασε ένας χρόνος. Οι τροχοί του άμαξιού είχαν σκουριάσει, μα η ύπομνη του άμαξήλατου έρακολουθούσε άπεριόριστη, τερατώδης.

Πάντοτε καθισμένος στην θέσι του, ο άπαρηγοπος αυτός 'Εγγλέζος δεν κατέβαινε παρά μονάκι για ν' αγοράση φαί για τον εαυτό του και το αλόγο του...

Τέλος Ένα πρωί, ύστερα από δεκατετράμηνο περιπλάνησι, φάνηκε στον όριζοντα η θαλαμηγός του ιδιοτρόπου σέρ Ουίλλιαμ Δράγς.

Ο πρώτος άνθρωπος τον όποιον αντίκρισε στην απόσθαρα ο Δράγς ήταν ο άμαξήλατος του.

Τόν εκύτταξε από πάνω ως κάτω κι' αφού τον ανεγνώρισε χωρίς να δείξη καμμία έκπληξη, τον έρώτησε με τό γνησιώτερο έγγλέζικο φλέγμα:

— Πόσα σου όφειλω;

Ο άμαξήλατος έκαμε ένα λογαριασμό όλων των έξόδων της μακροχρονίου αναμονής του και τόν έδωκε στον πελάτη του. Κι' εκείνος, χωρίς να προσθέση τίποτε, του υπέγραψε άμέσως ένα τσέκ.

Όταν οι Μπόερς πολεμούσαν εναντίον των 'Αγγλων, πού ήθελαν να τους καθυποτάξουν, άρχηγός τους ήταν ο ήρωϊκός στρατηγός Μπόθα, ό όποιος έγινε κατόπιν πρόεδρος της Νοτιοαφρικανικής Δημοκρατίας. 'Αρχιστράτηγος πάλι των άγγλικών στρατευμάτων ό περίφημος λόρδος Κίτσενερ.

Όστόσο, οι δυο στρατηγοί κατά τό διάστημα των έφθον πραξιών έρχόντουσαν σέ συχνή έπικοινωνία μεταξύ τους και συζητούσαν άν ήταν δυνατόν να συνομιλοηθή ειρήνη και υπό όποιους όρους. Μία μέρα λοιπόν, ενώ ή συζήτηση δεν είχε τελειώσει ακόμη, ο Μπόθα έρριξε μία ματιά στο ρολόι του και σηκώθηκε πάνω.

— Λυπούμαι, είπε, αλλά είναι ανάγκη να φύγω άμέσως.

— Μα γιατί; ρώτησε ό Κίτσενερ. Βιάζεσθε να πάρετε το τραίνο;...

— 'Ακριβώς! Πρέπει σήμερα να πά ρω το τραίνο, ό πάντρε ο Μπόθα, τονίζοντας μία-μία τις λέξεις του.

Και έφυγε.

Την άλλη μέρα τό πρωί, ό Κίτσενερ έμάθαινε ότι οι Μπόερς είχαν κυριεύσει ένα άγγλικό τραίνο γεμάτο πολυμεφόδια και τροφές.

Ήταν τό τραίνο, πού θιαζόταν... να πά ρη ο Μπόθα!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΓΟΗΣ

Η Ζινέτ θυγήκε από τον κινηματογράφο με την καρδιά πλημμυρισμένη από μία δυνατή συγκίνηση. Ποτέ άλλοτε ο «γόης» της θόνης Ζάν Μπατίστ δεν της είχε κάνει τόσο μεγάλη εντύπωση. Γι' αυτό δήλωσε στη φίλη της την Λωράνς μ' ένα στεναγμό:

— Μπορείς να πής ό,τι θέλεις, μα ένας άντρας σαν κι' αυτόν...

Και άφησε να έννοηθι ότι θα έκανε κάθε θυσία για να τον γνωρίσει.

Η Ζινέτ ήταν μοδίστα. Μία πεντάμορφη μιντινέτα, αισθηματική και θεότρελλη. Η τρυφερή καρδιά της την έκανε συχνά να κλαίη με τό τίποτα. Δεν ήταν βέβαια ανόητη, μα δεν κατάφερε να πη μία σοβαρή κουθέντα. 'Αμα έπαυε να μιλά για έρωτα σώπαινε γιατί έλεγε... κουταμάρες. Τό μόνο που ήξερε θαυμάσια ήταν τό ν' αγαπάη και ν' αγαπιέται. Κι' είχε όλα τα προσόντα γι' αυτή τη δουλειά, γιατί ήταν ώμορφη και χαριτωμένη.

Η φίλη της ή Λωράνς, όμως ήταν ακριβώς τ' αντίθετο της Ζινέτ. Δεν φημιζόταν και τόσο για την εκπληκτική ώμορφιά της, είτε για τον μεγάλο της αισθηματισμό. Ήταν αξιολάτρευτη, μα ποτέ δεν είχε επιθυμήσει ν' άρση στους άνδρες. 'Αλλωστε δεν είχε καιρό για έρωτες. Ήταν δα σκάλα κ' ή φροντίδες της για την άνατροφή και την εκπαίδευση των μικρών μαθητών της, ήταν τόσες πολλές πού της άποροφούσαν όλες τις ώρες της ημέρας. Έκανε συντροφιά στη Ζανέτ γιατί ήταν παιδική φίλη της και γιατί διασκέδαζε με τις τρέλλες της και την εύθυμη καρδιά της. Καθόντουσαν ακόμα στον ίδιο δρόμο κι έτσι θλε πόντουσαν συχνά.

Απόψε όμως την ώρα πού επρόκειτο να χωρίσουν ή Ζινέτ άγκάλιασε την Λωράνς και της έξωμολογήθηκε:

— Όλη τη νύχτα θα σκέφτωμαι τον Ζάν Μπατίστ...

Μα ή Ζινέτ φαίνεται ότι τόν σκέφθηκε πολύ περισσότερο, γιατί μετά δυο μέρες έτρεξε να συναντήση τη φίλη της και να της πη:

— 'Αχ! Λωράνς, είνε τρομερό αυτό πού μου συμβαίνει... Δεν μπορώ να φάω, ούτε να κοιμηθώ... Σκέφτομαι διαρκώς τον Μπατίστ. Η μορφή του δεν μοι' φεύγει καθόλου από τό μυαλό μου. Χθες τό θράδυ μάλι στα πηγα κι' είδα πάλι τό έργο στο όποιο πρωταγωνιστεί. Πές μου τι πρέπει να κάνω;

— Καθώς θέλω είσαι ξετρελλαμένη, μαζί του... παρατήρησε ή Λωράνς. Μάδεν σε συμβουλεύω να συνεχίσης αυτή την ιστορία...

— Όχι, όχι, είνε αδύνατον να τόν λησμονήσω! Σκέφτομαι μάλιστα να τολμήσω να του γράψω...

— Και νομίζεις ότι θα είναι τό μόνο έρωτικό γράμμα πού θα έξη λάβει; Δεν έβρεις ότι κάθε μέρα ό ύπνρής του πετάει στη φωτιά ένα καλάνθι αδιάβαστα γράμματα;

— Τό έζρω... Όστόσο έπιμένω σ' αυτή την τρελή ιδέα μου... Πώς έξερει; Μπορεί να είμαι τυχερή και να τό διαβάση... Μπορεί να θελήση να με γνωρίση. Γ' άλλα όλα είνε δικός μου λογαριασμός. Έχω έμπιστοσύνη στην γοητεία της ώμορφιάς μου. Μόνο θα σου ζητήσω μία χάρη.

Εσύ Λωράνς μου είσαι πιο ξέμπνη από μένα. Έσύ λοιπόν πρέπει να του γράψης και να του μιλήσης για τόν τρελλό έρωτα πού νοιώθω γι' αυτόν...

Η Λωράνς δεν της άρνήθηκε. Τι είχε άλλωστε να χάση; 'Αγόρασαν λοιπόν ένα χαρτοφάκελλο πολυτελείας κι' ή Λωράνς έγραψε ένα χαριτωμένο γράμμα γεμάτο ώμορφες φράσεις, αίσθημα και ποιήσι.

Όταν ή Ζινέτ τό διάβασε κύτταξε την φίλη της με θαυμασμό:

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

— Είσαι σπουδαία, της φώναξε, άγάπη μου!...

Κι' έτρεξε να ρίξη στο πρώτο ταχυδρομικό κουτί τό γράμμα του Μπατίστ.

Η Λωράνς όμως δεν ήταν τόσο αισιόδοξη όπως ή Ζινέτ και δεν φανταζόταν ποτέ ότι σ' αυτό τό γράμμα θα μπορούσε να δοθι μία άπάντησι.

Μά έπειτα από λίγες μέρες ή Ζινέτ έτρεξε ένθουσιασμένη να της βρη κρατώντας στα χέρια της ένα γράμμα:

— Μοι' έγραψε ό άγαπημένος μου, Μπατίστ! της φώναξε.

Ήταν ένα γράμμα όχι και τόσο σπουδαίο. Ήταν γραμμένο στη μηχανή. Σ' αυτό της έξηγούσε ό Μπατίστ ότι ποτέ δεν άπαντούσε στα γράμματα πού λάβαινε. Αυτό ήταν ή αρχή του. Έπίσης δεν έδινε έξαιρετική σημασία σε γράμματα άγνωστων θαυμαστριών των. Και τις ώμολογούσε ότι τό γράμμα της ήταν τόσο καλογραμμένο, τόσο πνευματώδες και τόσο ώμορφο πού απέκάλυπτε μία γυναίκα με μεγάλη ψυχική ευγένεια και έξαιρετικό πνεύμα, έναν τύπο διανοούμενης γυναίκας και συγχρόνως πολύ αισθηματική και χαριτωμένη.

Δυστυχώς όμως ό Ζάν Μπατίστ δένειχε στη διάθεσί του καμμία ώρα. Τό «στούντιο», ή μελέτες του, ή άσχολίες του ως «αστέρος» τόν έμπόδιζαν να ζή σαν άνθρωπος. Την παρακαλούσε λοιπόν άρκεσθι στην φιλική αυτή έκδήλωσί του και της υπέσχετο ότι με την πρώτη ευκαιρία θα της έγραφε πάλι.

Η Ζινέτ πετούσε από τη χαρά της:

— Είδες πώς τόν κατέκτησα; ρώτησε την Λωράνς. 'Αχ, άγαπητή μου, γράψε του ένα γράμμα ακόμα.

Κι' εκείνη μ' ένα χαμόγελο καλωσύνης έσκυψε άλλη μία φορά πάνω στα πολυτελή χαρτοφάκελλα κι' έγραψε ένα νέο ώμορφο και τρυφερό γράμμα στον «γόητα».

Αυτή ή αισθηματική αλληλογραφία κράτησε τέσσερες εβδομάδες. Η Ζινέτ είχε πειά πάρει τόν άέρα των μεγάλων κατακτήσεων. Έγκάτελειψε όλους τους παλιούς φίλους της και περιφρόνυσε τόν κόσμο. Τώρα μόνον άνθρωποι σαν τόν Μπατίστ μπορούσαν πειά να της κινήσουν τό ενδιαφέρον.

Η Λωράνς όμως διασκέδαζε με τις εβδομάδες. Η Ζινέτ είχε πειά πάρει τόν άέρα των μεγάλων κατακτήσεων. Έγκάτελειψε όλους τους παλιούς φίλους της και περιφρόνυσε τόν κόσμο. Τώρα μόνον άνθρωποι σαν τόν Μπατίστ μπορούσαν πειά να της κινήσουν τό ενδιαφέρον.

Η Λωράνς όμως διασκέδαζε με τις εβδομάδες. Η Ζινέτ είχε πειά πάρει τόν άέρα των μεγάλων κατακτήσεων. Έγκάτελειψε όλους τους παλιούς φίλους της και περιφρόνυσε τόν κόσμο. Τώρα μόνον άνθρωποι σαν τόν Μπατίστ μπορούσαν πειά να της κινήσουν τό ενδιαφέρον.

γράφοντας αυτά τα έρωτικά γράμματα, δίχως να νοιάζεται ούτε για τόν Μπατίστ, ούτε για τις άσχολίες του. Η έξερ ότι όλα αυτά δεν μπορούσαν να έχουν ένα καλό τέλος.

Η Ζινέτ όμως στο τέλος της τετάρτης εβδομάδας έλαβε μία κάρτα του Μπατίστ πού την έκανε να τρελλαθεί από την χαρά της.

Έγώ, της έγραφε, μία βραδιά στη διάθεσί μου. 'Αν μοιάζει με την φωτογραφία πού μου στείλατε, σας όρκίζομαι ότι μ' άρέσετε πάρα πολύ και θα εύχαριστήθω να κάνω τη γνωριμία σας. Θα φάμε μαζί, θα διασκεδάσουμε και θα γλεητσόσουμε όσο παίρνει αυτή τη ληήλευθερία μου.

Η Λωράνς έσπευσε φυσικά να γράψη για την Ζινέτ: «Είμαι έτοιμη να σου προσφέρω ό,τι επιθυμήσης την χαρά, την εύθυμία, τόν έρωτα».

Κι' ή ίδια πάλι ώδήγησε την Ζινέτ ως τό κέντρο πού την περίμενε ό Ζάν Μπατίστ.

Ο «γόης» όμως της θόνης πού ήξερε τις γυναίκες, με μία ματιά πού έρριξε στη Ζινέτ κατάλαβε ότι ήταν ώμορφη και φιλάρεσκη γυναίκα, πολύ κουτή, πολύ ανόητη και πολύ συνθησιμένη. Ένα τέλειο κουτερνίδι.

Έν τούτοις τού έκανε κατάπληξι πως ήταν δυνατόν μία (Συνέχεια στη σελίδα 56)

Η Ζινέτ ήταν μία μιντινέτα αισθηματική και θεότρελλη...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ... ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μία πρωτοφανής φιλολογική άπατη]

ΕΙΝΑΙ γνωστό ότι ο Όνορέ ντε Μπαλζάκ, ο μεγαλύτερος των μυθιστοριογράφων της Γαλλίας, ένοιωσε ανεπιφύλακτο, απεριόριστο θαυμασμό για τον Ναπολέοντα, τον μεγαλύτερο στρατηλάτη των νεωτέρων χρόνων, για την ακρίβεια, τον λάτρευε ως θεό-ηρωα.

— Θα συμπληρώσω με την πέννα αυτό που άρχισε ο Κορσικανός με το σπαθί! συνήθιζε να λέει με τον εγωισμό που τον χαρακτήριζε πάντοτε.

Και όμως, ο θαυμασμός του για τον δορυκτῆτορα δεν τον εμπόδιζε να κάνει εις θάρος του ινδάλματός του μία πράξη που δεν διαφέρει διόλου από παληανθρωπιά! Είναι τόσον άπίστευτη ή περίπτωση αυτή, ώστε ομολογούμε ότι θα δυσκολευόμαστε να παραδεχθούμε ότι ο ποιητής της «Ανθρώπινης Κωμωδίας» ήταν ικανός για τέτοια πλαστογραφία, αν δεν το επέθεθαίμε με όλο το κύρος του ο σοφός βιογράφος του Ναπολέοντος και ακαδημαϊκός Φρειδερίκος Μασσόν.

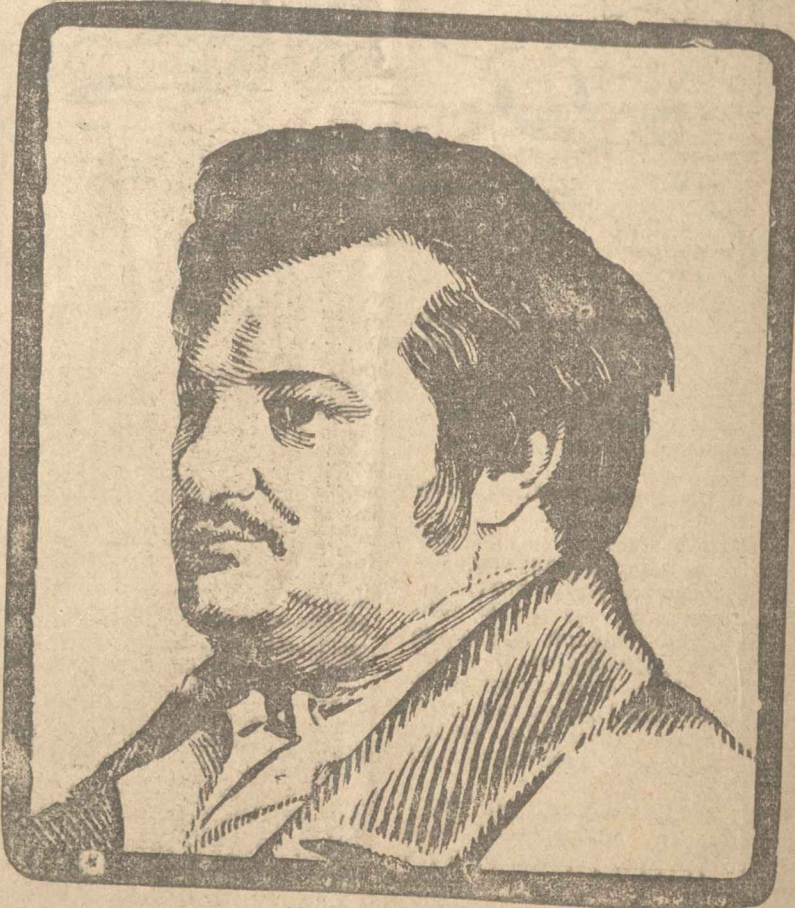
Ίδου τώρα τα καθέκαστα της Ιστορίας, ή όποια αποδεικνύει για μία ακόμα φορά ότι ο άνθρωπος μπορεί να κάνει τα πάντα — έστω και όταν είναι μεγαλοφυΐα, όπως ο Μπαλζάκ — για να κερδίσει λίγα χρήματα.

Κατά τα τέλη του 1838, ο Μπαλζάκ έγραψε στην κυρία Χάανσκα, την Πολωνίδα φίλη του, την όποια θα παντρευόταν αργότερα, λίγους μήνες πριν πεθάνει:

«...Από δω κι' έφτα περίπου χρόνια, κάθε φορά που διάβαζα ένα βιβλίο σχετικά με τον Ναπολέοντα, συνήθιζα να σημειώνω σ' ένα τετράδιο κάθε σκέψη ή γνωμικό που το απέδιδαν στον εξαιρετικόν αυτόν άνθρωπο. Έτσι, κατάρθωνα να συγκεντρώσω περί τα πεντακόσια αποφθέγματα του ενδόξου Κορσικανού. Η εργασία αυτή, ή όποια απήτησε πολλούς κόπους, θα μπορούσε να είναι μίας πρώτης τάξεως έκδοτική έπιτυχία, γιατί κανείς μέχρι σήμερα δεν έσκέφθη να συγκεντρώσει σ' έναν τόμο μερικές σκέψεις του Αυτοκράτορος. Τελειάτως, οικονομικές δυσχέρειες με ανάγκασαν να πουλήσω την συλλογή αυτήν σ' έναν αγαθό ύφασματοπώλη, ο όποιος ήθελε να την τυπώσει με τ' όνομά του, για να έχη κατόπιν το δικαίωμα να ζητήσει να τον παρασημοφορήσουν!

Το βιβλίο αυτό θα έκδοθῃ σε λίγες μέρες. Σου συνιστώ να το αγοράσεις. Περιέχει το άπαύσιμα της σοφίας ενός από τους μεγαλύτερους ανθρώπους του κόσμου. Σε μένα απέφερε τέσσερις μονάχα χιλιάδες φράγκα. Δεν αποκλείεται ο σύγγραφέας τού», — ο ύφασματοπώλης δηλαδή — να πλουτίσει από την έκδοσή αυτήν χωρίς να λογαριάσουμε ότι θα πάρη και το παράσημο...»

«Ως εδώ, δεν παρατηρείται τίποτα το ανώμαλο. Το βιβλίο έκδόθη στα 1838, με τον τίτλο: «Γνωμικά κι' αποφθέγματα του Ναπολέοντος, συλλεγμένα υπό Ι. Α. Γκωντύ, νεωτέρου». Προετίθαστο μία αφιέρωσις προς τον βασιλέα Λουδοβίκον - Φίλιππον, και όπως ήταν επόμενο, έπαινε όσα τόσην έπιτυχία. Ως ή έκδοσί του έξηγλήθη μέρη σ' ελάχιστα χρονικά διαστήματα.

Ο Όν. Μπαλζάκ

Πέρασαν από τότε πολλά χρόνια και ή συλλογή αυτή κατάντησε περιζήτητη από τους βιβλιοφίλους. Ο Φρειδερίκος Μασσόν κατάρθωσε, ύστερ' από πολλές αναζητήσεις, να προμηθευθῇ ένα αντίτυπο της. Ήξερε ήδη, από την βιβλιογραφία του Μπαλζάκ, ότι ο πραγματικός συλλέκτης ήτο ο δημιουργός της «Ευγενίας Γκραντέ» και ήταν πεπεισμένος να δῇ τί έπιλογή έκαμε ο μεγάλος συγγραφέας από τις σκέψεις που διέτύπωσε ο Αυτοκράτωρ είτε προφορικά είτε εγγράφως.

Φαντασθήτε, όμως, την κατάληξή του σοφού ακαδημαϊκού όταν, με τις πρώτες ματιές που έριξε στον τόμο, κατάλαβε ότι κανένα από τα πεντακόσια αυτά γνωμικά δεν ανήκε στον Ναπολέοντα!... Το πράγμα του φάνηκε άρχας περίεργο, άκατανόητο. Διέθεσε ολόκληρες δεκαετίδες στην μελέτη όλων των βιβλίων που αφορούσαν τον Κορσικανό, ήξερε και στις παραμικρές λεπτομέρειες όλη την ζωή του, που μπορούσε να την παρακολουθήσει μέχρι πρόσ θῆμα, είχε διαβάσει όλες τις επιστολές που άρρε έκείνους. Πουθενά, ωστόσο δεν συνήντησε τους στοχασμούς που περιελамθάνοντο στην συλλογή των Γκωντύ - Μπαλζάκ.

Τι συνέβαινε, λοιπόν; «Αν ο Μασσόν δεν ήξερε οτιδήποτε, τις σκέψεις αυτές τις συνεκέντρωσε ο Μπαλζάκ, θα πέθετε άμέσως ότι ο Γκωντύ έκαμε πλαστογραφία. Άλλοι θεωρούσε τον μυθιστοριογράφο άνίκανο για τέτοια πράξη. Δεν μπορούσε να χωρέσει το μυαλό του ότι ένας συγγραφέας τόσο σοφός και εύσυνείδητος, και ό οποίος λάτρευε επί πλέον τον Ναπολέοντα, θα διέπραττε εις θάρος του βδάλματός του μία πράξη τόσο ταπεινή.

Και ο σοφός μελετητής του Ναπολέοντος δεν γνώριζε τί να θάλλῃ με τον νοῦ του. Έβαλε κάτω τα βιβλία του, συνεβουλεύθη τις αναμνήσεις του, ξαναδιάβασε την βιβλιογραφία του Μπαλζάκ με την κυρία Χάανσκα, — και άπορησάνισε το μυαλό του για πολύν καιρό, αναγκασθῇ με

με μεγάλη του λύπη να βγάλῃ το άκλόυθο συμπέρασμα: «Ο Όνορέ ντε Μπαλζάκ έξηπάτησε τον φιλή ύφασματοπώλη και του πήρε τέσσερα χιλιάδες φράγκα για να του παραδώσει μία συλλογή... δικών του σκέψεων, που έίς έγραψε μέσα σε μία εβδομάδα, με την καταπληκτική ευχέρεια που τον διέκρινε!... Και ο άγράμματος Γκωντύ, δίνοντας βάσι στους ισχυρισμούς του μυθιστοριογράφου, τύπωσε με τ' όνομά του μία συλλογή γνωμικών και αποφθεγμάτων, που δεν ανήκαν στον Ναπολέοντα!...

Το βιβλίο, λοιπόν αυτό, ίνα ένα... φιλολογική παληγύρι. «Αν λησμονήσουμε προς στιγμήν ότι ο Μπαλζάκ δεν έκαμε διόλου καλά να πλαστογραφεί την σκέψη ενός ανθρώπου άξιου μεγαλύτερου σεβασμού, θα γελάσουμε με όλη μας την καρδιά για την φάρσα που έπαίξε ο συγγραφέας ή φιλοδόξου ύφασματοπώλου.

Όσον άναγκάσῃ κά που περιέχονται στην συλλογή αυτήν τόσο τα περισσότερα διαστρεβλώματα (Συνέχεια στή σελίδα 35)

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Γ'

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ σήμερα τα του Ιστορικού έπεισοδίου του «Έλληνας Προξένου Σμύρνης:

— Δεν ήρθα εδώ για συνεννοήσεις, άπαντα ο Γ. Πρόξενος στον Κιαμήλ πασά. Ήρθα να πάρω τον υποπρόξενό μου.

Και πιάνοντας από το μπράτσο τον Δηλιγιάννη, θύηκε από το γραφείο του Βαλή και κατέβηκαν στον αὐλόγυρο του διοικητηρίου, όπου ήταν το άμάξι του. Άλλά θύηκε το άμάξι χωρίς άλογα! Κατά διαταγήν του πασά τα είχαν ξεβένει οι άνθρωποι του για να μη μπορέσουν οι Έλληνες Πρόξενοι να φύγουν.

Ο Άντωνόπουλος όμως και ο Δηλιγιάννης άτάραχοι μπήκαν στο άμάξι, κάθησαν και... περίμεναν. Πεζή δεν ήτο πρόνιμο να φύγουν.

Η είδησις του παθήματος αυτού του Γ. Προξένου της Έλλάδος έφθασε στο Προξενείο σαν άστραπη.

Άμέσως ειδοποιήθηκε ή Μητρόπολις, τα δύο κοινοτικά άσματα, οι λοιποί πρόκριτοι και οι... νταήδες των μαχαλάδων. Για τους τελευταίους αυτούς θ' άσχοληθώ άλλοτε. Μέσα σε μία ώρα λοιπόν μαζεύθηκαν στο ελληνικό Προξενείο που ήταν αντικρύ στη Μητρόπολι όλοι οι άρχοντες και πρόκριτοι της Σμύρνης και όλοι οι έπιστήμονες που ήσαν άνέκαθεν οι πρωτόφοροι κάθε εθνικής κινήσεως. Τους θυμάμαι ακόμα. Ήσαν ο δημοσιογράφος Μ. Σεϊζάνης θε τερνός και θάρδος του Έλληνα. Στρατό, ο Άπόστολος Ψαλτώφ εθνική και έπιστημονική κορυφή της Σμύρνης, ο γλυκύς ποιητής, των Τραγουδιών του Γένους Μ. Άργυρόπουλος, έί-δολο του σμυρναϊκού λαού, ο φιλοεργός ρήτωρ Α. Άθηνογένης, του όποιου οι λόγοι έμοιαζαν με θοήν μακρυνης τρικυμίας, ο Σ. Σεφεριάδης που τιμά σήμερα το Πανεπιστήμιό μας, και άλλοι πολλοί.

Σ' αυτό δὲ το άναμεταξύ ο ευρύτατος περίβολος της Μητροπόλεως γέμισε από κόσμο άνήσυχο κι' έξωργισμένο όλοφοροῦντα κι' έτοιμο να κάμῃ ότι θα τον διάταζαν οι άρχοντές του που συνεσκέπτοντο άπάναντι στο Προξενείο.

Δὲν πέρασε πολλή ώρα και ή απόφασις έλήθη. Χωρίς πολλές συζητήσεις και χωρίς καμμία άντίρρηση άποφασίσθηκε όπως όλος αυτός ο λαός, ο συναγμένος στον αὐλόγυρο με έπί κεφαλῇ τους άρχοντάς του θαδίσουν κατά του διοικητηρίου προς άπελευθέρωσιν του κρατουμένου Προξένου, του όποιου τὸ χωρίς άλογα άμάξι, θα τὸ έσυραν εύσταλῆς νέοι του Φασουλᾶ.

Τὸ πράγμα έπαυσε πειά τρομακτικές διαστάσεις και ή Σμύρνη θα αίματοκυλιόταν εκείνη την ήμέρα άσφαλῶς αν δὲν επενέβαινε ο τότε Γεν. Πρόξενος της Γαλλίας στη Σμύρνη μακαρίτης Μπλάν, θερμός Φιλέλληνας. Αὐτός άμα πληροφόρηθηκε τα διαδραματιζόμενα, έτρεξε άμέσως στο ελληνικό Προξενείο κι' έξώρκισε τους Έλληνες, να μη προσδύν σε καμμία ένέργεια όσπου να γυρίσει άπ' τὸ διοικητήριο, όπου θα πήγαινε. Υποσχέθηκε μάλιστα ότι θα γύριζε μαζί με τον Έλληνα Πρόξενό, άφού προηγουμένως ύποχρεώση τον Κιαμήλ πασά να ζητήσει συγγνώμην.

Μετά πολλές άντιρρήσεις επεκράτησε ή γνώμη των συντηρητικότερων και ή μεσολάθρησις του Μπλάν έγινε δεκτή.

Άμέσως τότε ο ευγενής Γαλάτης έσπευσε στο διοικητήριο και μετά πολλές συζητήσεις που είχε με τον Κιαμήλ

έπέτυχε να άπελευθερωθουν οι κατά τόσον περίεργο τρόπο κρατούμενοι Πρόξενοί μας.

Η συζήτηση αυτές του Μπλάν με τον Κιαμήλ κράτησαν αρκετές ώρες γιατί στο μεταξύ ζητήθηκε τηλεγραφικώς και ή γνώμη της οθωμανικής κυβερνήσεως.

Σ' όλο αυτό το διάστημα οι συγκεντρωμένοι στην Μητρόπολι και το Προξενείο όχι μόνον δὲν διαλύθηκαν άλλ' άπεναντίας επυκνούντο, γιατί στο μεταξύ άρχισε να συρρέη κόσμος κι' από τα περίχωρα.

Και όσο περνούσε ή ώρα τόσο μεγάλωνε ή άδημονία και ή άγανάκτησις του λαού και φωνές δυνατές κι' άρχισμένες άκούγονταν.

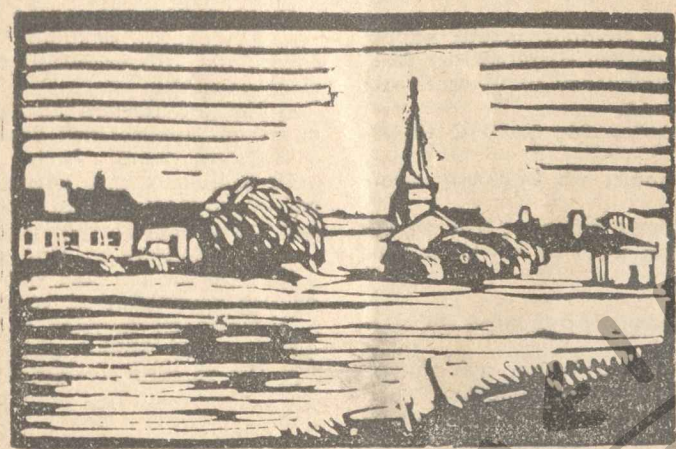
— Τι περιμένουμε; Πάμε να έλευθερώσουμε τον Πρόξενό μας!

Άργά την νύχτα πειά άκούστηκε στο πλακόστρωτο του Φραγκομαχαλά ο κρότος των επανερχομένων προξενικών άμαξών και είδε ο κόσμος τον Γενικόν Πρόξενό της Ελλάδος να κάθεται περήφανος και γελαστός στο άμάξι του. Τι έγινε τότε δὲν περιγράφεται. Τὸν Ιωνικό δριζόντα έδόνησε μία παλλομένη από ένθουσιασμό χυλίστομη κραυγή!

— Ζήτω ή Έλλάς!

— Ζήτω ή Γαλλία!

Η Προκυμαία της Σμύρνης
Καφέ - Φώτη και Καφέ - Παρί. — Άξέχαστες δημοσιογραφικές και καλλιτεχνικές συγκεντρώσεις.

Με το πέραςμα του χρόνου όλα ξεχνιούνται σ' αυτόν τον κόσμο. Έτσι μπορεί κι' ο Σμυρνησιώ να ξεχάσουν μία μέρα τις παλιές ευτυχισμένες τὸν μέρες, να ξεχάσουν τί είχαν και τί χάσανε, αλλά τὸ μόνο που δὲν θα λησμονήσουν ποτέ είναι ή προκυμαία της Σμύρνης, τὸ περίφημο Καί ή Κορδόνι.

Η μυριοτραγουδημένη αυτή προκυμαία ήταν τὸ άπάντο της Σμύρνης και όσοι κοσμογυρισμένοι την γνώρισαν βεβαιώνουν ότι καμμία πόλις της Ευρώπης ούτε αυτή ή Νεάπολις δὲν έχει τέτοια μεγάλη ώραία και όροδόλουση προκυμαία σαν την προκυμαία της Σμύρνης.

Όλα τα καλά κέντρα της Σμύρνης, ξενοδοχεία, θέατρα, κινηματογράφοι, εστιατόρια και μπάρ ήσαν χτισμένα κατά μήκος της άπέραντης προκυμαίας και κάθε θρόνυ, όταν ο ήλιος έκανε να γύρη πίσω από τὸ ψηλό θουνό της Έρουβραίας, τον Μίμαντα, ξεχινόταν στο Κορδόνι για ν' άναπνεύσει τὰ θαλάσσια μύρα που κουβαλούσε ο μπάτης, βλῆς ο ώραιόκοσμος της Σμύρνης.

Τις ώρες εκείνες ή ώραία προκυμαία έμοιαζε μ' έκδοσι γυναικείων καλλωνών. Και όταν σε λίγο άπλωνόταν τὸ σκοτάδι και άναθάν τα φώτα των διαφόρων κέντρων και φωτίζονταν τα γύρω παραλιακά γραφικά προάστια, τὸ αντικρινό Κορδελιό, ή Καραντινα, ο Γκιός Τεπέ και τὸ Κιόκργιαλι και άνηχούσαν από παντού φωνές και μουσική, νόμιζε κανείς πως ή ευτυχισμένη πολιτεία χιωρτάζε καμμία μεγάλη γιορτή.

Κάποτε - κάποτε έρχόταν στο κέντρο μας και μίας έκανε συντροφιά ο άγαπήμενος μας ποιητής Μ. Άργυρόπουλος για να μας άπαγγείλῃ κανένα από τα νέα του τραγούδια, που δίκαια έχουν τὸν τίτλο «Τραγούδια του Γένους».

Πάντα τὸν βλέπαμε με συμπάθεια και τὸν άκούγαμε με σεβασμό.

Στα τελευταία χρόνια, δηλ. στα χρόνια της ελληνικής κατοχής, στους δημοσιογράφους της Σμύρνης προστεθήκανε και οι Άθηναίοι ανταποκριταί. Ο Κ. Άθανάτος, ο Ήλ. Βουτιερδής, ο Νόβας κ. ά. π. κι' έτσι τὸ Καφέ - Παρί άπλήτρωσε των τιμών πανελληνίου δημοσιογραφικού κέντρου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

Π. ΚΑΨΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η υποπέληθα με το 'ορτανέτο

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Μάλιστα, κύριε άνακριτά. Έξ άλλου κι' εγώ από κει σκόπευα ν' αρχίσω.

Έπειτα από λίγη ώρα πράγματι, οι εργάτες άρχιζαν την εργασία τους υπό την επίβλεψη του Μπερτώ και των δυο άνδρων του.

Όταν το πρώτο κάρρο φορτωμένο με άποκαΐδια ξεκίνησε, δυο άλλοι άστυνομικοί το άκολουθήσαν ως το μέρος, όπου θα ξεφόρτωνε κι' άξίωσαν λεπτομερώς νά τηρηθούν ή διαταγές του άνακριτού.

Όταν νύχτωσε και σταμάτησε ή εργασία, πολλά κάρρα είχαν φορτωθή με έρείπια και όμως δεν είχαν φθάσει ακόμα στο έδαφος του μέρους όπου θρισκόταν το γραφείο και το χρηματοκιβώτιο του κ. Μπερνιέρ.

Το πρωί της άλλης ήμέρας θα ξεκαθάριζαν και το μέρος εκείνης της κατοικίας.

Ο Δανιήλ Σαβάν είχε αποφασίσει νά επιβλέψη αυτό-προσωπώς την εργασία.

Ο άρχηγός της Ασφαλείας έδωσε διαταγές για τη νυχτερινή επίβλεψη στον Μπερτώ, και μαζί με τον άνακριτή, έφυγαν για το Παρίσι.

Κατά τις δέκα το πρωί, ο δόκτωρ Άρνώ πήγε κι' επισκέφθηκε τη νεαρή του άσθενή.

Η Άλίνη θρισκόταν ακόμη στην κατάσταση που την είχε αφήσει ο κ. Σαβάν την στιγμή της άναχωρήσεώς του.

Ο Έρρίκος κι' ή Μαθίλδη περίμεναν μ' εύκολονόητη άνυπομονησία την έπίσκεψη του γιατρού. Εκείνος εξαφνιάστηκε λίγο βλέποντας ότι ο ήμιληθαργικός ύπνος που είχε προκαλέσει το φάρμακο με το όπιο, που της είχε δώσει, δεν είχε πάψει καθόλου.

Εξήτασε τη νέα κόρη κι' έπειτα έκανε μερικές έρωτήσεις στον Έρρίκο, για τον όποιο ήξερε πως είχε κάνει σοβαρές ιατρικές σπουδές γενικής φύσεως πριν άφοσιωθή ειδικώς στην όφθαλμολογία όπου διακρινόταν κιόλας.

— Άγρυπνήσατε όλη την νύχτα ; τον ρώτησε.

— Ναί.

— Τι παρατηρήσατε ;

— Νευρικούς σπασμούς και, επανειλημμένως, συσπάσεις του προσώπου.

— Εξετάσατε τον σφυγμό;

— Τρεις φορές. Πυρετός αρκετά δυνατός, στην άρχή, μιά κατόπιν λιγότεψε.

— Παραλήρημα ;

— Κεφάλου.

— Τότε, είπε ο δόκτωρ Άρνώ, ότι επρόβλεψα θα πραγματοποιηθή. Στο ζύπνημα δεν θα έχουμε θέβαια γαλήνη απόλυτη, μιά καμιά θίαη κρίσις δεν μου φαίνεται ένδεχομένη. Θα χύσει δάκρυα, άφθονα δάκρυα τη στιγμή που θα ξαναθυμηθή, κι' αυτό θα είναι όλο. Μην άνησυχήτε λοιπόν υπερβολικά για την κατάσταση του άγαπημένου παιδιού... Γλυκάνετε όσο μπορείτε τον πόνο της με παρηγορητικά λόγια και φροντίστε, άν είναι δυνατόν, νά άποσπάσετε την σκέψη της απ' αυτόν... Υπολογίζω χίλιες φορές περισσότερο στη στοργή σας γι' αυτή παρά σε όλα τα φάρμακα της φαρμακολογίας. Θα σας γράψω ώστόσο την συνταγή

ένός τονωτικού από το όποιο θα της δώσετε μιά κουταλιά περίπου άμέσως μετά το ζύπνημα, πριν ή μνήμη της, ή ζαλισμένη απ' το ναρκωτικό, ξαναρχίση νά λειτουργή.

Ο δόκτωρ έγραψε την συνταγή του κι' άποσύρθηκε.

Ο Έρρίκος έστειλε έναν υπηρέτη στο φαρμακείο.

Η Μαθίλδη θρισκόταν μόνη πλάι στο προσκέφαλο της φίλης της.

Ήταν εξαντλημένη από την κόυρασι.

Όστόσο δεν ήθελε ν' αφήση την κόρη του Ριχάρδου Μπερνιέρ... Η θαθεία της στοργή για την Άλίνη την κρατούσε κοντά της και περίμενε με άγωνιώδη άνυπομονησία το ζύπνημα της φίλης της.

Ο Έρρίκος ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας το φάρμακο που είχε διατάξει ο δόκτωρ Άρνώ.

Εκείνη τη στιγμή, ένα ελαφρό ρίγος τάρανε την άρρωστη.

Τα χέρια της, άκίνητα πριν από ώρες, άνασηκώθηκαν άργά.

Τα βλέφαρά της άνοιγόκλεισαν.

Ένας θαθύς στεναγμός εξέφυγε από το στήθος της.

— Συνέρχεται, ψιθύρισε ή Μαθίλδη στο αυτί του έξαδελφου της, στο πρόσωπο του όποίου είχε άπλωθή μιά ελφική χλωμάδα.

— Ναί... απάντησε με φωνή πνιγμένη, γιατί ή συγκίνησι που αισθανόταν του έσφιγγε το λαρύγγι.

Η Άλίνη άνοιξε, εκείνη τη στιγμή, τα μάτια της.

Τα βλέμματά της, που κύτταζαν στην άρχή, άπλωθη το ταβάνι, χαμήλωσαν και προσηλώθηκαν σ' αυτούς που θρισκότουσαν κοντά της, μιά δεν φάνηκε νά τους βλέπη.

— Το φάρμακο... γρήγορα ! είπε ή Μαθίλδη.

Ο Έρρίκος με χέρι που έτρεμε άλαφρά, γέμισε ένα άσημένο κουταλάκι με το φάρμακο του μπουκαλιού.

Η Μαθίλδη το πήρε και, άνασηκώνοντας το κεφάλι της φίλης της, της έπεισε φωνή γλυκειά σαν χάδι.

— Πιέ το αυτό, άγαπημένη μου. Πιέ το...

L

Η Άλίνη είχε συνέλθει από την νάρκη της, μιά δεν είχε ακόμα άνακτήσει έντελώς τας αισθήσεις της.

Ο ήχος της φωνής της Μαθίλδης έφθανε συγκεχυμένα στ' αυτιά της.

Μισάνοιξε ώστόσο τα χείλη της και ήπие μονορροφί το τονωτικό και καταπραυντικό φάρμακο που της έδιναν.

Ο Έρρίκος, με το μέτωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα, άφησε τη Μαθίλδη νά κάνει τά πάντα. Δεν μπορούσε ν' άποσπάση τα βλέμματά του απ' αυτό το φτωχό χλωμό πρόσωπο, του όποίου ο πυρετός, μέσα σε λίγες ώρες είχε άλλοιώσει τα χαρακτηριστικά.

Η άρρωστη, άφου ήπие το φάρμακο, άφησε το κεφάλι της νά γείρη πίσω και τά βλέφαρά της χαμήλωσαν πάλι πάνω απ' τα μάτια της.

Συγχρόνως, μιά θαθεία ρυτίδα χαράχτηκε ανάμεσα στα φρύδια της. Όπως είχε προαναγγείλει ο δόκτωρ Άρνώ, ή μνήμη ξανάρχιζε νά λειτουργή.

Ο γυιός του Γαθριήλ Σαβάν και ή έξαδελφή του κύτταζαν με άγωνία την έκφραση της νέας.

Εξαφνα, ή Άλίνη άνασηκώθηκε στο κρεβάτι της.

Τα μάτια της άνοιξαν πάλι...

Ένα κύμα αίματος, άνεβαίνοντας στα μάγουλά της, άνικατέστησε σ' αυτά την πελιδνή χλωμάδα της.

Κύτταζε διαδοχικά τον Έρρίκο και τη Μαθίλδη και άπλώνοντας τά χέρια της προς την τελευταία, φώναζε:

— Ο πατέρας μου !... Ο πατέρας μου !...

Η Μαθίλδη την άγκάλιασε και την έβριζε άπάνω στην καρδιά της, μιά χωρίς νά θοίσηκ ένα λόγο για νά πη. Αισθανόταν άλλως τε ότι άν έπιχειρούσε νά μιλήση, οι λυ-

μοί της θα την έπνιγαν.

Η Άλίνη, άνακτιώντας έξαφνα όλη την διαύγεια του πνεύματός της φώναξε:

— Ο πατέρας μου πέθανε !... Ο πατέρας μου πέθανε !...

Τό άκουσα την ώρα που σου το έλεγε ο Έρρίκος... Πέθανε δολοφονημένος !... Σκότωσαν τον πατέρα μου !... Η μου πίσω από την πόρτα της κάμαρής σου !... Έτοιμα-ζήσουν νά μπω μέσα... Η φωνή του Έρρίκου χτύπησε στ' αυτιά μου... Καί στάθηκα κι' άκουσα... Ο πατέρας μου πέθανε ! Ο πατέρας μου πέθανε !...

Ένας δυνατός λυγμός φούσκωσε το στήθος της όρφατης και ένα κύμα δακρύων ξεχύθηκε από τά μάτια της.

Ήταν ή κρίσις που είχε προβλέψει ο γιατρός, ή κρίσις των δακρύων, μιά περισσότερο θίαη απ' ότι την είχε φαντασθή.

Τού κάκου ή Μαθίλδη ζητούσε λέξεις, φράσεις για νά τήν παρηγορήση. Δεν εύρισκε τίποτε.

Η ίδια όμως ή θιαιότης της έμπόδιζε την κρίσι νά παραταθή.

Τα δάκρυα σταμάτησαν, οι λυγμοί άδυνατίσαν, έπειτα έπαυαν έντελώς, μιά ένα σπασμωδικό ρίγος τίναζε το κορμί της δυστυχισμένης Άλίνης.

Τα δόντια της άλληλοσυγκρουόντουσαν μεταξύ τους.

Τό θέαμα του σπαραγμού της ήταν τρομαχτικό.

Εξαφνα, με μιά άπτόμη νευρική κίνησι, άρπαξε το χέρι της Μαθίλδης.

— Θέλω νά μάθω ποιός σκότωσε τον πατέρα μου... της έπτε. Θέλω νά μάθω το όνομα του δολοφόνου... Τόν άνα-ζήτησαν; τόν έρθηκαν; τόν συνέλαβαν; δεν είν' έτσι ;... Είναι στη φυλακή ;... Θα τόν τιμωρήση ή δικαιοσύνη ;... Θα πληρώση με τη ζωή του τη ζωή του πατέρα μου ;... Μά μιλήστε μου λοιπόν !... Γιατί σωπαίνετε ; Μιλήστε ! Άπαντήστε μου !...

Ο Έρρίκος έλαβε τόν λόγο και τραύλισε:

— Άγαπημένη Άλίνη, ή δικαιοσύνη έμπιστεύθηκε τη φροντίδα της άνακαλύψεως των ενόχων στον θείο μου, τόν καλύτερο φίλο του δυστυχισμένου σου πατέρα...

— Ε, λοιπόν ;

— Είναι άνάγκη τάχα νά σου πώ με πόσο ζήλο εκτελεί ο θεός μου αυτήν την άποστολή ;... Θα έρθι τεύς άθλίου, δεν υπάρχει άμφιβολία γι' αυτό, για την ώρα, δεν έρ-σονται ακόμα στα χέρια της δικαιοσύνης...

— Καί θα τούς άφήσουν νά ξεφύγουν !... φώναξε ή Άλίνη. Τό τερατώδες έγκλημα δεν θα τιμωρηθή !... Ο πατέρας μου δεν θα πάρη την έκδίκησι !... Ω ! Θεέ μου ! Θεέ μου !

— Άλίνη, άγαπημένη μικρούλα, είπε ή Μαθίλδη άνακτιώντας την ψυχραιμία της, ήσυχασε, σε ίκετεύω !... Η

τρομερή συμφορά που σε χτύπησε μās χτυπάει κι' έμάς συγχρόνως... Ξέρεις πόσο αγαπούσαμε τον πατέρα σου... Η καρδιά μας συντρίβεται όπως ή δική σου καθώς συλλογίζομαστε ότι δεν θα τόν ξαναδούμε πεία... Μά ή λογική πρέπει νά επιβάλλεται στην πιο τρομερή, στην πιο δικαιο-λογημένη άπέλπισία... Δεν είσαι μόνη σ' αυτόν τόν κόσμο... Είμαστε έδω, κοντά σου, έμείς που σε λατρεύουμε, για νά σε βοηθήσουμε νά υποφέρης τόν πόνο σου, που τόν συμμερίζομαστε με σένα... Η στοργή του πατέρα μου, ή άπέραντη τρυφερότης μας είναι σίγουρα άσυλα όπου θα έρρης καταφύγιο... Περιστοιχίσεις από άφοσιώσεις που δεν θα σου λείψουν ποτέ... Ο πατέρας μου σ' αγαπάει σαν νά ήσουν παιδί του... σ' αγαπά κι' εγώ σαν νά ή-σουν άδελφή μου... κι' ο Έρρίκος σ' αγαπάει διαφορε-τικά... σ' αγαπάει περισσότερο ακόμα...

Τά τελευταία αυτά λόγια έκαναν την όρφανή ν' άνασκιρ-τήση.

Τα μεγάλα της υγρά μάτια στράφηκαν προς τόν νέο και μέσα στο βλέμμα που άλλαξαν, φάνηκε νά περνάη μιά λάμψις.

Η Άλίνη έτεινε το χέρι της προς αυτόν.

Ο Έρρίκος το πήρε, μιά ή συνθήκες ήσαν τόσο δυν-ηρές ώστε δεν τόλμησε νά το φέρη στα χείλη του.

Μιά στιγμή σιωπής έπηκολούθησε κι' έπειτα ή Άλίνη έιπε με φωνή άργή και γλυκειά:

— Ναί, έξέρω τις αγάπες που με περιστοιχίζουν, τις στο-ργές που άγρυπνούν σε μένα... κι' αυτό το άλλο αίσθημα, του Έρρίκου, το διαφορετικό και πιο μεγάλο ακόμα...

Άκουσα τά λόγια που σου έλεγε, Μαθίλδη, σχετικώς... Μά άν, στο μέλλον της ζωής μου, ύπάρχη θέσις για μιά άχτίνα ήλιου, στο παρόν ύπάρχει ένας διαπεραστικός πό-νος, μιά άπελπισμένη σκέψις που μου λέει: «Ο πατέρας σου πέθανε !»

— Άλίνη ! Άγαπημένη Άλίνη ! φώναξε ο γυιός του Γα-θριήλ Σαβάν. Η ψυχή μου, ή καρδιά μου, ή ζωή μου ο-λόκληρη είναι δική σου, και όθρας μου θα είναι ο ήλιος του μέλλοντός σου... Μά έχεις δικήν. Άς μη σκεφτώμα-στε άλλο αυτήν την στιγμή παρά πως νά κλάψουμε τόν καλύτερό μας φίλο, τόν καλύτερο τών ανθρώπων και τόν καλύτερο τών πατέρων. Συγχρόνως όμως άς συγκεντρώ-σουμε όλο μας το θάρρος και άς προσπαθήσουμε νά τόν έκδικήσουμε...

— Θα τόν έκδικήσουμε, δεν είν' έτσι ;

— Ω ! σου τ' όρκίζομαι ! Προσπάθησε λοιπόν νά εί-σαι δυνατή, νά είσαι γαλήνια... Δεν ή κανείς με τούς νε-κρούς... Προσπάθησε νά ζήσης γι' αυτούς που είναι κον-τά σου και σ' αγαπούν.

— Ναί, απάντησε ή νέα, θα ήσω για σάς, θα ήσω για

— Πιέ το αυτό, άγαπημένη μου... Πιέ το !... είπε ή Μαθίλδη.

σένα... "Η ζωή μου στο εξής σου ανήκει... Με την εξομολόγησι που έκανες στη Ματθίλδη και την οποία άκουσα χωρίς να θέλω, μαζί με τον θάνατο του πατέρα μου, μου απέκαλψες την ύπαρξη ενός αισθήματος, που το αγνοούσα ακόμα και που ζούσε στα βάθη της καρδιάς μου... Είπες πως, αν πεθάνω, θα πεθάνεις κι' εσύ... Μά τώρα μπορώ κι' εγώ να σου πω ότι, αν πεθάνεις εσύ, δεν θα μπορέσω να επιζήσω..."

«Καταλαβαίνω τώρα γιατί δεν πέθανα, όταν σ' άκουσα να λες στη Ματθίλδη πως είμαι όρφανή. Γιατί πλάι στον πόνο που μπορούσε, που έπρεπε να με σκοτώσει, αισθάνθηκα την δύναμη του χτυπήματος να λιγοστεύει ακούγοντάς σε να λες ότι η ζωή σου εξηράται απ' τη δική μου... Έρρικε, θα έχω όλη την δύναμη που μου ζητάς, όλο το κουράγιο που απαιτείς από μένα, αν μου όρκιστής ότι θα μ' αγαπάς πάντοτε όπως μ' αγαπάς αυτήν την στιγμή...»

— Πάντοτε! Πάντοτε!... Άλινη μου πολυαγαπημένη!
— "Ό,τι κι' αν συμβεί;
— "Ό,τι κι' αν συμβεί... ναί... σου τ' όρκίζομαι!...

Κι' εσύ;
— "Ω! Εγώ είμαι ή μνηστή σου και θα γίνω γυναίκα σου... Θα σ' αγαπώ μέχρι θανάτου!

Η απροσδόκητη αυτή οκνη, στην οποία το πένθος κ' η ελπίδα μπερδεύοντοσαν παράδοξα, είχε εξαντλήσει τη νεανική άσθενή, την οποία ο πυρετός δεν την υποστήριζε πια.

Πρότεινε το μέτωπό της στον Έρρικο και στη Ματθίλδη. "Η μιά απόθεσε σ' αυτό ένα φίλημα αδελφής, ο άλλος ένα φίλημα μνηστήρος, που ήταν άγνό σαν φίλημα αδελφού.

— Τώρα, τραύλισε ή Άλινη με φωνή σθυσμένη, μη μου μιλάτε πια.

— Θέλεις να κοιμηθής;
— "Όχι... Αισθάνομαι την ανάγκη να προσευχηθώ για τον φτωχό μου πατέρα.

Και νέα δάκρυα πλημμύρισαν το χλωμό πρόσωπό της. "Ο Έρρικός κ' η Ματθίλδη γέγκαν για λίγο από το δωμάτιο για να την αφήσουν μόνη.

— Σώθηκε! φώναξε με θαυμάσια χαρά ή κόρη του ανακρίτου.

"Ο Έρρικός σφίγγοντας με διάχυσι την εξαδέλφη του στην αγκαλιά του της απάντησε:

— Την έσωσε ο έρωτάς μου!... Μ' αγαπάει!... Θα την κάνουμε να ξεχάσει τους πόνους της...

"Ο αρχηγός της Ασφαλείας, υπακούοντας στις διαταγές του Δανιήλ Σαβάν, έσπευσε, μόλις ξαναγύρισε από Παρίσι να στείλει στις εφημερίδες το ανακοινωθέν που είχε συντάξει ο ανακριτής το προηγούμενο θράδυ.

"Ετσι, όλες ή παρισινές εφημερίδες της 3 Ιανουαρίου 1894, δημοσίευσαν, στην πιο καλή θέσι τους και με χτυπητά στοιχεία, το παρακάτω κείμενο:

«ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ - ΟΥΕΝ
ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ — ΚΛΟΠΗ — ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ
ΤΡΙΑ ΘΥΜΑΤΑ

Κατά την νύκτα της 1 προς την 2 Ιανουαρίου, μεταξύ δέκα και δώδεκα, το μέγα εργοστάσιον του διασώμου μηχανικού και έφευρέτου Ριχάρδου Μπερνιέρ, εις το Σαιντ - Ουέν, έγινετο παρανόμιον των φλογών.

Η μεγάλη όρη του πνέοντος ανέμου και ή καθυστέρησις της αρίξεως βοηθειών, καθυστέρησις όφειλομένη εις την έορτήν της Πρώτης του νέου έτους, συνέτελεσαν, ώστε να μη καταστή έγκαίρως δυνατός ο περιορισμός του πυρός.

Παρά όλον τον ζήλον και το θάρρος των πυροσβεστών του Σαιντ-Ουέν, του Σαιν-Μτενίς, του Κλιού και του Αμπερβιλιέ, δεν εδόθη κανένα έξαρτημα του άπραντου εργοστασίου, εκτός από ένα μικρό περίπτερον, το όποιον ερησιόμειεν ως κατοικία της θυρωρού.

Η κατοικία του εργοστασιάρχου καά τα εργαστήρια, τα όποια κατελάμβανον έκτασιν μεγαλειτέραν των 3.000 τετρ. μέτρων, δεν είναι πλέον παρά άμορφος σώρας έρειπών.

"Όλα κατεστράφησαν εις διάστημα μικρότερον της ώρας. Ούτε το χρηματοκιβώτιον, ούτε τα έμπορικά βιβλία, κατέστη δυνατόν να σωθούν.

Επίσης την ίδιαν τύχην ύπέστη και το χρωματούργειον, το εύρισκόμενον παραπλεύρως του εργοστασίου Μπερνιέρ, το όποιον κατεστράφη εξ ολοκλήρου.

"Ο γενικός εισάγγελος, ο όποιος ειδοποιήθη εις πολύ προχωρημένην νυκτερινήν ώρα, έσπευσεν άμέσως επί τόπου, συνοδευόμενος υπό του ανακριτού κ. Σαβάν, του αρχηγού της Ασφαλείας και μερικών αστυνομικών.

Εκεί ένηργήθη άμέσως έρευνα σχετικώς με την άφορμήν της πυρκαϊδας, ή όποια αφήνει άνευ εργασίας πλέον των έκατον πενήντα έργων των.

Μετά τας πρώτας έπιτοπίους παρατηρήσεις και τας πρώτας μαρτυρικές καταθέσεις οι δύο άνωτέρω δικαστικοί έσχημάτισαν την πεποίθησιν, ότι έπρόκειτο περί πολλαπλού έγκληματος.

Δεν χωρεί σχετικώς καμμία άμφιβολία, διότι οι κάτοικοι των περιχώρων που έτρεξαν πρώτοι εις τον τόπον της πυρκαϊδας διά να προσφέρουν την συνδρομήν των, εδρον εις την αΐλην του εργοστασίου τον Ριχάρδον Μπερνιέρ νεκρόν και την θυρωρόν Βερονίκη Σολλιέ, θορότατα τραυματισμένην. Αμφοτέροι είχαν χτυπηθή διά σφαίρας περιστρόφου.

Η δολοφονία και ο έμψησμός είχαν ως έλατήριο την κλοπήν. Λόγω συνηκών έντελώς εξαιρετικών, το χρηματοκιβώτιον του βιομηχάνου περιείχε κατά την νύκτα του έγκληματος, τεραστίαν χρηματικήν ποσότητα — πλέον των πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων — και άσφαλώς διά να οικειοποιηθούν το ποσόν αυτό οι κλέπται εισήλθον εις το εργοστάσιον, άνοίγοντες δι' άντικλειδός μίαν εκ των τριών έξωτερικών θυρών του.

Γράφομεν «οι κλέπται» διότι άπεδείχθη ότι τα δύο θύματα δεν έκπληθησαν διά σφαιρών του αυτού διαμετρήματος. Συνεπώς αι σφαίραι έρριφθησαν από δύο διαφορετικά όπλα.

"Ο εργοστασιάρχης Μπερνιέρ, όταν άνευρέθη υπό των προσεζώντων κατοίκων των περιχώρων, δεν έδιδε πλέον σημεία ζωής.

Η θυρωρός όμως εύρίσκειτο ακόμη έν τη ζωή. Μετεφέρθη εις το νοσοκομείον του Άγίου Λουδοβίκου, άλλα μέχρι της στιγμής δεν έχει άνακτήσει τας αισθήσεις της.

Το τρίτο θύμα είναι ο ίπποκάμος του εργοστασίου. Έκουμάτο εις το ύπερδον των σταύλων, όταν ξεερράγη το πυρ και άσφαλώς ο δυστυχής έκπνυζον, όπως και οι ίπποι των όποιων είχε την φύλαξιν.

Λαμβάνουσα υπ' όψιν τας θέσεις, εις τας όποιας έκκειντο τα σώματα του βιομηχάνου και της θυρωρού, ή δικαιοσύνη, συνάγει ότι οι κάποιιοι καταληφθέντες επ' αυτοφώρην παρά του κ. Μπερνιέρ, όστις επέστρεφεν άπρόοπτος κατά την ώραν εκείνην εκ Παρισίων, ήμύνθησαν. "Ο εις εξ αυτών έφόνευσε τον Ριχάρδον Μπερνιέρ και ο έτερος έπληγωσε την θυρωρόν, ή όποια, ως φαίνεται, έξόπνησεν άκούουσαν τον πυροβολισμόν και έτρεξε να βοηθήσιν τον κύριόν της.

"Ο θάνατος του Ριχάρδου Μπερνιέρ άποτελεί δημόσιον πένθος διά το Σαιντ - Ουέν, όπου όλοι τον ήγάπων και τον υπέλειποντο.

Αί άνακρίσεις έν τώ μεταξύ συνεχίζονται δραστηριώς. Παρά όλον το μυστήριον που περιβάλλει το τριπλό αυτό έγκλημα, ή δικαιοσύνη εύρίσκειται επί τά ίχνη των ένόχων...

Η δημοσίευσιν του ανακοινωθέντος αυτού προκάλεσε μεγάλη ασθησι.

Στο ύπουργείον των Ναυτικών και στο ύπουργείον των Στρατιωτικών, με τα όποια ο Ριχάρδος είχε κλεισίει συμφωνίες για σημαντικές εργασίες, αναρωτιώντουσαν άν ή κλοπή ήταν πράγματι το μοναδικόν έλατήριο του έγκληματος ή μήπως οι δολοφόνοι και έμψηστοί είχαν ένεργήσει θαλμμένοι και πληρωμένοι από κάποια ξένη δύναμη.

Επίσης μεγάλη ήταν και ή συγκίνησις του βιομηχανικού κόσμου.

Η παροιμιώδης έντιμότης του Ριχάρδου Μπερνιέρ τον είχε κάνει αγαπητό και σ' αυτούς τους έμπορικούς αντίπλους του ακόμη και όλοι ήθελαν να έχουν συναλλαγές μαζί του.

Τέλος, μεγάλην ασθησι προκάλεσε ή άνακοίνωσις του έγκληματος στους κύκλους των κατασκόπων της Γερμανικής Πρεσβείας.

"Ο μαγνητιστής "Ο Μπριέν, ένας από τους αρχηγούς της κατασκοπείας διάβασε το ανακοινωθέν, όπως επίσης το διάβασε κι' ο προϊστάμενός του θαρώνος Σθάρτς.

"Ο τελευταίος άμέσως μάντεψε ότι ο Ροβέρτος Μπερνιέρ είχε παίξει σπουδαίο ρόλο στο τριπλό αυτό έγκλημα και το έλεπε στον "Ο Μπριέν.

Μά έκείνος δεν έννοούσε με κανένα τρόπο να το παραδεχθί αυτό γιατί όπως του είχαν αναφέρει τα όργανά του, ο Ροβέρτος είχε φύγει για το Βερολίνο στις έξήμηση το άπόγευμα της 1ης Ιανουαρίου, δηλαδή άρκετές ώρες πριν από το έγκλημα.

LI

Το όνομα του Κλαυδίου Γκριθό που άναφερόταν στο ανακοινωθέν, δεν χτύπησε στα μάτια του "Ο Μπριέν.

Και όμως ο μαγνητιστής είχε γνωρίσει μαζί του στο Βερολίνο, συγχρόνως με τον Ροβέρτο Μπερνιέρ, μά δεν θυμώταν πια ένα τόσο δευτερευόν πρόσωπον.

Έξ άλλου, καθώς το όνομα του Κλαυδίου άναφερόταν

στην πρώτη γραμμή στον κατάλογο των προσώπων που είχαν διακριθή στην άπεγνωσμένη πάλη έναντιόν του πυρός, δεν μπορούσε να υποθέσει ότι ο γενναίος εργάτης του όποιου έξεθίσαν το θάρρος και το ζήλο, ήταν ένας από τους δολοφόνους του εργοστασιάρχου και της θυρωρού, ένας από τους έμψηστάρ, ο συνέννοχος τέλους του Ροβέρτου τον όποιον αυτός ο "Ο Μπριέν, άρνιώταν άπολύτως να υποψιαστή.

«Έξω καλά τον Ροβέρτο, έλεγε. Είπ' ένας παληάνθρωπος, ίκανός για όλες τις άτιμίες, μά ένας παληάνθρωπος δειλός... Αυτός να πάρη το μαχαίρι ή το πιστόλι στο χέρι και να σκοτώσει... Αυτός ν' άψηφήση την λαϊμητόμο... ποτέ!...»

Τα έπιχειρήματα αυτά τ' άνέπτυξε στον θαρώνος Σθάρτς, κι' έτσι τον κλόνισε κι' αυτόν στην πεποίθησί του για την ένοχη του Ροβέρτου.

Έξ άλλου το ανακοινωθέν άφηνε να έννοηται ότι οι ένοχοι ήσαν τουλάχιστον δύο — κι' ο θαρώνος Σθάρτς έκανε στον έαυτό του την ακόλουθη έρώτησι.

«Όποιος συνεχόχους θα είχε μπορέσει να βοηθί ο Ροβέρτος τόσο γρήγορα στο Παρίσι από το όποιο έλειπε τόσον καιρό και στο όποιο δεν είχε διατηρήσει καμμία σχέση;

»Αν έκανε το έγκλημα ο Ροβέρτος, θα ένεργούσε μόνος του, έπιφελοόμενος κάποιας εύκαιρίας που του πρόσφερε ή...»

Αν ο θαρώνος Σθάρτς, όπως ο "Ο Μπριέν, είχε γνωρίσει τον Κλαυδίο Γκριθό, θλέποντας ν' άναφερείται στο ανακοινωθέν τ' όνομά του ως του πρώτου άρχιεργάτου του εργοστασίου του Σαιντ - Ουέν, ίσως να μάντεψε την συνενοχή μεταξύ αυτού και του Ροβέρτου, πράγμα που θα έίνυχε στις πρώτες του υποθέσεις.

Μά ο Γκριθό μολοντί άσυνείδητος κι' αυτός πέρα για πέρα, δεν είχε αισθανθή καθόλου την διάθεσι να γίνη κατασκοπος της Πρωσίας και το όνομά του δεν είχε γραφή ποτέ στους καταλόγους των άπάτριδων που πρόσδιδαν την Γαλλία.

Ετσι ο θαρώνος δεν μπορούσε να μαντέψη την αλήθειαν στην ύπόθεσι του Σαιντ - Ουέν και να καταλάβη πως ο συνεχόχους του Ροβέρτου ήταν ο Κλαυδίου Γκριθό, ο όποιος πρό δύο χρόνων προμελετούσε όχι θέβαια την δολοφονία του Ριχάρδου και τον έμψησμό του εργοστασίου, άλλα την κλοπή και την διάρρηξι του χρηματοκιβωτίου.

Η δολοφονία κι' ο έμψησμός — όπως ξέρουμε — ήσαν συνέπειες της κλοπής έντελώς τυχαίες.

"Ο θαρώνος Σθάρτς λοιπόν μολοντί έθλεπε τις πρώτες του υποθέσεις άβάσιμες, ωστόσο δεν τις εγκατέλειπε έντελώς.

Συλλογίζοταν:

«Αν ο Ροβέρτος Μπερνιέρ έφυγε από το Παρίσι την 1 Ιανουαρίου το θράδυ, πρέπει να έχη φθάσει στο Βερολίνο στις 2 Ιανουαρίου το θράδυ και σύμφωνα με τις οδηγίες που έστειλα, θα πιστοποιήσουν άμέσως την παρουσία του έκεί.

»Αν συμβή αυτό, τότε θα έχω πέσει έντελώς έξω στις υποθέσεις μου.

»Πάντως αύριο θα μου τηλεγραφήσουν σχετικώς από το Βερολίνο και θα ξέρω που να θασιστώ...»

Το ίδιο θράδυ, ο Δανιήλ Σαβάν, αφού συνεργάστηκε με τον εισαγγελέα, πήγε στο νεκροτομείο όπου είχαν μεταφέρει για την νεκροψία το πτώμα του δυστυχισμένου του φίλου.

"Ο Ιατροδικαστής, ο όποιος ουδείς ποδ όλίγου είχε τελειώσει τη μακαβρία εργασία του, θρισκόταν ακόμα έκεί.

Είχε θγάλει από το σώμα τη σφαίρα που είχε προκα-

λέσει τον θάνατο κι' έτοιμαζόταν να συνάξη την σχετική έκθεσί του, ή όποια έπιθεβαίλωνε πλήρως όσα είχε πη ή δόκτωρ Μπριντέ.

Η σφαίρα που είχε θγάλει από το τραύμα ήταν σφαιρικού σχήματος και δεν μπορούσε συνεπώς να προερχόταν απ' το ίδιο όπλο που είχε ρίξει την κυλινδροκωνική σφαίρα, ή όποια είχε τραυματίσει την Βερονίκη και της όποιας ένα δείγμα είχε δώσει ο δόκτωρ Σερεμέ στον ανακριτή.

"Ετσι άποδεικνυόταν πια όριστικά ότι οι δολοφόνοι ήσαν δύο.

Μπορούσε λοιπόν τώρα να ένταφιασθί το πτώμα, και ο Δανιήλ διέταξε να μεταφερθή την έπομένη — 4 Ιανουαρίου — στο Σαιντ - Ουέν, όπου θα γινόταν ή κηδεία.

Τό έκανε αυτό για ν' άπαλλάξη την κόρη του σκοτωμένου φίλου του από τις καινούργιες συγκινήσεις, που θα είχε άν ή κηδεία γινόταν στο Παρίσι. Θ' άνέθετε στον Έρρικο να κανονίση όλες τις άναγκαίες διατυπώσεις που χρειαζόντουσαν σ' αυτήν την περίστασι.

"Όταν ξαναγύρισε στην κατοικία του, άλυπόμονος να μάθη την κατάστασι της Άλινης, χάρηκε πολύ μαθαίνοντας ότι ή δυστυχισμένη μικρούλα ήταν καλλίτερα, κι' ότι ή ζωή της δεν θρισκόταν πια σε κίνδυνο.

Κατά την διάρκεια της ημέρας, ή νέα κόρη είχε καλέσει κοντά της τον Έρρικο και τη Ματθίλδη.

Είχε θελήσει να σηκωθή, άν κι' έκμηδενισμένη άκόμη από τις συνέπειες της τρομερής συγκινήσεως, κ' είχε ζητήσει να μάθη όλες τις λεπτομέρειες του δράματος που είχε γίνει άφορμή να χάση τον πατέρα της.

"Ο Έρρικός ύποχρεώθηκε να συμμορφωθή με την έπιθυμία της.

Η Άλινη ύπόφερε ήρωικά την φρίκη αυτής της διηγήσεως, και όταν ο Δανιήλ Σαβάν πήγε στο δωμάτιό της, την έβριχε γαλήνια και καρτερική.

— Τά έμαθα όλα, φίλε μου, του είπα μην μπορώντας άστόσο να συγκρατήση τα δάκρυά της, μά θα με θρήητε δυνατή έναντίον του πόνου όσο μεγάλας κι' άν είναι!... Σκότωσαν τον πατέρα μου!... Η άπόλεια είναι άνεπανόρρωτη και ή ψυχή μου θα πενή αιώνια, μά θα έρω στην άγάπη αυτών που με περιστοιχίζουν, το θάρρος για να ύποφέρω αυτό το πένθος. Θα ζήσω, σάς το ύπόσχομαι!... Θα γίνω κυρία του έαυτού μου!... Δεν θα πάθω άλλη κρίσι άπελπισίας, μά σάς ζητώ μία χάρι!...

— Ποιά, αγαπημένο μου παιδί;

— Δεν θα μου άρνηθήτε να μ' αφήσετε να φιλήσω για τελευταία φορά αυτόν που δεν θα ξαναδώ πια ζωντανό!...

Γιατί φαίνεσθε σαν να διατάζετε;

— Διατάζω πραγματικά, απάντησε ο Δανιήλ με τον πιο γλυκό τόνο, στη φωνή του. Νομίζεις πως είσαι δυνατή γιατί θέλεις να είσαι, μά υπάρχουν εικόνες τόσο δύστυρες ώστε μπροστά τους ή θέλησίς χάνει όλη της την δύναμη.

— Η δική μου θέλησις δεν θ' άδυνατήση... Έν όνόματι της άγάπης σας σέ μένα, έν όνόματι της στοργής που είχατε για τον δυστυχισμένο μου πατέρα, αφήστε με να τον ίδω για τελευταία φορά!

Η στενοχώρια του ανακριτού ήταν μεγάλη.

Τι ν' απάντησιν;

Πώς ν' άρνηθί σ' αυτήν τη μικρούλα την υπερόπτη αυτή λαχτάρα της πληγωμένης στοργής της;

"Ο Έρρικός κ' η Ματθίλδη κατάλαβαν αυτούς τους διαταγμούς. Τέλος, ή Ματθίλδη έπενεθε και είπε με θαυμάσια συγκίνησι:

— Πατέρα, θα ήθελα κι' εγώ να ίδω για τελευταία φορά το πρόσωπο του άγαπητού μας φίλου!... Θα συνοδεύω την Άλινη!... Θα δώσουμε κουράγιο ή μά στην Άλινη και θα φανούμε κι' ή δυο δυνατές!...

(Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ'
(Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Άλκαμένους 12'

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικόθ δι' έν έτος δρ. 250 Έξωτερικόθ Δολάρια 6

έξάμηνος » 125 Άμερικής » 7

και δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτοιμά συνδρομή

σελλάνια 30. ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν

άπευθύνωνται προς τόν διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 θ'

Τιμή έκάστου τεύχους δρασ. 5.

Έν Άμερικη, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά

φύλλον πώλησιν, ή Έταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη

παρα το κ. Κ. Καλφοπούλου.

Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Άρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιόδου Σοφοθ 21

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

ΠΩΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΤΗ ΔΟΞΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ!...

("Ενα ενδιαφέρον άρθρον του Άντρέ Μωζέ)

ΚΑΘΕ «ΘΕΝΤΕΤΤΑ» στην πόλι του κινηματογράφου έχει την ιστορία της. Κάθε χορεύτρια τα δραματικά επεισόδιά της. Κάθε όμορφη γυναίκα μία περιπέτεια, με την οποία ασχολήθηκε ο παγκόσμιος ή ο αμερικανικός τύπος. Κι' αυτό σ'ας βεβαιώ, ότι δεν κάνει πειά καμμία έντύπωσι γιατί όλα κανείς τα περιμένει στο Χόλλυγουντ, σ' αυτήν την «πόλι των θαυμάτων».

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ήταν παραδείγματός χάριν ένα φτωχό και πεινασμένο «γκέρλ». Χόρευε στα μικρά θέατρα ποικιλιών της συνοικίας, στα λαϊκά νυχτερινά κέντρα και ζούσε από τα πουρμπουάρ και τα ποσοστά της... καταναλώσεως των λικέρ. Μιά μέρα όμως η τύχη γύρισε τη ρόδα της. Και η φτωχή αυτή χορεύτρια που εξευτέλιζε την ωμορφιά της και το ταλέντο της για να συντηρήσει έγινε η περιφημη κι' αξιολάτρευτη Τζόαν Κράουφορντ.

Μιά άλλη πάλιν εποχή, σε μία σχολή χορού της Νέας Υόρκης ζούσε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που ήξερε να έρμηνεύει με τα πόδια της όλα τα αισθήματα της καρδιάς της. Ώνειρευόταν να γίνει μία μεγάλη χορεύτρια. Να δέχεται ανθεδές, να έχει ένα έπιτελείο πλουσιών θαυμαστών και να φοράει πολυτελείς τουαλέττες και θαυμάσια κοσμήματα.

Ξαφνικά ο διάβολος έχωσε στην ζωή της την ούρα του και της γκρέμισε όλα αυτά το παλάτι των παρθενικών της ονείρων της. Κ' η μικρούλα χορεύτρια αναγκάστηκε από την φτώχεια να εγκαταλείψει τα μαθήματά της και να εργασθή. Έγινε χορεύτρια των «μιοζίκ χόλς» και μπαλαρίνα των ελαφρών θεάτρων. Πέρασε ακόμη από ένα αλλοπρόσαλλο πλήθος θαυμαστών, έκανε από την απελπισία της δυο απόπειρες αυτοκτονίας και τέλος θρήκε τον πραγματικό δρόμο της χάρις σ' έναν σκηνοθέτη. Έγινε η γοητευτική «θεντέττα» Νάνου Κάρολ.

Μιά άλλη «θεντέττα», η Λιλί Νταμιτά, η σύζυγος του Έρολ Φλυν είχε την ίδια τύχη. Ξεκίνησε από χαμηλά για να φθάσει τα πλούτη και την δόξα.

Μά κι' η Λίλιαν Χάρβεθ και η Κονταίτα Μοντενέγκρο κι' η Ζουλιέτ Κόμπσον κι' η Άνν Ντόροα κι' η Ντόροθι Μακαίλ κι' η Ντόλλυ Σίστερς κι' ένα πλήθος ακόμη «γοησσών» της δόξης πραγματοποιήσαν ύστερα από μεγάλες θυσίες το μοναδικό όνειρό τους: να γίνουν καλλιτέχνιδες.

Έζησα παραπολύ κοντά τους κι' έτσι μπορώ να ξέρω τις συναρπαστικές τραγωδίες της ζωής τους. Είναι αφάνταστα κι' εκπληκτικά δράματα που ραγίζουν την ψυχή και προκαλούν τον θαυμασμό των φίλων τους για το θάρρος και το κουράγιο που είχαν αυτές η γυναίκες να παλαίψουν με την κακή μοίρα τους και να τη νικήσουν. 'Ας μου επιτραπεί να σ'ας αναφέρω μερικά από αυτά. 'Ετσι μόνο θα δите κιόλας ότι δίχως κόπο τίποτε κανείς δεν μπορεί να καταφέρει.

* *

Μιά φορά λοιπόν, στην όην λεωφόρο του Χόλλυγουντ υπήρχε μία παράξενη σχολή χορού. Ήταν ιδιοκτησία ενός γκαγκστερ. Ο άνθρωπος αυτός, που ήταν σατανικός με την αλήθεια είχε βρει αυτό το δόλωμα για να μαζεύει τα πεντάμορφα κορίτσια της φιλουπόλεως. Ο σκοπός του: Να κάνει από αυτές γοητευτικές χορεύτριες, ή όποιες να του είναι άφωσιωμένες και να τον βοηθούν στις σκοτεινές επιχειρήσεις του.

Τα μαθήματα γινόντουσαν δωρεάν. Μά σιγά-σιγά κάθε

όμορφο κορίτσι ανέλαμβανε ορισμένες υποχρεώσεις απέναντι του διδασκάλου της. Κάτι έξοδα για τουαλέττες, κάτι δάνεια για την συντήρησή της, την έδεναν αναπόσπαστα με το «συνάφι» των κακοποιών από το οποίο κι' ελάχιστες φορές μπορούσε να ξεφύγει. 'Η χορεύτριες αυτές φεύγανε κατόπιν για τα νυχτερινά κέντρα του Μπροντγουάϊ δασκαλόμενες περιφρημα. Ήξεραν να κάνουν μεγάλη καταπόνηση σαρμπάνιας δίχως να μεθάνε, να κλέβουν στα χαρτιά να προσφέρωνται πολύ ακριβά, δίχως να πέφτουν θύματα των θαυμαστών τους και να χορεύουν για να σκεπάζουν με το χορό τους όλες τις παληαθροπικές των.

Σ' αυτήν την σχολή λοιπόν γράφτηκε μία μέρα μία χαριτωμένη νέα. Ήταν ένα αλθέριο πλάσμα με ολόδροση φωνή και μία... διαβολοειμένη πονηρία. Τελείωσε τα μαθήματά της, στάλθηκε στο Μπροντγουάϊ κι' έπιασε δουλειά στο «Χρυσό Άστρο». Τρείς μήνες αργότερα ένας σκηνοθέτης την επισκεπτόταν στο καμαρίνι της κι' έκλεψε μ' απόλυτη μουσικότητα ένα συμβόλαιο μαζί της. 'Η μικρή χορεύτρια και συνεργάτις των γκαγκστερ γινόνταν σε λίγο η πεντάμορφη και αξιολάτρευτη «παρτενάρ» του Φρέντ Άσταϊρ, η Τζίντζερ Ρότζερς.

Οι παλιοί φίλοι της φυσικά θέλησαν να την έκδικηθούν. Της δημιούργησαν ένα σωρό ιστορίες. Είχαν αποφασίσει κιόλας να την «εκτελέσουν» όταν η καλή τύχη της Τζίντζερ Ρότζερς την βοήθησε. 'Η άστυνομία ανέλαβε τον άρχηγό της σείρας, τον πασίγνωστο Τόννυ. Λίγο αργότερα ο παράξενος αυτός φίλος των καλλιτεχνιδών πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα. 'Η συμμορία σκορπίσθηκε, η σχολή του χορού έπαψε να λειτουργεί κι' η όμορφη «θεντέττα» κατάφερε να γλυτώσει τον θάνατο και να συνεχίσει την ένδοξη καριέρα της. Θα το πιστέψετε όμως; 'Η Τζίντζερ Ρότζερς ακόμη και σήμερα αγαπάει τους γκαγκστερς και τους κακοποιούς. Και συχνά επισκέπτεται τις φυλακές για να τους βοηθήσει!...

Είναι οι άνθρωποι, μου εξωμολόγηθηκε, που μ' ώδηγησαν στον πραγματικό δρόμο μου. Από την περιουσία μου λοιπόν κι' από τη δόξα μου κάτι τους ανήκει. 'Ωστόσο αυτοί μ' έκαναν να ζήσω, ανατριχιαστικές στιγμές στο Χόλλυγουντ. Τους πρώτους μήνες περίμενα τον θάνατο. Ήξερα, ότι θέλαν να με τιμωρήσουν. Κ' ίσως να με σκότωναν αν κατά λάθος δεν μ' αγαπούσε ο Τόννυ και δεν ανέβαλλε κάθε τόσο την «εκτέλεσή» μου μέχρι να συνηθίσω στην ιδέα του θανάτου μου...

Μιά άλλη χορεύτρια πάλιν η Ντόροθι Μακαίλ άρχισε την σταδιοδρομία της από «γκαρσόν» ενός υπαίθριου μπαρ. Περιποϊώταν στ' αυτοκίνητά τους τον κόσμο που περνούσε από εκεί πέρα. Ήταν θεάτρελλη και διαρκώς μεθυμένη. 'Ετσι χόρευε και τραγουδούσε για να καλοπιάσει τους πελάτες και να τους παρήνγυε περισσότερα πουρμπουάρ. Μιά μέρα πέρασε από εκεί με τ' αυτοκίνητό του ο Βάν Ντάικ. Φεύγοντας της άφησε την κάρτα του και την παρακάλεσε να πάει στο γραφείο του να τη δει. 'Εκείνη νόμισε ότι ήθελε να την... κατακτήσει και δεν τον επισκέφθηκε. Ο Βάν Ντάικ που είχε καταλάβει την αξία της χρειάστηκε να πάει και δεύτερη φορά εκεί πέρα για να της εξηγήσει τι την ήθελε κι' η σερβιτόρα αυτού του μπαρ δεν άργησε να γίνει η περιφημη Ντόροθι Μακαίλ, το «κέφι» του Μπροντγουάϊ και του Χόλλυγουντ.

(Συνέχεια στη σελίδα 41)

Δυο χορευτικά άστρα του Χόλλυγουντ.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Τα Ήθη και Έθνη

(Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1791 και 1798 οι Μανιάτες της Κορσικής Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπουλος)

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Βάδιζα άργά και κύτταζα τα πάντα γύρω μου με τη μεγαλύτερη προσοχή. Σταματούσα μπροστά σε κάθε σχεδόν δέντρο με την έλπίδα να δω σ' αυτό τα ίχνη καμιάς άγριας επιγραφής.

Μάτιας αναζητήσεις όμως.

Οι κορμοί τους ήταν ξεγδαρμένοι τόσο, ώστε δεν άφηναν να φαίνεται τίποτε.

Ο γέρος με κύτταζε προσεχτικά. Καί βλέποντας ότι τα θέματά μου προσηλωνόντουσαν και στις πιο μικρές περσές, ακόμα, πρόσθεσε:

— Δεν θα θρήξω, μου είπε, τις επιγραφές για τις δυνάμεις σου μίλησα, μά λίγο παραπάνω. Βοήθησέ με, παιδί μου, να φτάσουμε στην κορυφή του λόφου, όπου θα δεις τις επιγραφές, την καλύβια μου, τον τάφο των προγόνων μου και το μέρος όπου ξεκουράζοντοσαν το θράδυ, ξαναγυρίζοντας από τη δουλειά τους.

— Πώς μπορούσε, τον ρώτησα, ο πατέρας σου να κατοική σ' αυτό το μέρος, παντρεμένος καθώς ήταν; 'Εξ άλλου, καθώς μου είπες, δεν απαγορευόταν σε όποιον έπαιρνε την πατρική κληρονομιά να παντρεύεται;

— Ναί, απαγορευόταν, αλλά υπήρχε μία περίπτωση που ο γάμος επιτρεπόταν κι' έπιβαλλόταν μάλιστα: αυτό γινόνταν όταν υπήρχε ένα μόνο άρσενικό παιδί. Ο παππούς μου λοιπόν είχε ένα μόνο αγόρι και, έπειδή τα παιδιά των κορσιών του δεν μπορούσαν να τον κληρονομήσουν, αναγκάστηκε, να το παντρεύει.

Μά ο πατέρας μου άπόχτησε δυο παιδιά κι' έγώ σαν μεγαλύτερος, τον κληρονόμησα κι' έμεινα άνυπαντρος... 'Υποστήριξέ με, παιδί μου... Φτάσαμε στο τέλος του δρόμου μας... Συγγνώμη που βλέπεις να τρέχουν δάκρυα απ' τα μάτια μου... Είναι δικαιολογημένα... Με συγκινεί η άνάμνησις των προγόνων μου που κοιμούνται κάτω απ' αυτό το μάρμαρο...

Θέλησε να ξεακουσθή. Μά οι λυγμοί κ' οι στεναγμοί του έκοβαν την κουβέντα. Ένωσα τότε κι' έγώ τα δάκρυά μου με τα δικά του και πλησιάσαμε κ' οι δυο τόν τάφο που ήταν μπροστά μας.

Έκει γονάτισε, ύψωσε τα χέρια του προς τόν ουρανόν και είπε: 'Ακόλουθα λόγια:

— Συχωράτε με, μεγάλωψυχοι πρόγονοί μου που τόλμησα να ταραξώ τη γαλήνη σας και να παραβώ τις διαταγές σας, φέρνοντας σ' αυτά τα μέρη το νεαρό αυτό ξένο. Αυτό μου το απαγορεύουν ή τελευταίες σας θελήσεις, το ξέρω. Μά μεγάλωψυχοι πρόγονοι, ο νεαρός αυτός ξένος, δεν είναι ανόητος της τυραννίας. 'Απεναντίας είναι ένας πολίτης του άληθινου έθνους! Είπ' ένας ξένος!... Ξυπνήστε για να δите σ' αυτόν τόν άγγελό της άναγεννήσεώς μας και της 'Ελευθερίας μας! Ξυπνήστε για να δите τα παιδιά σας έλευθερα από το ζυγό της δουλείας τόσων αιώνων, για να τα δите να χαίρονται με τους έλευθερωτάς τους, και να εύχαστούν τη θεία καλωσύνη, άφοι ο Βοναπάρτης έκρινε άρθό να τα θέσει υπό την προστασία του μεγάλου του έθνους. Πολλές φορές, φοβήθηκα για τις τέφρες σας... Μά στο έθος κοιμήθηκε έν ειρήνη και συγχωρέστε με ακόμα μία φορά που είχα τόν θάρρος ν' άφηήσω την άπαγόρευσί σας και να φέρω έδώ αυτόν τόν νεαρό ξένο».

Έτσι μίλησε ο σεβάσιμος γέρος. Καί, πλησιάζοντας έμένα, μου είπε:

— Πλησίασε, πλησίασε, παιδί μου, και διάβασε αυτές τις λέξεις που είναι χαραγμένες στο μάρμαρο, το όποιο σκεπάζει τα λείψανα των προγόνων μου. 'Ημουν συγκινημένος μέχρι δακρύων. Μιά άγία και θαύμα

θεία συγκίνησης πλημμύριζε την ψυχή μου. Ποτέ ίεροτελεστία, όσο μεγαλοπρεπής κι' άν ήταν, όποιος κι' άν ήταν ο σκοπός της, δεν μου έκανε τόσο κατανυκτική έντύπωσι, όσο τα λόγια και το θέαμα αυτού του γέρου που ήταν χονατισμένος μπρός στον τάφο των προγόνων του.

Πλησίασα με σεβασμό και, ρίχνοντας τα βλέμματά μου στο μάρμαρο, είδα μία επιγραφή με κεφαλαία γράμματα, που ο χρόνος τά είχε φθείρει, μά δεν τά είχε εξαλείψει έντελώς.

Έλεον άπερίγραπτη ή έκπληξι μου και ή χαρά μου όταν διάβασα την ακόλουθη επιγραφή:

Ν — Σ. Α — Φ. Θ — Σ. Κ—ΡΑ. Κ—ΩΝ—ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ Κ — ΜΟΥ.

Καθώς ή επιγραφή ήταν συντημένη, ήταν στην άρχή δυνατόν να μαντέψω τη σημασία της. Μά, ξαναπαίρνοντάς την λέξι, προς λέξι, θρήκα σε λίγο την έξήγησί της.

Η χαρά μου είχε φτάσει πειά στο κατακόρυφο. Διατηρούσα ως τόσο μία άπόλυτη σιωπή, την όποία ο γέρος σεβάστηκε στην άρχή. Μά έξαφνα, βλέποντας μία μεγάλη αλλοίωσι στα χαρακτηριστικά του προσώπου μου, φώναξε:

— Πώς; Μήπως άνακάλυψες σ' αυτό που διάβασες τα όνόματα μερικών από τους προγόνους μου; 'Ετσι μου φαίνεται από τη συγκίνησι που σ' έχει πλημμυρίσει.

— Όχι, του άπάντησα, δεν άνακάλυφα κάτι που ν' άφορά μόνο έμένα, μά κάτι που άφορά όλη την ανθρωπότητα. Βλέπεις αυτά τα γράμματα που είναι χαραγμένα στο μάρμαρο;

— Ναί, τά βλέπω, μά άγνωστί σημαίνουν.

— Λοιπόν αυτές ή λέξεις είναι συντημένες και νά ή έξήγησίς τους: «ΝΑΟΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΘΕΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΥΘΗΡΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ». Δεν υπάρχει καμία άμφιβολία ότι αυτό το μάρμαρο θρσκόταν πάνω απ' την είσοδο του ναού της 'Αφροδίτης.

Ο γέρος έμεινε μερικές στιγμές σαστισμένος, καθώς άκουσε το όνομα της 'Αφροδίτης. Έπειτα με πήρε απ' το χέρι και άπομακρυνθήκαμε καμμία δεκαριά έήματα από τόν τάφο.

Έκει υπήρχαν τέσσερες δεινροστομίες έληών και κυπαρισσιών πανάρχαιες, φυτεμένες στην αρχαιότητα από τους νεαρούς έραστές που πήγαιναν να προσκυνήσουν την 'Αφροδίτη στο 'Ιερό Δάσος της.

Αυτό το κατάλαβα διαβάοντας σ' ένα απ' αυτά τά δέντρα τις λέξεις:

ΘΥΜΙΟΝ ΑΓΑΛΛΙΣΣΕΩΣ

Στά άλλα δέντρα υπήρχαν ακόμα μερικά ίχνη γραμμάτων, μά δεν μπόρεσα να τά διαβάσω παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλα με το μικροσκόπιό μου.

Αυτές ή τέσσερες δεινροστομίες σχημάτιζαν ένα τέλειο τετράγωνο κι' άποτελούντο από έξι δέντρα ή κάθε μία, 'Ανατολικά και δυτικά ήσαν τά κυπαρίσσια και ή έληες προς τά δυτικά και τόν βορρά. Δεν είχαν πειά παρ' μερικά κλαδιά και τρία απ' αυτά τά δέντρα ήσαν έντελώς κουφαλωμένα. Μέλισσες είχαν εγκαταστήσει τις κυψέλες των μέσας στις κουφάλες τους.

[('Ακολουθεί)]

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ευθύμια Ζόγια

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

«Ένας Κεφαλλονίτης, μιά φορά, ἀφοῦ πέθανε, τράβηξε γραμμή στην πύλη τοῦ Παραδείσου καὶ παρουσιάστηκε στὸν ἅγιο Πέτρο.

— «Ἀνοιξέ μου νὰ μπῶ, ἅγιο Πέτρε, τοῦ εἶπε.

— Ἀὐτὸ ποῦ μοῦ ζητᾶς, Γεράσιμε, εἶν' ἀδύνατον! τοῦ ἀπάντησε ὁ κλειδοκράτορας τοῦ Παραδείσου.

— Γιατί;

— Γιατί ἔχεις κάμει πολλὰ ἀμαρτήματα στὴ ζωὴ σου.

Ὁ Γεράσιμος θυμὸς δὲν τᾶχασε. Τραβήχτηκε λιγάκι παραπέρα κι' ἄρχισε νὰ μιμῆται τὸν κόκκορα, κυττάζοντας κιόλας πονηρὰ τὸν ἅγιο.

— Κουκουρίκου!... Κουκουρίκου!..

Ὁ Ἅγιος Πέτρος κατάλαβε τί ἦθε-

Ὁ κ. ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΡΙΝ... ΧΤΙΣΤΗΣ

Οἱ παριστάμενοι:— Μὰ, κύριε Δήμαρχε, μόνο τὸν θεμελίω λίθο ἐπρόκειτο νὰ καταθέσετε!

λε νὰ πῇ μ' αὐτὸ ὁ πονηρὸς Κεφαλλονίτης καί... πρὶν ἀλέκτωρ φωνήση τρίς, ἀνοιξε διάπλατα τὴν πύλη τοῦ Παραδείσου, λέγοντας στὸν ἀμαρτωλό:— Περσμένε, ξεχασμένε, Γεράσιμε!... Ἐλα, ἔμπα μέσα!...

«Ένας κύριος ἐπισκέπτεται ἕναν νεαρό δικηγόρο, τοῦ πιάνει τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ σφίγγει μὲ θέρμη.

— Σὰς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων, κύριε Κολοκυνθόπουλε, τοῦ λέγει. Τὴ δική, ξέρετε, ποῦ εἶχαμε, τὴν κέρδισα.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἤμουν, μοῦ φαίνεται, ἐγὼ ὁ δικηγόρος σας.

— Εἴσατε ὅμως τοῦ ἀντιδίκου μου!..

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Εἶναι ἡ γυναῖκα, λέγουν οἱ σοφοί, τὸ ὠραιότερον ἐξ ὅλων τῶν διπλῶν, Εἶναι ὅ,τι, εἶναι καὶ ὅ,τι, εἶναι μιά (μύδα).

Τὸ ὅποιο, μ' ἄλλα λόγια παναπῇ:— Τὸ ἔγραψε κι' ὁ θεὸς Σαδὴ— μὴν τὴν χτυπᾶς ποτέ, οὔτε μὲ ρόδα!

Μὰ εἶναι καὶ σοφοὶ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος Ποῦ γιὰ νὰ προκόψῃ λένε ὁ Ἔρως, Καὶ νὰ μαλακώσῃ ἡ γυνή. Πρέπει καὶ ἄλλο νὰ γινῇ. Ποῦ εἰς κάθε λίγο καὶ λιγάκι Ἔνα γενναῖο νὰ τῆς τραβᾷς μπερτάκι, τὸ ὅποιο...

Εἶναι τὸ ξύλο γιὰ τίς γυναῖκες μεγάλες, Εἶναι καρπὸς θαυμαστὸς τοῦ Παραδείσου, (δεῖσου,

Ἦγουν, ἀνθρώπε μου, ἐνθυμήσου Τὸ θράδυ ποῦ στὸ σπίτι σου γυρνᾷς τὰ αἱματὰ τῆς ἐλαφρῶς νὰ τῆς ξυπνᾷς! Κι' ἕνας τρίτος σοφὸς τὸ εἶπε ἤδη:— «Καὶ τὸν πηλὸ τὸν δέρνουνε νὰ γίνῃ κεραμίδι...»

— «Καὶ τὸ χταπόδι, μὲ τὴν νοστιμιὰ τὴν (τόση

Τὸ χτυποῦν κι' αὐτὸ νὰ μαλακώσῃ»

— «Κι' ἂν δὲν χτυπήσῃς, λένε, τὸ παιδί (σου,

μιά μέρα θὰ χτυπᾷς τὴν κεφαλὴ σου!»

Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, ράβδος πίπτει, μὴν τὸ ξεχνᾷς κι' αὐτὸ τὸ νωμικόν

— «Καὶ τὸ χταπόδι, μὲ τὴν νοστιμιὰ τὴν (τόση

Τὸ χτυποῦν κι' αὐτὸ νὰ μαλακώσῃ»

— «Κι' ἂν δὲν χτυπήσῃς, λένε, τὸ παιδί (σου,

μιά μέρα θὰ χτυπᾷς τὴν κεφαλὴ σου!»

Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, ράβδος πίπτει, μὴν τὸ ξεχνᾷς κι' αὐτὸ τὸ νωμικόν

— «Καὶ τὸ χταπόδι, μὲ τὴν νοστιμιὰ τὴν (τόση

Τὸ χτυποῦν κι' αὐτὸ νὰ μαλακώσῃ»

— «Κι' ἂν δὲν χτυπήσῃς, λένε, τὸ παιδί (σου,

μιά μέρα θὰ χτυπᾷς τὴν κεφαλὴ σου!»

Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, ράβδος πίπτει, μὴν τὸ ξεχνᾷς κι' αὐτὸ τὸ νωμικόν

— «Καὶ τὸ χταπόδι, μὲ τὴν νοστιμιὰ τὴν (τόση

Τὸ χτυποῦν κι' αὐτὸ νὰ μαλακώσῃ»

— «Κι' ἂν δὲν χτυπήσῃς, λένε, τὸ παιδί (σου,

μιά μέρα θὰ χτυπᾷς τὴν κεφαλὴ σου!»

Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, ράβδος πίπτει, μὴν τὸ ξεχνᾷς κι' αὐτὸ τὸ νωμικόν

— «Καὶ τὸ χταπόδι, μὲ τὴν νοστιμιὰ τὴν (τόση

Τὸ χτυποῦν κι' αὐτὸ νὰ μαλακώσῃ»

— «Κι' ἂν δὲν χτυπήσῃς, λένε, τὸ παιδί (σου,

μιά μέρα θὰ χτυπᾷς τὴν κεφαλὴ σου!»

Ὅπου δὲν πίπτει λόγος, ράβδος πίπτει, μὴν τὸ ξεχνᾷς κι' αὐτὸ τὸ νωμικόν

— «Καὶ τὸ χταπόδι, μὲ τὴν νοστιμιὰ τὴν (τόση

Τὸ ρῆμα: Τύπω, τύπτεις, τύπτει... Εἶν' ἀρίστον γιὰ τίς κυρίες γιαιτρικόν. Μὲ τὸ ραβδί ξυπνοῦν, καλὲ, τὰ αἱματὰ!

Ἐμένα;

Μὲ τὸ ξύλο, ἐπὶ τέλος, παναπῇ Βλέπει κανέναν ληγὴ προκοπῇ.

Εἶν' τὸ ξύλο τῆς Γ' ν' ὡς ὡς καρπός, Εἶπατε τίποτε; Ἐχετ' ἀντιρρήσεις;

(Πῶς;... ΣΤΡΑΚ.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὴν ἐποχὴ ποῦ γινότανε μεγάλος ἀ-

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

— Κύριε ράφτε, σὺς παρακαλῶ, ἀπὶ νὰ θάλατε τὴ θάττα στοὺς ὤμους τοῦ κοστωμῶ μου, ἂν εἶναι δυνατόν θάλατε τὴν... πῶς στὸ πανταλόνι μου.

γὰν μεταξὺ Δηλιγιάννη καὶ Τρικωπῆ, ὁ μακαρίτης Ἀνάργυρος Σιμόπουλος εἶπε σ' ἕναν θουλεῦτή, ποῦ πηδοῦσε σὰν γάτα ἀπὸ τὸ ἕνα κόμμα στὸ ἄλλο:

— Ἦ ἀποστραφὴ σου πρὸς τὴν σταθερότητα εἶναι κάπως ὑπερβολικὴ. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς ὅτι ὅλων τῶν ἐμμάτων ἀρχαί εἶναι σεβασταί, ἀλλὰ νὰ νομίζω ὅτι τὸ...

— Ἀφῆσέ τα τὰ πολλὰ λόγια, κύριε Ἀνάργυρε, τὸν διέκοψε ὁ θουλεῦτής. Ἀφοῦ ὅλων τῶν κομμάτων ἀρχαί εἶναι σεβασταί, γιατί νὰ μὴν πηγαῖν κανεὶς ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο!...

Κόκκαλο πρὸς τὴν τὴν ἀναιδείαν ὁ κύριος Ἀνάργυρος.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Δεσποίνις, τὰ κατάλαβα, ἔλα, εἶπε ἡ Μαριάννα.

— Ὡ θεέ μου! ἔκανε σπαραχτικὰ ἡ Ἑλλη. Δόσε μου τὸν θάνατο, ἀλλὰ ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὸ αἶσχος αὐτό...

— Ἦσυχάστε, δεσποίνις, ἡσυχάστε... Εἶμαι φίλη σας... Τὸν τελευταῖον καιρὸ σκέφθηκα πολὺ τὴν θέσιν σας, καὶ μὲ τὸ μικρὸ μου μυαλὸ νομίζω πὼς θρῆκα τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ σας σώσω.

Ἀκούστε, δεσποίνις... Ἐχὼ μιά ἀδελφὴ ποῦ κατοικεῖ ἐν τῶν ἄνδρα τῆς λίαν μιλῶν μακριὰ ἀπὸ δῶ... Ὁ γαμπρός μου εἶναι περιβολάρης καὶ θὰ κάνουν γιὰ σὰς ὅ,τι μπορέσουν...

— Μὰ πῶς νὰ φύγω ἀπὸ δῶ;... Πῶς νὰ λείψω χωρὶς νὰ προειδοποιήσω τὸν κ. Μάρκχαμ καὶ τὸν καλὸ μου πατέρα; Ἐχῶ, Μαριάννα, ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ πέθαινε ἀνέμενος ἀπὸ δῶ χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσω...

— Τότε, δεσποίνις, θὰ ἔκανες καλὰ νὰ πῆσες στὰ γόνατα τοῦ πατέρα σου καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογήθῃς τὰ πάντα. — Ποτέ! Μαριάννα... Ποτέ! φώναξε ἡ Ἑλλη, δαγκώνοντας τὰ χέρια τῆς, ἐνῶ τὸ στήθος τῆς ἀνεβοκατέβαινε σπασμωδικὰ.

— Τότε νὰ πῇς τὴν ἀλήθειαν στὸν κ. Μάρκχαμ... Ἄν ἔλθῃς μάλιστα ἀφῆσέ με ἔμένα νὰ τοῦ τὴν πῶ...

— Ἀδύνατον, Μαριάννα! Δὲν θὰ τολμώσα κατόπιν νὰ τὸν δῶ στὸ πρόσωπο...

— Καὶ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ποῖος εἶναι; ρώτησε ἡ ὑπηρετρία μὲ κάποιο δισταγμὸ.

— Μὴ μοῦ μιλάς γι' αὐτόν! φώναξε ἡ Ἑλλη. Κι' εἰπετα ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς, πρόσθεσε μὲ ἀπελπίσας:

— Ὅχι... Δὲν ἔχω καμμιά ἐλπίδα ἀπ' αὐτόν!...

Ὁποῖον, δεσποίνις, εἶπε ἡ Μαριάννα, πρέπει νὰ λάβῃς τὸ ταχύτερον μιά ἀπόφασι... γιατί δὲν μπορεῖς παραπῶς ἀπὸ δεκαπέντε μέρες νὰ κρύψῃς τὴν κατὰσταί σου...

— Ναί!... Μαριάννα, ἔχεις δίκην... Ἐλα νὰ μὲ δῇς αὐτὸ τὸ θράδυ καὶ θὰ σοῦ πῶ τί ἀποφάσισα...

Ἡ ὑπηρετρία ἔφυγε καὶ ἡ Ἑλλη ἔμεινε μόνη μὲ τίς θλιβερὰς σκέψεις. Σὲ κάποια στιγμή σηκώθηκε καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδε τὰ νερά τῆς λίμνης τοῦ ἐλαμπαίν ἀσημένια κάτω ἀπὸ τὸ σεληνόφως.

Ὡ! πῶς τὴν τραβοῦσαν τὰ νερά αὐτά. Ἐκεῖ μόνον θὰ ἔβλεπε τὴ γαλήνη, τὴ λήθη... Ἀλλὰ ὅχι... δὲν εἶχε δικαιώματα νὰ πεθάνῃ... Αὐτοκτονώντας, δὲν θὰ σκότωνε τὸν ἑαυτὸ τῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ δυὸ ἄλλες ὑπάρξεις: τὸν πατέρα τῆς... τὸ παιδί τῆς...

Ἡ Ἑλλη ἀποσύρθηκε τέλος ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πλάγισε... Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ κλείσῃ τὰ μάτια τῆς. Σκεπτόταν τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ χωρὶς νὰ θρῆσκῃ τίποτε...

Ἐπὶ τέλους ἕνας θαῦρος καὶ ταραγμένους ὕπνος τὴν κυρίευσε καὶ ἡ παραχρῆ τῆς ἐξακολούθησε καὶ σ' αὐτὰ τὰ ὄνειρά τῆς ἀκόμα.

Ὅταν τὸ πρῶν σηκώθηκε καὶ κατέβηκε γιὰ νὰ προγευματίσῃ, ἔλαθε ὅτι ὁ Ριχάρδος ἔφυγε τὸ ἴδιον πρῶν γιὰ τὴν πρεσβυτικὴν Εὐρώπη.

Ὁ Οὐίτβικαμ ἐτοιμάζε τις ἀποσκευὲς τοῦ κύριου του κι' ὁ Ὀλσον, ὁ νεαρὸς ὑπηρετῆς, εἶχε πάει νὰ φέρῃ ἀμάξι.

Ἡ Ἑλλη ρώτησε τὸν Ριχάρδο γιὰ τὴν αἰτία τῆς ἐξαφάνισης αὐτῆς ἀναχωρήσεως κι' ἐκεῖνος, δίνοντάς τῆς μιά ἐπιτολή τῆς ἀπάντησε:

— Τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ μοῦ τὴν ἔστειλε ὁ κ. Θωμᾶς Ἀρμπόρχ, ὁ διάδοχος γιὰ τίς φιλελεύθερες ἰδέες του δημογράφος καὶ κοινωνιολόγος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἐπέθεσε στὶς πρὶν κακὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου ἀληθινὸς φίλος. Δὲν πρέπει νὰ χάνω οὔτε στιγμὴ, ἀφοῦ ἐκεῖνος μὲ παρακαλεῖ.

ΚΑΡΔΙΕΣ

Ἡ Ἑλλη ἔπῃρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Βουλὼν (Γαλλία), 24 Ἰουλίου 1836

Νεαρέ καὶ ἀγαπητέ μου φίλε, ἂν σοῦ εἶναι δυνατόν νὰ διαβῇς λίγες ἡμέρες, ἔλα ἀμέσως νὰ μὲ συναντήσῃς.

Ἐνα τρομερὸ περιστάτικόν, τὸ ὁποῖόν θὰ ἔχῃ κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀλθέρεις συνέπειες, μ' ἀναγκάζει νὰ φροντίσω γιὰ τίς ὑποθέσεις μου καὶ γι' αὐτὸ ἔχω ἀνάγκη τῆς παρουσίας ἐνός πιστοῦ μου φίλου, ὅπως ἐσὺ. ΘΩΜΑΣ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ»

— Πρέπει τὸ περιστάτικόν ποῦ ἀναφέρει ὁ σεβαστὸς μου φίλος νὰ εἶναι πολὺ σπουδαῖον, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Βιάζομαι νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ ταχυδρομικὸν ἀμάξι ἔφθασε καὶ ὁ Ριχάρδος ἔφυγε, ἀφοῦ πρῶτα ἀποχαίρετρε.

Τὸ ἴδιον θράδυ, ἡ Ἑλλη ἀποσύρθηκε νωρὶς στὸ δωμάτιόν τῆς γιὰτὶ αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀσχημα.

Λίγες στιγμὲς κατόπιν μπῆκε μέσα ἡ Μαριάννα.

— Πόσο εἶσαι καλὴ, Μαριάννα! εἶπε ἡ Ἑλλη. Ποτέ δὲν αἰσθάνθηκα τόσο τὴν ἀνάγκη σου ὅσα τὴ στιγμὴ αὐτῇ.

— Εἶσαι πολὺ γλωμί καὶ φαίνεται πὼς ὑποφέρεις, δεσποίνις, εἶπε ἡ Μαριάννα.

— Ναί... Αἰσθάνομαι πὼς εἶμαι ἀσχημα... Πολὺ ἀσχημα... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔφθασε ἡ ὥρα...

— Θεέ μου!... Ἀλήθεια... Τί νὰ κάνουμε;

— Σῶσε με, Μαριάννα!... Σῶσε με!...

— Δυστυχισμένη, δεσποίνις! Ὁ μὲν ὁ Ριχάρδος ἡ Μαριάννα πλησιάζοντας τὸ κρεβάτι καὶ πιάνοντας τὸ χέρι τῆς νεᾶς, ἡ ὁποία εἶχε πλανιάσει στὸ μεταξύ.

Τί νὰ κάνουμε; Τί νὰ κάνουμε;

— Σκέψου, Μαριάννα! Σκέψου!... Δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος σωτηρίας; Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὁ δυστυχισμένος μου πατέρας!... Μὰ, ἂν συμβῇ αὐτό, θὰ πεθάνῃ ἀμέσως ἀπὸ τὴν ντροπὴν του.

Ἡ Μαριάννα, ἡ ὁποία ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἦταν θυμισμένη σὲ σκέψεις, σήκωσε ἑξάφιν τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶπε:

— Ξέρω ἕνα νέο γινώσκον, ποῦ παντρεύθηκε τελευταῖα...

Εἶναι φτωχὸς καὶ δὲν ἔχει σὲ ποῖο σπίτι δουλεύει... Ναί, πρέπει νὰ πάω σ' αὐτόν... δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος σωτηρίας...

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, Μαριάννα... Σῶσε με γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πατέρα μου! Αὐτὸ μόνον σοῦ ζητῶ...

— Ναί, ἐξακολούθησε ἡ Μαριάννα, ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ γιὰ νὰ σε σώσω, δεσποίνις, πρέπει νὰ σε χωρίσω ἀπ' τὸ παιδί σου...

— Τί νὰ γίνῃ;... Χωρίσέ με... Ἀλλὰ κάνε γρήγορα...

Πρέπει ἐπίσης ὁ γιαιτρός οὔτε νὰ μὲ δῇ, οὔτε νὰ μάθῃ ποῦ εἶμαι...

— "Α! όσο γι' αυτό, ήσυχασε... Τό δωμάτιο θά είναι κατασκότεινο. Φτάνει μόνο να δεχθῇ νάρθη ὁ γιατρός... Πηγαίνω ἀμέσως... Δὲν ἔ' ἀργήσω περισσότερο ἀπὸ μιά ὥρα.

Ἡ Μαριάννα ἔσθωσε τὰ φῶτα καὶ θῆκε ἔξω. Ἀνέθηκε στὴν κάμαρή της, ἐπῆρε τὸ πορτοφόλι της, ποὺ περιείχε σαράντα λίρες ἀπὸ τὶς οἰκονομίες της, σκέπασε τὸ πρόσωπό της μ' ἓνα πυκνὸ πέπλο καὶ κατέθηκε ἀθόρυβα. Ὅλοι στὸ σπῆτι κοιμώτουσαν κι' ἔτσι ἡ Μαριάννα μπόρεσε νὰ θῇ ἀπὸ τὴν πσινὴ πόρτα, χωρὶς νὰ τὴ δῇ κανεὶς.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας κατόπιν, ἡ Μαριάννα ξαναγύριζε κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι ἓναν ἄντρα, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια ἦσαν δεμένα μ' ἓνα μαντήλι.

— Ἐδῶ εἶναι; ρώτησε ὁ γιατρός, γιὰ αὐτὸς ἦταν.

— Ναί... Εἰσαστε εἰσιμος;

— Ἐτοιμος, ἀλλὰ μιά λέξι πρὶν προχωρήσουμε...

— Λέγετε...

— Μοῦ δώσατε σαράντα λίρες γιὰ τὸν τεκετό. Ἀλλὰ ποῖος μὲ θεθαλιώνει ὅτι ἂν τὸ παιδί ζήσῃ, δὲν θά μείνῃ στὴ ράχι μου;...

— Ὁ πατέρας του, κύριε, δὲν θά τὸ ἀφήσῃ... ἀπάντησε ἡ Μαριάννα. Μπορῶ νὰ σὰς ὑποσχεθῶ ἐγὼ ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ δὲν θά μείνῃ πολλές ἡμέρες στὰ χέρια σας.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε ὁ γιατρός. Τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ἔδωσες, μὲ ὑποχρεώνουν νὰ περιμένω λίγες ὁδομάδες...

— Καὶ μὴν ξεχάσετε τὸν λόγο σας ὅτι δὲν θά ζητήσετε νὰ μάθετε ποῖα εἶναι ἡ νέα στὴν ὁποία σὲ πηγαίνω τώρα.

— Ἐχεις τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου...

— Πολὺ καλὰ.

Ἡ Μαριάννα ἔμπασε τὸν γιατρὸ μέσα στὸ σπῆτι στὸ ὁποῖο ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ἡσυχία κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὸν ὠδηγοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς Ἑλλης, τὸ ὁποῖο ἦταν κατασκότεινο...

Ἡ Ἑλλη θασανίζοταν ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ τρομεροὺς πόνους.

Μετὰ μισὴ ὥρα ἡ Μαριάννα κι' ὁ γιατρός διέσχισαν πάλι τὸν κῆπο γιὰ νὰ θοῦν ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Τυλιγμένο σὲ μιά κουβέρτα, ἡ Μαριάννα κρατοῦσε τὸ νεογέννητο παιδί τῆς Ἑλλης.

Ἀφοῦ συνάδευσε τὸν γιατρὸ λίγο πὺρ πέρα ἀπὸ τὸ σπῆτι, τοῦ παρέδωσε τὸ νήπιο καὶ ξαναγύρισε γρήγορα, κοντὰ στὴ νέα μητέρα.

— Μαριάννα! φώναξε ἡ Ἑλλη. Πῶς θά μπορέσω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τόση σου καλωσύνη ἀπέναντί μου;

— Σιωπὴ, παιδί μου! Μὴ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτό... Τώρα πρέπει νὰ καθήσῃς ἡσυχά στὸ κρεβάτι σου κι' αὐριο τὸ πρωὶ θά πῶ ὅτι εἶσαι ἀδιάθετη κι' ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ σηκωθῇς.

— Μὰ ὁ γιατρός;... Πῶς τὸν πληρώσες;

— Ὡ! κυρία, ἀφοῦ ἐπιμένεις νὰ τὸ μάθῃς, θά σοῦ τὸ πῶ. Εἶχα σαράντα λίρες οἰκονομίες...

— Καὶ τοῦ τίς ἔδωσες; τὴ συμπλήρωσε ἡ Ἑλλη. Αὐτὸ ποῦ ἔκανες ἦταν πολὺ εὐγενικό, ἀλλὰ ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω κι' ἐγὼ...

— Καλὰ... καλὰ... εἶπε ἡ Μαριάννα. Μιλάμε γι' αὐτὸ αὐριο... Προσπάθησε τώρα νὰ κοιμηθῇς... Ἐγὼ θά μείνω κοντὰ σου ὅλην τὴν νύχτα.

— Πές μου, Μαριάννα, εἶπε ἡ Ἑλλη δακρύζοντας, τὸ παιδί μου...

— Θὰ φροντίσουμε καὶ γι' αὐτό. Μὴν ἀνησυχεῖς. Κύτταξε τώρα νὰ κοιμηθῇς!

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἡ νεαρὴ μητέρα θυβιζόταν σὲ θαυδ ὕπνο, τὸν πρῶτο ἡσυχο ὕπνο, ἔπειτα ἀπὸ πολλές ὁδομάδες.

Κατὰ τίς ἑπτὰ τὸ πρωὶ, ἐξήγησε ἀρκετὰ γαλήνια. Ἡ πι-στὴ Μαριάννα ἀγρυπνοῦσε κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς. Ζήτησε χαρτί καὶ μελάνη γιὰ νὰ γράψῃ καὶ παρ' ὅλες τίς παρατηρήσεις τῆς Μαριάννας, ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι κι' ἔγραψε μιά ἐπιστολή.

— Μαριάννα, εἶπε, ὅταν τὴν ἔκλεισε στὸ φάκελλο μοῦ ἔδωσες ὡς τώρα τόσα δαίγματα ἀφοσιώσεως, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ συστήσω νὰ κρατήσῃς μυστικό, ὅτι θά σοῦ πῶ... Συγχρόνως θά εἶμαι εὐτυχὴς ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι ποτὲ, σὲ καμμιά περίπτωσι δὲν θ' ἀναφέρῃς χωρὶς τὴν συγκατάθεσί μου τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖο πρέπει

νὰ πᾶς τὸ ταχύτερο τὴν ἐπιστολὴ αὐτή...

— Μπορεῖτε νάχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Τὸ μυστικό σας θά τὸ φυλάξω καλὰ.

— Εὐχαριστῶ, Μαριάννα... Ὁ πατέρας μου θά μὲ καταριώταν, ὁ κ. Μάρκχαμ θά μὲ περιφρονεῖ, ἀν μάθαιναν ὅτι ξέρω τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔδειξε στὴ Μαριάννα τὸ δ.νομα ποὺ ἦταν γραμμένο στὴν οὐσαςί τῆς ἐπιστολῆς.

— Ὁ κύριος Γκρήνθουδ! φώναξε ἡ Μαριάννα. Τὸν θυμάμαι! Ὁ Οὐίθιγκαμ μοῦ εἶπε πῶς αὐτὸς κατέστρεψε τὸν πατέρα σας καὶ τὸν κ. Μάρκχαμ...

— Καὶ ὅμως, Μαριάννα, εἶπε ἡ Ἑλλη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου.

— Ὡ! κυρία! Τώρα καταλαβαίνω γιὰ τὸν ἥθελες νὰ δημολογήσῃς τὴν κατάστασί σου στὸν πατέρα σου καὶ τὸν κ. Μάρκχαμ. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θά ἦταν πολὺ θάρρος καὶ γιὰ τοὺς δυό.

— Ναί, Μαριάννα, ὁ κ. Γκρήνθουδ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου. Εἶναι ἀκόμα ὁ... Ἀλλὰ ὅχι, εἶπε ἡ Ἑλλη σταματώντας ἀπτόμομα, ὅχι!... δὲν πρέπει νὰ πῶ τὸ ἀ.λο....

»Πάρε τώρα τὴν ἐπιστολὴ αὐτή, Μαριάννα, πήγανέ τὴν στὸν κ. Γκρήνθουδ καὶ περιμένε νὰ πάρῃς ἀπάντησι...»

ΙΘ'

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἡ ὥρα ἦταν τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι. Ὁ κ. Γκρήνθουδ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξηγήσει πρὸ μιάς ὥρας, γιὰ τὴν εἰσεῖ ἀργὰ τὴν νύχτα στὴν συνεδρίασι τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων καθόταν στὸ γραφεῖο του καὶ διάβαζε τίς ἐφημερίδες ὅταν μπῆκε μέσα ὁ ὑπηρετῆς του ὁ Λαφρέρ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν σερ Ροῦπερτ Ἀρμπορουγκ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, ὁ θαρῶνος μπῆκε μέσα.

— Ἦρθα γιὰ τὸ γραμμάτιο, εἶπε, χωρὶς ἄλλους προλόγους στὸν Γκρήνθουδ. Κατὰ τὴν τελευταία του λῆξι, στὰ τέλη Μαρτίου, τὸ ἀνανεώσαμε γιὰ τέσσερες μῆνες. Ὡστε λήγει πάλι αὐριο.

— Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Γκρήνθουδ. Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνῃς;

— Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ τὸ πληρώσω... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον...

— Πρέπει νὰ πληρώσῃς ἓνα μέρος τοῦ ποσοῦ καὶ νὰ ὑπογράψῃς ἓνα νέο γραμμάτιο γιὰ τὸ ὑπόλοιπο... Τὸ γραμμάτιο εἶναι χιλίων πεντακοσίων λιρῶν...

— Ἀπὸ τίς ὁποῖες μοῦ ἔδωσες μόνο τίς χίλιες, εἶπε ὁ Ἀρμπορουγκ.

— Δὲν θυμάμαι πειὰ πόσα σοῦ ἔδωσα... Αὐτὸ ποῦ ξέρω εἶναι ὅτι τὸ γραμμάτιο ἔληξε... Εὐτυχῶς, δὲν τὸ ἔβαλα σὲ κυκλοφορία...

— Ὅσο γι' αὐτό, μοῦ εἶχες ὑποσχεθῇ ὅτι θά τὸ κρατοῦσε...

— Δὲν θυμάμαι τίποτε... Ξέρω ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πληρώσῃς στὴ λέξι του κι' ὅτι δέχτηκες νὰ τὸ ἀνανεώσῃς...

— Ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ γίνῃ χιλίων εξακοσίων λιρῶν...

— Δὲν θυμοῦμαι, ξανάπε ὁ Γκρήνθουδ. Καὶ τώρα ἔρχομαι καὶ μοῦ λὲς ὅτι δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ πληρώσῃς, ἔτσι καὶ ἀπέναντι. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῇ... Δῶσε μοῦ εξακόσιες λίρες καὶ σοῦ ἀνανεώσω τὸ γραμμάτιο γιὰ τίς ὑπόλοιπες χίλιες χωρὶς τόκο...

— Καὶ ποῦ θέλεις νὰ θρῶ τίς εξακόσιες λίρες; φώναξε ὁ Ἀρμπορουγκ.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Γκρήνθουδ. Πάντως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω περισσότερο καὶ μολονότι, καθὼς φαίνεται, δὲν θέλεις νὰ μάθῃ ὁ λόρδος Τρέμορτντν ὅτι δὲν ἐξώφησες τὸ γραμμάτιο, τὸ ὁποῖον ἐγγυήθηκε, θά...

— Γκρήνθουδ, τί λὲς; φώναξε ὁ Ἀρμπορουγκ καταταραγμένος. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ξέχασες;

— Τί;

— Ὅτι ἡ ὑπογραφή...

— Λοιπὸν;

— Δὲν εἶναι τοῦ λόρδου Τρέμορτντν...

— Ἡ ὑπογραφή δὲν εἶναι τοῦ λόρδου Τρέμορτντν; φώναξε ὁ Ἀρμπορουγκ προσηγοριζόμενος ὅτι καταθροῦνθῃκε ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι αὐτή. Ὡστε πρόκειται περὶ πλαστογραφίας;

— Μὰ σὺ ὁ ἴδιος μ' ἔσπρωξες νὰ τὴν κάνω!

— Ἐγὼ σ' ἔσπρωξα νὰ πλαστογραφήσῃς τὴν ὑπογραφή

τοῦ πεθεροῦ μου! εἶπε ὁ Γκρήνθουδ κάνοντας τὸν καταπληκτο. Σερ Ροῦπερτ, ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε;

— Ὡ! ἂν δὲν ἦμουν στὴν ἐξουσία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; ἀπεφάνθη ὁ θαρῶνος τρίζοντας τὰ δόντια του.

— Ἀλλὰ, καταπνίγοντας τὴν ὀργὴν του, εἶπε: — Ἀγαπητὴ μου Γκρήνθουδ, ἀνανεώσέ μου γιὰ τέσσερες ἑκάμηνες τὸ γραμμάτιο καὶ θά σοῦ τὸ πληρώσω στὴ λῆξι του.

— Ἀδύνατον, σερ Ροῦπερτ! ἀπάντησε ὁ Γκρήνθουδ, ὁ ὁποῖος μάντευσε τὴν ὀργὴν τοῦ θαρῶνου. Ἐγὼ ἀμετάκλητη ἀ.πάρσι. Δῶσε μοῦ εξακόσιες λίρες καὶ θά ἀνανεώσω τὸ γραμμάτιο γιὰ τίς ὑπόλοιπες χίλιες. Ἀλλοιῶς...

— Ἀλλοιῶς; ξαναεἶπε μηχανικά ὁ Ἀρμπορουγκ.

— Ἀλλοιῶς θά στείλω αὐριο τὸ γραμμάτιο στὸν λόρδο Τρέμορτντν.

— Θεέ μου! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ στείλῃς στὴ φυλακή! φώναξε ὁ θαρῶνος, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία φανέρωνε ὀργὴν λῦσσα.

— Μήπως ἐοῦ δὲν ἔστειλες στὴ φυλακὴ τὸν Ριχάρδο Μάρκχαμ; φώναξε ὁ Γκρήνθουδ προσηλώνοντας τὰ ἄγρια βλέμμα του στὸν Ροῦπερτ μ' ἓνα τρόπο τόσο πα.ρόδοιο, ὥστε ὁ θαρῶνος κυριεύθηκε ἀπὸ τρόμο.

— Ἀλλὰ τί σ' ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ; φώναξε ὁ σερ Ροῦπερτ. Μὲ δυὸ λόγια, θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, νὰ μ' ἀφανίσῃς ἢ νὰ μοῦ δώσῃς τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ νὰ πληρώσω τὸ καταραμένο ἐκεῖνο γραμμάτιο;

— Εἶπα τοὺς ὅρους μου, ἀπάντησε ὁ Γκρήνθουδ ἀποφασιστικά. Ἐχεις ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸ! Θά τὸ φυλάξω ὡς αὐριο τὸ μεσημέρι...

— Πολὺ καλὰ, κύριε, ἀπάντησε ὁ θαρῶνος μὴν μπορῶντας πειὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν του.

Καὶ ἔφυγε μαινόμενος.

Ἐκεῖνὰ ἔκανα ποὺ δὲν ὑποχώρησα, εἶπε ὁ Γκρήνθουδ, ὅταν ἔμεινε μόνος. Θέλοντας καὶ μὴ, θά μοῦ θρῶ τὰ χρήματα...

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύζυγό του, τὴν ὠροία Καικιλία, θαρῆθηκα πειὰ τίς σκέψεις μαζὺ της. Ἐπειτα ἐξοδεύω τοῦ κόσμου τὰ λεφτὰ γι' αὐτήν... Ἡ ἱστορία τῆς δὲν ἔχουν ὄρια. Πρέπει νὰ δώσω ἓνα τέλος...

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ, μπῆκε μέσα ὁ καμαριέρης του, ὁ Λαφρέρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, μιά γυναίκα θέλει νὰ σὰς πῇ ἱδιαίτερος. Δὲν μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά της, γιὰ τὴν ὁποία δὲν εἶναι γνωστὴ.

— Δὲν πειράζει. Φέρ' τὴν ἐδῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, ἔμπαινε μέσα ἡ Μαριάννα.

— Λοιπὸν, τί θέλεις καλὴ μου γυναίκα; τὴ ρώτησε ὁ Γκρήνθουδ.

— Σὰς ἔφερα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Μονρόου.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα τῆς Ἑλλης.

Ὁ Γκρήνθουδ τὸ πῆρε, τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς:

Ἐἶπε πατέρας ἀγοριοῦ. Ἡ ἐξαίρετη γυναίκα ποὺ σὰς φέρνει τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, θά σὰς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα.

Δὲν θά σὰς ἐναγκάσω, ἂν δὲν μ' ἀνάγκασῃς ν' ἀπευθυνθῶ σὲ σὰς, ἐπὶ χροῖς ἱερὸ πρὸς τὴν γυναίκα αὐτὴ καὶ πρὸς τὸ ἐγκαταλειμμένο παιδί μου, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν θά γνωρίσῃ τὴν μητρικὴν στοργήν.

Ἡ γυναίκα καὶ λαμπρὴ γυναίκα ποὺ ὀρισκεται μπροστά σας, ἐξώθεσε τὴς τίς οἰκονομίες — σαράντα λίρες — γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν μου... Εἶναι ἀνάγκη ἐπίσης νὰ δίνετε κάθε μῆνα ἓνα ὀρισμένο χρηματικὸ ποσὸν πρὸς τὸν γιατρὸ, σὲς φροντίδες τοῦ ὁποῖου ἐμπιστεύθηκα τὸ παιδί μας. Ἀν ποτὲ αἰσθανθῇτε τὸ παραμικρὸ αἰσθημα γιὰ μένα, φροντίστε νὰ κανονίσετε τὰ δυὸ αὐτὰ ζητήματα.

ΕΛΛΗ ΜΟΝΡΟΥ

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Γκρήνθουδ ἔμεινε θυσιζόμενος σὲ σκέψεις. Κατόπιν ρώτησε τὴ Μαριάννα γιὰ τὴν κατάστασι τῆς Ἑλλης καὶ ἡ ἀγαθὴ γυναίκα τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς τὰ πάντα.

Ἐπὶ τῆς ἐκείνης λαμπρὰ στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ, τῆς εἶπε ὁ Γκρήνθουδ. Ἡ δεσποινὴς Μονρόου μοῦ γράφει γιὰ τίς ἀφιλοκερδεῖς ἐκδηλώσεις σου. Ὡς ἀπόδειξι τῆς εὐγνωμοσύνης μου, πάρε αὐτὰ ἐδῶ...

Ἡ δεσποινὴς Μονρόου μοῦ γράφει γιὰ τίς ἀφιλοκερδεῖς ἐκδηλώσεις σου. Ὡς ἀπόδειξι τῆς εὐγνωμοσύνης μου, πάρε αὐτὰ ἐδῶ...

Καὶ ἔβαλε στὸ χέρι τῆς Μαριάννας δέκα τραπεζογραμμάτια τῶν δέκα λιρῶν τὸ καθένα.

— Δὲν θέλω καμμιά πληρωμὴ, κύριε, εἶπε ἡ Μαριάννα.

Θὰ κρατήσω μόνο τίς σαράντα λίρες μου καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ πάρετε τὰ ὑπόλοιπα πίσω...

— Ὅχι, κράτησέ τα! φώναξε ὁ Γκρήνθουδ.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε, ἀπάντησε ἡ ὑπηρετρία μ' ἐπιμονή. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ κρατήσω. Ἐκανα ἓνα καλὸ στὴ δεσποινίδα Μονρόου ποὺ ὅλες ἡ γυναῖκες στὴ θέσι μου θά ἔπρεπε νὰ τὰ κάνουν. Δὲν θέλω λοιπὸν γι' αὐτὸ πληρωμὴ...

— Εἰσαι μιά ξεχωριστὴ γυναίκα! εἶπε ὁ Γκρήνθουδ μὲ θαυμασμό, γιὰ τὴν ἑξέλιξη μιάς φτωχῆς γυναίκα νὰ μὴ δέχεται χρήματα. Ἀφοῦ δὲν θέλεις τὰ χρήματα, ἐπίτρεψέ μου τοῦλάχιστον νὰ σοῦ προσφέρω ἓνα θραχιόλι, ἓνα δαχτυλίδι ἢ ἓνα ρολόι.

— Ὅχι, κύριε, δὲν θέλω τίποτε, ἀπάντησε ἡ Μαριάννα...

— Ὅ,τι ἔκανα τὸ ἔκανα γιὰ τὴν ἀγάπὴν τὴν κυρία μου, ἡ ὁποία εἶναι τόσο καλὴ ποῦ, γιὰ χάρι της, θά μπορούσα νὰ πέσω καὶ στὴ φωτιά.

— Καλὰ, κάμε ὅπως σοῦ ἀρέσει, εἶπε ὁ Γκρήνθουδ. Ἡ δεσποινὴς Μονρόου μοῦ γράφει ἐπίσης ὅτι πρέπει νὰ δίνουμε κάθε μῆνα ἓνα χρηματικὸ ποσὸν στὸν γιατρὸ, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ κρατήσῃ στὸ σπῆτι τοῦ τοῦ παιδί. Τί νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε;

— Ὁ γιατρός, κύριε, εἶναι φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν τοῦ δίνετε τρεῖς λίρες τὸν μῆνα θά μείνῃ εὐχαριστημένος.

— Λοιπὸν θά τοῦ δῶν ἐξῆντα λίρες τὸν χρόνον.

— Ὡ! εἶπε ἡ Μαριάννα. Θά μείνῃ κατευχαραστημένος. Ἐπίσης κ' ἡ δεσποινὴς Μονρόου θά εὐχαριστηθῇ πολὺ ὅταν τὸ μάθῃ.

— Πῶς λέγεται ὁ γιατρός; ρώτησε ὁ Γκρήνθουδ.

— Γουεντγουόρθ καὶ κάθεται στὴν ὁδὸ Ὀλγουαίη, 15.

— Καλὰ. Ἀπόψε θά πάῃ ὁ ὑπηρετῆς μου στὸ σπῆτι τοῦ καὶ θά τοῦ προκαταβάλῃ τὴν πρώτην τριμηνία. Περιμένε τώρα νὰ γράψω μερικὲς γραμμὲς στὴν δεσποινίδα Μονρόου.

Καὶ πᾶρνοντας μιά πέννα, ἔγραψε τὰ ἐξῆς:

Ἡ ἐπιθυμία σας ἐκτελέσθηκα.

Ποτὲ ὁ Ριχάρδος Μάρκχαμ καὶ ὁ πατέρας σου δὲν πρέπει νὰ μάθουν τὴν ὑπαρξὴ τοῦ παιδιοῦ σου.

Φύλαξε καλὰ τὰ μυστικά μας κι' ἐγὼ δὲν θά ἐγκαταλείψω ποτὲ τὸ παιδί σου, οὔτε καὶ θά πάψω νὰ φροντίζω γι' αὐτό.

Ἐχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Τὸ θαλάνο μου θά εἶναι στὴν διάθεσί σου, ὅσο θά κρατᾷς τὰ μυστικά μας.

Ὁ Γκρήνθουδ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στὴ Μαριάννα, ἡ ὁποία ἀποσύρθηκε ἀμέσως. Κατόπιν φώναξε τὸν καμαριέρη του καὶ τοῦ εἶπε:

— Λαφρέρ, πάρε τίς δεκαπέντε αὐτ

ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ
ΤΑ ΠΕΡΣΥΝΑ
ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑ-
ΤΑ

Ολίγιστες είναι ή εύτυχισμέ-
νες έκείνες θνη-
τές που άνανέω-
νουν έξ άρχής
κάθε χρόνο την
γκαρνταρόμπ α

τους και θά είναι σπάταλη κι' άνόητη μιά γυναίκα που δέν
θά θέλη νά φορέση ένα περσινό και προπέρσινο φόρεμα
ή παλτό έφ' όσον τό ύφασμα του είναι γερό και καινούργιο
άκόμη.

Έπειδή όμως είναι φυσικό κάθε γυναίκα νά θέλη νά ει-
ναι κομψή και νά μή φαίνεται ότι φοράει τά περσινά της,
γι' αυτό είναι άπαραίτητη μιά μικρή άνανέωσι στα φορέμα-
τα και τά έπανωφόρια. Πολλές φορές ένα άπλο γιακαδάκι
ή κι' ένα διαφορετικό κουμπωμα άκόμη άρκει
για νά δώση την έντύπωσι όχι μόνον στους άλλ-
λους αλλά και σέ σάς την ίδια ότι φοράτε μιά
καινούργια τουαλέττα.

Πρώτα άπ' όλα εξέταστε τά φορέματά σας
μήπως θέλουν θάψιμο ή καθάρισμα. Έχετε ύπ'
όψιν σας ότι τά μπέζ και κίτρινα φορέματα
παίρνουν εύκολώτερα τό πράσινο και καφέ χρώ-
μα, τά κόκκινα και ρόζ τό μπλε μαρίν, τό δε
μαύρο πιάνει σχεδόν όλα τά χρώματα.

Ας έρθουμε τώρα στα σχέδια. "Αν, άγαπη-
τη άναγνώστρια, έχετε ένα πανωφόρι σπόρ στυ-
ρωτό χωρίς κουμπιά, μέ μεγάλο άνδρικό γιακά,
ζώνη και τσέπες μέ καπάκι για νά τό μεταποι-
ήσετε θά τό κάνετε πρώτον νά κουμπώνη έμ-
πρός μέ μιά σειρά από κουμπιά από τό ίδιο ύ-
φασμα που έπάνω θά κλείνουν ψηλά και κά-
τω θά φθάνουν ως τό ύψος της τσέπης. Θ' ά-
φαιρέσετε τά καπάκια από τίς τσέπες, θά κα-
ταργήσετε τη ζώνη και για νά σάς έφαρμόζη
τό παλτό θά κάνετε δυό πένες δεξιά και άρι-
στερά. Θά κοντίνετε τόν ποδόγυρο και τό παλ-
τό σας θά είναι σύμφωνο μέ την τελευταία
μόδα.

"Αν πάλι τό έπανωφόρι σας είναι άπογευμα-
τινό δέν χρειάζεται παρά έλάχιστες μεταποιή-
σεις. Θά ιδήτε άν είναι άρκετά μεσάτο και θά
θγάλετε όλα τά φουσκώματα άπ' τόν ώμο και
άν τάμπνίκια είναι φορτωμένα θά τό κάνετε έν-
τελώς σκέτα. "Αν τυχόν έχει χαλάσει ή γούνα
σας, αντί νά δώσετε πολλά λεπτά και νά πάρε-
τε ένα γιακά από ρενάρ, αγοράστε μιά λουρί-
δα στενή από λούτρ ή άστρακάν και γαρνίρετε
τό παλτό από τόν ποδόγυρο ως γύρω-γύρω στό
λαιμό. "Αν τό πανωφόρι σας έκλείνει χωρίς νά
κουμπώνη, θάλετε του τέσσερα κουμπιά από γού-
να που ν' άρχίζουν από τη μέση και νά φτάνουν
ως τό λαιμό.

"Ας έρθουμε τώρα και στα φορέματα. "Ε-
χετε ένα περσινό φόρεμα μέ κλειστό και σου-
ρωτό κορσάζ. "Η καλύτερη μεταποίησις θά ει-
ναι νά τό θάλετε ένα ζαμπό από θουάλ που θά
φθάνη, ως τη μέση και έπάνω θά σχηματίζη για-
καδάκι, άπλοποιήστε τά μανίκια και θάλετε μιά
μικρή μεταξωτή ζωνίτσα. Τό ίδιο φόρεμα μπο-
ρείτε νά τό κάνετε άγνωρίστο άν άνοίξετε μπο-
στά τό κορσάζ και θάλετε ένα πλαστρόν από
λευκό σατέν που έπάνω σχηματίζει ένα στενό
γιακαδάκι.

"Αν τό φόρεμά σας είναι άπογευματινό μέ
κορσάζ ντραπέ κόψτε τό έμπρός στη μέση, ξε-
σουρώστε τό ντραπέ ώστε νά γίνη έλαφρότερο
και σταυρώστε τό ένα μέρος του κορσάζ έπά-
νω στό άλλο κλειδώνοντάς τό μέ δυό ή τρία
κουμπιά από στράς. Στη μέση θάλετε μιά ζώ-
νη από μεταξωτό σέ ζωηρό χρώμα.

Πάντως έχετε ύπ' όψιν σας, ότι μπορείτε και

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΞΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Γιά τόν πρωινό σας περίπατο και για τά ψώνια σας σάς
χρειάζονται παπούτσια πρακτικά, από δέρμα στερεό, μέ
χαμηλά τακούνια και σέ σχήμα μάλλον στρογγυλό μπρο-
στά. Τά πρωινά αυτά παπούτσια συνειθίζονται
πολύ σέ σχήμα σκαρπινιού γαρνιρισμένα μέ
φουτίλια ή μέ γαζιά ή μέ γλώσσα που πέφτει ά-
πό πάνω και σκεπάζει τά κορδόνια.

Μέ την άπογευματινή τουαλέττα ταιριάζει πα-
πούτσι πιο κομψό, μέ ψηλό τακούνι και μάλλον
μυτερό μπροστά. Τά άπογευματινά παπούτσια
θρίσκονται σέ μεγάλη ποικιλία σχεδίων, συνει-
θίζονται όμως μάλλον κλειστά έμπρός και ά-
νοιχτά στα πλάγια, από καστόρι, από σεβρώ,
άπό λουστρίνι, ιδίως δε από δυό δέρματα άνα-
κατωμένα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Πρίν νά διαλέξετε όποιοδήποτε καλλυντικό,
κρέμα λοσιόν ή πούδρα, πρέπει πρώτα - πρώτα
νά εξακριβώσετε την σύστασι του δερματός σας.
"Αν τό δέρμα σας είναι ξηρό θά προτιμήσετε
μιά κρέμα λιπαρή και μαλακτική που νά περι-
έχη ζωικών λίπος π.χ. λανολίνη. "Αν αντίθε-
τως τό δέρμα σας είναι λιπαρό, νά προτιμήσετε
τίς κρέμες που περιέχουν φυτικά λίπη π. χ. ά-
μυγδαλόλαδο, βούτυρο του κακάου κ. τ. λ.

Γιά νά διατηρήσετε τη φρεσκάδα του προσώ-
που σας και τά δροσερά σας χρώματα, πρέπει
πρωτίστως νά έπιτηρήτε τη λειτουργία του στα-
μάχου σας. "Η δυσπεψία καταστρέφει τό πρό-
σωπο, προκαλεί σπυριά, χαλάει τό χρώμα, στε-
γνώνει τό δέρμα ή τό κάνει λιπαρό. Έξωτερι-
κώς για τη φρεσκάδα του προσώπου σας μπο-
ρείτε νά κάνετε μάσκα μέ κροκό αύγου ή μέ ψι-
χα ψωμιού μουσκεμένη στό γάλα την όποια
άφήνετε στό πρόσωπό σας επί μισή ώρα και κα-
τόπιν τό ξεπλένετε μέ νερό χλιαρό στό δροπίν έ-
χετε προσθέσει μιά κουταλιά σόδα.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΣΑΣ

"Η καλή διατήρησις μιάς όμπρελλας εξαρτά-
ται πρωτίστως από την περιποίησί της. Μήν ά-
φήνετε την όμπρελλά σας ποτέ νά στεγνώση, όρ-
θή και κλεισμένη. Τό νερό κατεβαίνει όλο κάτω,
σκουριάζει τά δεσίματα, μουσκεύει τό κάτω μέ-
ρος της όμπρελλας που άργεί νά στεγνώση και
σιγά - σιγά μουχλιάζει. "Αν δέν έχετε μέρος ν'
άνοίξετε την όμπρελλά σας για νά στεγνώση
άνοιχτή, κρεμάστε την τουλάχιστον άπάποδα μέ
τό χερούλι πρós τό κάτω.

"Η Δίς ΛΙΑΝΑ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΚΑΤΣΑΣ-ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΑΥΛΟΣ

Δ

ΕΝΑΣ από τούς λίγους πλουσίους ή μάλλον ευπό-
ρους νέους που επιδίδονται στον άθλητισμό είναι
και ο Νικόλαος Λεκατσάς, ο πολυσύνθετος αυτός
άθλητης που κατέχει την πρώτη θέση στο δέκαθλο και μιά
από τίς καλλίτερες θέσεις στο άλμα εις ύψος και στους
δύο μαραθώνιους. Είναι γυιός του κ. Γεωργίου Λεκατσά
που διατηρεί μεγάλα καταστήματα στην οδό Πατησίων
και σ' άλλα κεντρικά σημεία τών Αθηνών. Είκοσιενός έ-
τών ο Λεκατσάς, μαθητής της ανωτάτης έμπορικης σχολής,
σπουδάζει πραγματικό της άθλητικής οίκογενείας, σεμνός,
ήρεκός, σοβαρός νέος, μέ ήθος ύποδειγματικό και άφοσί-
ων ειλικρινή στο εύγενές ιδεώδες του στίβου. Γεννήθηκε
στην Αυστραλία, αλλά ήρθε πολύ μικρός στην Ελλάδα.

"Αθλητής έξ απαλών όνύχων. Στο πατρικό του σπίτι, στο
Παλαιό Φάληρο, οι γονείς του έχουν από πολλών έτών κα-
τασκευάσει ένα μικρό γυμναστήριο. Κι' ο μικροσκοπικός
αυτός στίβος έσπρωξε στον άθλητισμό και τούς τρεις γυιούς
του κ. Λεκατσά.

Ο μεγαλύτερος, ο Λάμπρος, που
είναι φοιτητής και ύπηρετεί αυτόν
τον καιρό στο Βασιλικό Ναυτικό, τη
θέτηά του, έχει κερδίσει την πρώτη
θέση στο άλμα επί κοντώ στους έλ-
ληνοαμερικανικούς άγώνες του Ζαγκρέμπ
θεωρείται δε ένας από τούς καλλιτέ-
ρους άλτας μας.

Ο τρίτος, κατά σειράν ηλικίας, ο
Παναγιώτης είναι κι' αυτός ένα από
τα πιο έλπιδοφόρα καινούργια φυντα-
νικά του στίβου.

Ο δεύτερος, ο Νίκος, είναι κιόλας
ένας από τούς «άσους» μας. "Ανήκει
στην έθνική ομάδα από τό 1934 και
επιδίδεται μέ έπιτυχία σέ πολλά και
διαφορετικά άγωνίσματα.

Έχει τρέξει τά 100 μέτρα σέ 11'' 2
και 200 σέ 23'' 1, τά 200 μετ' έμπο-
ύει σέ 26'' 6, — πρό τριετίας ήλθε
πρώτος άγώνων αυτό δεύτερος, μετά
τον Μάττικα — τά 400 σέ 53'' 3. Εί-
ναι πρωταθλητής του δέκαθλου, άρι-
στος κολυμβητής και στο άλμα εις
ύψος ή έπιδόσεις του κυμαίνονται με-
ταξύ 1,84 — 1,89 μέτρα. Τέλος είναι
ένας από τούς καλλίτερους δρομείς
μας, οι όποιοι χρησιμοποιούνται εις
θεσθείες συναντήσεις, για την σκυτα-
λοδρομία.

Ο έλληνικός άθλητισμός περιμένει,
άπό αυτόν πολλά και όχι άδικα θέβαια.

••

Από εύπορο σπίτι κατάγεται και ο πρωταθλητής Κώ-
στας Τραυλός, που είναι ένας από τούς καλλίτερους άθλη-
τες του έλλατος επί κοντώ και του δέκαθλου. Γεννήθηκε
1914 στη Ρωσία, κοντά στην Αζοφική θάλασσα. Η μη-
τέρα του Ζένια, είναι Ρωσίσς και ο πατέρας του Πλάτων
Τραυλός, είχε εργοστάσιο σαπωνοποιίας στην περιοχή που
αναφέραμε κι' έκανε συγχρόνως και έμποριο άλόγων. "Η
οίκογένεια Τραυλού, ή όποια σημειώτεον κρατά την κατα-
γωγή της από την γνωστή οίκογένεια Τραυλάτα της Κε-
κλιηνίας, ήρθε στην Ελλάδα μετά την μολοσεβικική έ-
πανάστασι και έγκαταστάθηκε στην Σάμο και κατόπιν στο
Παλαιό Φάληρο. Πρό διετίας ο πατέρας του άθλητού μας,
ο όποιος εργάζετο ως άνωτερος υπάλληλος τών χρωμα-
τουργείων Πειραιώς σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυ-
στύχημα και ο νεαρός Τραυλός άναγκάσθηκε νά εργασθή
ως υπάλληλος στο ύποκατάστημα της Έθνικής Τραπεζής

(Η ζωή τους, ή δράσις τους, τά όνειρά τους)

του Πειραιώς. Είχεν επιδιώξει προηγουμένως νά γίνη άε-
ροπόρος, αλλά όταν έδωσε εξετάσεις στη σχολή άπέτυχε
στο μάθημα της Αλγέβρας.

Στον άθλητισμό τόν έσπρωξαν οι φίλοι του, όταν στον
περίβολο του γυμνασίου τόν έβλεπαν νά πηδά χωρίς μεγά-
λη προσπάθεια ίκανά ύψη.

Στό 1929 έλαβε μέρος για πρώτη φορά στους έφηβικούς
άγώνες Παλαιού Φαλήρου και έθριάμβευσε. Έπειτα άρ-
χισε συστηματικά νά γυμνάζεται, νά προπονηται και τό
1933 τόν έπείσαν και πάλι οι φίλοι του — γιατί ο ίδιος
δέν είχε τότε άκόμη πλήρη έμπιστοσύνη στις δυνάμεις του
— νά λάβη μέρος στους πανελληνίους άγώνες.

"Η συμμετοχή του εκείνη τού έξησφάλισεν ένα θρίαμ-
φο γιατί στο δέκαθλο κατέρριψε την θρυλική έπίδοσι του
Μπεναρδή, ο όποιος κρατούσε τά πρωτεία στο άγώνισμα αυ-
τό επί όκτώ δλόκληρα χρόνια και άνεδείχθη πρωταθλητής
του δέκαθλου.

"Εκτοτε έσημείωσε πολλές έπιτυχίες.

Πρό μηνών στους θαλκανικούς ήρθε τρίτος στο άλμα επί
κοντώ, μέ πρώτον και δεύτερον νι-
κητήν, δυό άλλους άθλητάς ξέ-
νους.

Ο Τραυλός διακρίνεται επίσης
για την σεμνότητα του ήθους του.

"Η έπιτυχίες δέν του φούσκωσαν
τά μυαλά, δέν του έδωσαν την έπαρ-
σι εκείνη που δυστυχώς συναντά κά-
νεις τόσο συχνά σέ άλλους άθλητάς
μας.

"Αγαπά τόν άθλητισμό για τόν ά-
θλητισμό.

"Οσοι άδρες έχει έλεύθερες τίς περ-
νά στον στίβο.

Δέν επιδιώκει άλλου είδους όφέλη
άπό τόν στίβο εκτός του έπάθλου.

Ούτε και χρησιμοποιεί την ίκανό-
τητά του για νά γίνεται κάποτε μι-
κρός δυνάστης τών Ιθωνόντων τά ά-
θλητικά πράγματα της χώρας μας, δ-
πως συμβαίνει άτυχώς μέ μερικούς
άλλους από τούς πρωταθλητάς
μας.

Ο Τραυλός άπας και ο Λεκατσάς,
για τόν όποιον μιλήσαμε παραπάνω
είναι οι ιδεώδεις άθλητάς, άπως του-
λάχιστον μας έδωσαν την μορφή του
Ιδανικού άθλητού ή Ολυμπιάδης της
άρχαίας Ελλάδος.

"Οπως θ' αντιληφθήκατε τώρα κι'
άπό τά παραπάνω, ρόλο σπουδαίο στη ζωή ενός άθλητού
παίζει το χρήμα, ή οικονομική άνεξαρτησία. Και τό τονί-
ζουμε και πάλιν: Καταστήσατε τούς άθλητάς μας οικονο-
μικώς άνεξαρτήτους, λυτρώσατε τούς της σκότους του
ζήν και του εφιάλτου της αύριον.

Έτσι μόνον θά μπορέσουν ν' άφοσιωθούν στον άθλητισμό
χωρίς ν' άπασχολούνται μέ τίς μιζέριες της ζωής.

"Αθλητής πτωχός, άθλητής πτωχοπρόδρομος, άθλητής
τρεφόμενος μόνον μέ κρόμμια — όσον και άν θεωρούνται
ένα κι' ένα για την υγεία τά εδλογημένα — είναι άδύνατον
νά έννοηθή.

Στό γερό κι' ευρωστό σώμα πρέπει νά έδρεύη νοός ήρε-
μος και άπερίσπαστος μεριμών και φροντίδων.

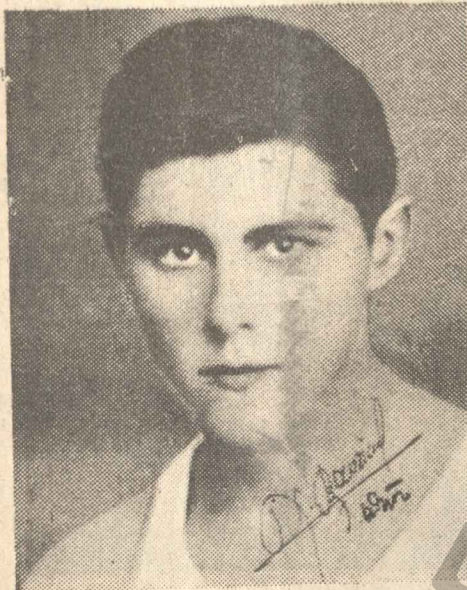
"Η πενία φονεύει τό σώμα, μαραινεί την άλκήν.

Είπαμε και έλαλήσαμε.

Και θά τά ξαναπούμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Άλλα πορτραίτα

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο πρωταθλητής Κώστας Τραυλός.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

(Μικροσκοπικές χορεύτριες, ντιζέζ, ήθοιοι, ποιήτριες, έμποροι. Ταλέντα της καλής και ταλέντα της... κακής ώρας.)

ΟΙ, ποιος λίγο, ποιος πολύ, ξέρουν ότι η φύσις προικίζει μερικά παιδιά με ένα σωρό εξαιρετικά προσόντα που τα καθιστούν φαινόμενα. "Οχι λίγα, σε ηλικία 6 ετών μιλούν 3-4 γλώσσες, ξέρουν μουσική, παίζουν πιάνο, γράφουν ποιήματα και διακρίνονται στον κινηματογράφο, την ώρα που οι συνομηλικοί τους δεν έχουν ξεκαταλείψει το... μπιμπερό ή τα κουκλόπανά τους. Κανείς ακόμη δεν έχει ξεχάσει τον Τζαίκο Κούγκαν, τον κυριώτερο στυτα κτη του Σαρλώ στις ημέρες των θριάμβων του, κι' όλοι σήμερα θαυμάζουν την Σίρλεϋ Τέμπλ, την Ιδέτιδα μόλις Ντιάνα Ντάρμπεν, την περίφημη Τρόντε Στάρκ, που είναι ζήτημα αν συμπλήρωσε τα 9 της χρόνια, τους δυο μικρούς που θριάμβωσαν στο έργο του Πιέρ Ντεκουρέλ «Δυο Μάγκες» και ένα σωρό άλλους μικρούς διαβόλους που είναι αληθινά θαυμαστοί, για να μην αναφέρουμε τον μεγάλο Μόζαρτ, που 6 χρόνων μόλις κατέπλησσε με την μουσική δεξιότητά του πρίγκηπα και βασιλείς!

Φυσικά, κατά το πλεϊστον, τα παιδιά αυτά με την πρώιμη και θαυμαστή ευφυΐα άμα φθάσουν στην εφηβική ηλικία — όρα και Τζαίκο Κούγκαν — χάνουν ως δια μαγείας την εξυπνάδα και τα προσόντα τους. "Αλλ' αυτό δεν σημαίνει. "Εκείνο που μας κάνει ν' ασχοληθούμε με το ζήτημα αυτό, είναι τούτο: "Η "Ελλάδα, με το θαυμαστό κλίμα της και τον γελαστό πάντα ουρανό, δεν έχει το προνόμιο αυτό της παραγωγής... παιδιών-θαυμάτων;

Μια σχετική έρευνά μας απέδειξε ότι όχι μόνον δεν υστερούμε σχετικώς άλλ' απεναντίας υπερέχουμε των ξένων. Οι μικροί "Ελληνόπαιδες διατηρούν το ταλέντο τους και μεγαλύνουν.

Θέλετε αποδείξεis; Νά σας τις δώσουμε. Πρώτος ο παγκοσμίως γνωστός καλλιτέχνης μας Λώρης Μαργαρίτης, που το ταλέντο του εκδηλώθηκε, όταν ήταν 6 μόλις ετών.

"Η κ. "Ολυμπία Ριτσιάρδη Καντιώτη, έξ' άλλου που σήμερα είναι από τα έξαιρετικότερα αστέρια του μουσικού μας θεάτρου καθώς και ο περίφημος ως κωμικός ήθοποιος αδελφός της, υπήρξαν παιδιά-θαύματα. "Αν ξεφυλλίσετε οποιαδήποτε εφημερίδα ή περιοδικό του 1910 — 12 θα βρήτε τις εικόνες των με ευμενέστατα σχόλια για τις θεατρικές των εμφανίσεις.

"Επίσης σε παλαιότερα φύλλα θα βρήτε διθυράμβους για τη σημερινή μουσική κριτική της «Βραδυάς» κ. "Αλεξάνδρα Αλαούνη και την κ. Ρένα Κυριακού, που από 7 σχεδόν χρόνων έδειξαν εξαιρετική ιδιοφυΐα ως πιανίστριες και παρουσίασαν διέσεις τους μουσικές συνθέσεις που απησχόλησαν σοβαρά μουσικούς της ολκής ενός Καλομήρη!...

"Αλλά πρὸς τί να τρέχουμε στο παρελθόν, παρουσιάζοντας μάλιστα και την ηλικία προσώπων που θα ήθελαν να μη μιλούμε έτσι εύκολα για τα περασμένα; Νά α-

Νίνα Ζαχαροπούλου, η μικρούλα σουλφίς.

Η Μαίρη Δουκακή

πο παραδειγμα ή γλυκύμορφος ντιζέζ των αθηναϊκών επιθεωρησιακών θιάσων και θενέττα των φωνογραφικών δισκων Λουίζα Ποζέλι.

Πόση ήταν, όταν την ανέκαλψε ο δαιμονιος "Αττίκ και την έλυνσε... στη μάντρα του;

"Ενα τόσο δα νιάνιαιο, που δεν το πρόσεχε κανένας. "Εν τούτοις τάχιστα ανέδειχθη, και σήμερα που μεγάλωσε αξίζει αρκετά.

"Η Ντιριντάουα πάλι; Το άλλο αυτό εύρημα του "Αττίκ τί σας λέει;

"Αλλά ως αφήσουμε πειρά τις φασμένες μικρές και άς δούμε τά... νεοφανή αστέρα, παιδιά - θαύματα:

"Η Μάντρα του "Αττίκ πάλι μας παρουσιάζει τη μικρή ντιζέζ του Νίνι Ζαχαροπούλου. "Ενα τόσο δα διαβόλαιο που μόλις έκλεισε τα 8 χρόνια, αν τ'ακλεις, γιατί ή μαμά του, ή σύζυγος του γνωστού συνθέτου και μαέστρου της Θεσσαλονίκης, την όποιαν είδαμε στο χάλ του ξενοδοχείου Ρίτς, που μένουν, δεν της δίνει ούτε 7. Τα μάτια του, δυο αεικίνητα μαύρα μάτια, σπιθοβολούν από εξυπνάδα και πονηρία. Τραγουδάει περίφημα και χορεύει κλακίτες καλλιτέρα κι' απ' την περίφημη Τζίντζερ Ρότζερς. Μά και ποιο χορό άγνοεί το παιδί, αυτό, φαινόμενο:

— Πώς έμαθες χορό; την ρωτούμε.

— Μούδειξαν τα πρώτα θήματα και Εγγλέζες στη Σαλονίκη.

— Και κατόπιν;

— Κατόπιν έβλεπα στον κινηματογράφο διάφορες φιγούρες και τις ξεσήκωνα και έφτιανα και δικές μου...

— Και μπορείς;

— "Ακου λέει. "Αμα δεν πιστεύετε δοκιμάστε με;

"Αλλά γιατί να μην πιστέψουμε την μικρούλα που χαλάει κόσμο και που ο "Αττίκ την πληρώνει τόσο, ώστε να μπορεί να συντηρηθεί με τη μαμά της στην πρωτεύουσα αριστοκρατικώτατα;

— Και τί σκοπεύεις να γίνης; τη ρωτούμε.

— Μια μεγάλη άρτίστα... αν θέλη κι' ο μπαμπάς.

— "Επί του παρόντος θα τη μορφώσουμε, έπεμβαίνει και λέει ή μαμά της. Θα παίξη περίπου 20 μέρες ακόμη με τον "Αττίκ. "Υστερα αυτός θα φύγη σε τουρνέ και μεΐς για τη Θεσσαλονίκη, όπου ή μικρή θα πάη στην τρίτη τάξη του Δημοτικού σχολείου.

Της ευχόμεθα καλή πρόοδο κι' άπογορεύμε για να βρούμε δυο άλλα παιδιά θαύματα.

Τά ανέκαλψε και τα δυο ό γνωστός μουσικοσυνθέτης και διευθυντής συγκροτήματος χαζάγιας κ. Γεώργιος Μακρής. Τό ένα τό εμφάνισε από πέρυσι στο παρά τον σταθμό Πελοποννήσου κέντρο «'Ακρόπόλ». Τό άλλο έφέτος στο ίδιο κέντρο. "Η πρώτη, ή Πίτσα Μητάκη, μόλις 14 χρόνων τώρα έχει μια σπάνια φωνή κοντράλτας και φοιτά στο (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΠΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΤΟΥΣΣΕΛ

ήλιος είχε θασιλέψει πριν από πολλή ώρα. Βαθύ σκοτάδι σκέπαζε τον κάμπο. Τα πουλιά είχαν άποκοιμηθή στις φυλλωσιές των δένδρων. Καπου - κάπου, ένα τσακαλι ούρλιαζε μέσα στη νύχτα.

Ο στρατοκόπος, που περιπλανήθηκε σε κείνα τα μέρη, άκουσε ότι νυχτώθηκε στον δρόμο, άποφάσισε να χτυπήσει την πόρτα της πρώτης καλύβας που βρέθηκε μπροστά του, — σε μία έρημη τοποθεσία, μακριά από κάθε άλλο σπίτι.

Ο Γκρεναντιέ, ο ιδιοκτήτης της καλύβας, — ένας γέρος με κατακόκκινα μάτια, που στριφογύριζαν ανήσυχτα μέσα στις κόγχες των — άνοιξε το πορτάκι μουγγρίζοντας άκαταληπτα λόγια. "Από πώς του φάνηκε και ή γυναίκα του, ή Μαρία, μία μέγαιρα με κίτρινα δόντια πεταγμένα έξω από το στόμα της.

— Τι θέλεις και ξυπνάς τέτοια ώρα τον κόσμο; θρυχήθηκε ο Γκρεναντιέ.

— Είμαι περαστικός από τα μέρη αυτά, άποκρίθηκε ο ξένος. "Ερχομαι από πολύ μακριά και πηγαίνω σ' ένα γειτονικό χωριό ν' αγοράσω θώδια... "Η νύχτα με βρήκε στον δρόμο... Σας παρακαλώ να μ' αφήσετε να κοιμηθώ άπόψε σε μία γωνιά. Δεν θα σας ενοχλήσω διόλου.

— Δεν έχουμε τόπο! γρύλλισε ο Γκρεναντιέ.

Και έτοιμάστηκε να κλείσει την πόρτα. Σ' όλη την περιφέρεια, είχαν να κάνουν με την κακία του και την ταγκουριά του. Δεν χάριζε ούτε τον πυρετό του, που λέει ο λόγος.

— Θα πληρώσω όσα μου ζητήσης! έπράφισε να πη ο ξένος.

Ο Γκρεναντιέ μαλάκωσε κάπως. Γύρισε και κύτταξε την γυναίκα του, σαν να ήθελε να την συμβουλευθώ. "Εκείνη κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. "Ενα απίσιο χαμόγελο έκανε τα δόντια της να πεταχθούν περισσότερο έξω από το στόμα της. Οι Γκρεναντιέ, θλέπετε, φημιζονταν όχι μονάχα για την άπανθρωπιά τους, αλλά και για την φιλαργυρία τους. "Ήσαν πλούσιοι, ιδιοκτήται κτημάτων που έπαιναν μεγάλη έκταση στο βάθος του κάμπου. Και όμως ζούσανε σαν τραυλοδάτι σε μία έτοιμόρροπη καλύβα, μακριά απ' τον κόσμο, έτοιμοι να παραπονεθούν ότι δεν έχουν κα φαΐ, μά και να δαλείσουν με σαράντα τοίς εκατό!

Μόλις λοιπόν, άκουσαν τον ξένο να τους λέει, ότι ήταν πρόθυμος να πληρώσει, έλλαξαν συμπεριφορά απέναντί του.

Ο Γκρεναντιέ παραμέρισε για να περάσει ο άγνωστος και του είπε:

— Νά μας συμπαθής που δεν σε δεχτήκαμε ευθύς εξ αρχής... Μά, καταλαβαίνεις, φτωχοί άνθρωποι είμαστε κι' έμεις ο τόπος στενόχωρος τα πράγματα δύσκολα...

Ο ξένος μπήκε μέσα χωρίς ν' άπαντήσει, πέταξε σε μία γωνιά το διαόκκι που είχε κρεμασμένο από τον ώμο του και έξυπωσε σε μία ψάθα, δίπλα στο τζάκι. "Ενα λαδούλαρο, άκουμπισμένο πάνω από το τζάκι, φώτιζε με τρεμάνη λάμψη το πένθιμο περιβάλλον. "Η μοναδική κάμαρα της καλύβας, χωρίς πάτωμα, ήταν επιπλωμένη με τρία καρέκλα και μ' ένα μεγάλο σεντούκι, που έπιανε όλη την πλευρά του τοίχου.

— Έχετε να μου δώσετε τίποτα να φάω; ρώτησε ο πατισκόπος.

Ο Γκρεναντιέ κυττάχθηκαν με κάποια άμηχανία. Διστάσαν ν' άπαντήσουν. Ο ξένος δεν δυσκολεύτηκε να μαντέψει την άφορμή του διαταγμού τους. Χαμογέλασε, άνασήκωσε το άποκοιμημένο σασκάκι του, έχωσε το χέρι του σε μία ζώνη με την οποία είχε περασμένη από την μέση του, κι' έδγαλε από μέσα ένα χρυσό νόμισμα.

— Νά, πάρε! είπε στον Γκρεναντιέ και του πέταξε το νόμισμα.

Εκείνος το άρπαξε στον άέρα. "Η γυναίκα του τσακισυκε τώρα να έτοιμάσει για τον ξένο τυρί, λαρδί, αυγά.

Ο άγνωστος έφαγε άμύλητος, θυσισμένος σε σκέψεις. Δεν πρόσεχε διόλου τους Γκρεναντιέ που είχαν καθήσει σταυροπόδι στο στρώμα τους, χάμο, στην άλλη γωνιά της κάμαρας. "Αν όμως αντίκρυζε έστω και για μία στιγμή την παράξενη λάμψη που έδγαζαν τα μάτια τους, θα ήταν άδύνατο να μη διερωτηθώ αν έπρεπε να περάσει την νύχτα του σε κείνη την άπομερη καλύβα.

Ο ξένος κοιμώτανε δυο ώρες τώρα.

Μά οι Γκρεναντιέ δεν μπορούσαν να κλείσουν μάτι. Καθισμένοι και οι δυο στο στρώμα τους, ξανάβλεπαν νοερώς την χειρονομία του άγνωστου ενώ έθαζε το χέρι του στην ζώνη του και συλλογίζοντουσαν, με ήδονικά ρίγη, ότι ή ζώνη αυτή έδειχνε από το πάχος της ότι θα περιείχε όλόκληρο θησαυρό σε χρυσά νομίσματα...

Κάθε τόσο, κύτταζαν ο ένας τον άλλον. Και ή ματιές τους άποτελούσαν μία συνεννόηση, πιο ευλωτή από κάθε συνομιλία. Τά δαχτυλά τους έτρεμαν νευρικά, σαν να σκάλιζαν ήδη τα χρυσά νομίσματα. "Η ίδια άπαίσια σκέψη τους τριβέλιζε το μυαλό:

«Ο ξένος αυτός είναι άγνωστος, σκεφτόντουσαν. Κανείς δεν τον είδε στον τόπο, κανείς δεν τον είδε να μπαίνει στην καλύβα μας... Κι' έχει άπάνω του μία ζώνη γεμάτη χρήματα».

Τό έγκλημα είναι, τις περισσότερες φορές, μία κακή έμπνευση της στιγμής. Είναι μία σκοτεινή δύναμις που σπρώχνει ξαφνικά τον άνθρωπο να σκοτώσει για να ικανοποιήσει ένα πάθος όρμητικό, που πνίγει την φωνή της λογικής και της συνειδήσεως.

Οι Γκρεναντιέ πλησίασαν, αδόθωρητα, πιο κοντά ο ένας στον άλλον, και είπαν κάτι χαμηλόφωνα. Συμφώνησαν άμέσως. Τά μάτια τους έλαμπαν, μέσα στο μισό φως, περισσότερο και από τα κόκκινα κούτσουρα που άργόσθηναν στο τζάκι.

Ο σύζυγος σηκώθηκε ξαφνικά όρδως. Τό ίδιο έκανε και ή γυναίκα του. Πλησίασε στο τζάκι, πήρε μία θαρεία όρει-χάλικη τσιμπίδα, την έσφιξε στο χέρι του, ύστερα πήγε κοντά στον ξένο και κατάφερε με όση δύναμη είχε το θάρρ έκεينو όργανο στο κεφάλι του κοιμισμένου.

"Ενα υπέκωφο μουγγρητό έβγήκε από τα στήθη του άγνωστου, ο όποιος άρχισε να σπαρταρά σαν ψάρι στο πάτωμα, με μισοαπογμένο το κεφάλι...

Ο Γκρεναντιέ, βλέποντας ότι το θύμα του προσπαθούσε να σηκωθεί, άρχισε να το χτυπά με την τσιμπίδα σε διάφορα μέρη του σώματος, στο στήθος, στην κοιλιά, στα πόδια, στα χέρια, με λύσσα, με μανία, τυφλωμένος, μεθυμένος απ' το αίμα!...

"Υστερ' από λίγες στιγμές, ο ξένος έπαψε να κινείται. Ο Γκρεναντιέ γονάτισε δίπλα του, λαχανιάζοντας, και του τράβηξε την ζώνη από την μέση.

— Έχει πολλά μέσα! ρώτησε ή γυναίκα του, ή οποία είχε παρακολουθήσει άτάραχη την φοβερή αυτή σκηνή.

Οι δυο κακούργοι άνοιξαν την θήκη. "Ενα ξεφανητό άγριας χαράς έβγήκε από τα στήθη τους, όταν είδαν πώς ή ζώνη ήταν γεμάτη χρυσά νομίσματα. Και άρχισαν να τά παίζουν στις χοφτες τους, γελώντας άπαίσια σατανικά...

Τέλος, σκέφθηκαν ότι έπρεπε ν' άπομαλγούν από το πτώμα.

"Η γυναίκα του Γκρεναντιέ πήγε και πήρε από το σεντούκι ένα σεντόνι και τύλιξε μέσα σ' αυτό το ματωμένο πτώμα. Την δουλειά αυτή την έκανε χωρίς να νοιώσει την

— Τι θέλεις και ξυπνάς τέτοια ώρα τον κόσμο;...

παραμικρή φρίκη.

— Έγώ λέω να το θάψουμε έδω κοντά, στη χαράδρα, είπεν ο Γκρεναντιέ. Πάρε ένα τσαπί ν' ανοίξουμε ένα λάκκο. Τό σεντόνι είχε γίνει κατακόκκινο από το αίμα.

— Ωστόσο ο Γκρεναντιέ έτοιμαζόταν να το φορτωθή στους ώμους του.

Ξαφνικά, όμως, έγινε κάτι που έκανε τους δολοφόνους να σταθούν ακίνητοι, παγωμένοι από τους φόβους τους.

Το μοναδικό παράθυρο της κάμαρας είχε κοκκινίσει! Ήταν πιά κόκκινο και από το αίματοθαμμένο σάβανο του σκοτωμένου.

Η γυναίκα του Γκρεναντιέ έτρεξε και άνοιξε την πόρτα.

Και οι Γκρεναντιέ είδαν τότε, με απεριγραπτή φρίκη, ότι και ο ούρανός, στο θάθος του ορίζοντος, είχε γίνει κατακόκκινος — σαν να ήταν αίματομένος!... Τό θέαμα αυτό τ' τρομαχτικό κλόνησε τα νεύρα τους.

— Τό κόκκινο σάβανο! άγκάλιασε όλον τόν κόσμο! ούρλιασε, κάνοντας τόν σταυρό της ή μάγισσα.

Ο άντρας της, όμως, που δεν ήταν τόσο προληπτικός, πρόσεξε καλλίτερα — και μιά σπαρακτική κραυγή έβγηκε από τα στήθη του:

— Γυναίκα! Καίγονται ή θημωνιές μας!... Καίγεται ή περιουσία μας!... Συμφερά μας!...

Κι' έτρεξαν και οι δύο πρὸς τὸ χωριό, τρελλοί από την σκέψη ότι είχαν πάθει μιά ζημία τόσο μεγάλη, λημονώντας τὸ πτώμα τοῦ ξένου σ' ἡν καλύβη. Ωστόσο, ο Γκρεναντιέ έσφιγγε ακόμα σφιχτά στα χέρια του τη ζώνη τοῦ άγνώστου.

Όταν έφθασαν στις θημωνιές, είδαν όλους τους κατοίκους τοῦ χωριού συγκεντρωμένους γύρω από ένα τεράστιο πυρ-τέχνημα.

Η θημωνιές είχαν πάρει φωτιά — άγνωστο από ποιά άφορμή — την ίδια ώρα που οι δύο φιλοχρήματοι γέροι σκότωναν έναν άνθρωπο για λίγα χρήματα!...

Οι Γκρεναντιέ, αλλόφρονες από την απελπισία τους, έτρεχαν σαν δαιμονισμένοι γύρω από την φωτιά, φωνάζοντας:

— Η περιουσία μας!... Πάει ή περιουσία μας!... Καταστραφήκαμε!...

Τοῦ κάκου οι χωριανοί προσπαθοῦσαν να τους παρηγορήσουν, να τους καθησυχάσουν...

Η γυναίκα μάλιστα τοῦ Γκρεναντιέ είχε πάθει περισσότερο κλονισμό από τόν άντρα της.

— Τό κόκκινο σάβανο! ούρλιαζε, τραδώντας τα μαλλιά της και ξεσχίζοντας τὸ πρόσωπό της με τα νύχια της. Ο ματωμένος ούρανός... Τό κόκκινο σάβανο τοῦ σκοτωμένου σκέπασε τόν ούρανό!... Βοήθεια! Βοήθεια!...

Τα λόγια αυτά φάνηκαν άκατανόητα στους χωρικούς.

Μερικοί ύπωπεύθησαν κάτι, και σκέφτηκαν να πάνε στην καλύβη τῶν Γκρεναντιέ να δουν τί συμβαίνει εκεί. Έτρεξαν άμέσως. Και όταν θρήκανε τὸ πτώμα τοῦ ξένου τυλιγμένο σ' ένα σεντόνι κατακόκκινο από τὸ αίμα, δεν δυσκολεύτηκαν να ξεγηήσουν τί εσήμαιναν τα λόγια της μάγισσας και ν' αναπαραστήσουν με την φαντασία τους τὸ έγκλημα.

Ωστόσο, ή δικαιοσύνη τῶν ανθρώπων δεν μπόρεσε να τιμωρήσει τοῦς ένόχους.

Ο κλονισμός που δοκίμασαν οι Γκρεναντιέ από την καταστροφή της περιουσίας τους ήταν τόσο μεγάλος, ώστε χρειάστηκε να τοῦς μεταφέρουν όχι στη φυλακή, αλλά στο φρενοκομείο...

JEAN TOUSSEUL

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός, άρχισε κατ' αὐτὴν τὸν ετήσιον έρανόν του. Ειδικὸι εισηπράκτορες τῆς θαυμασίας αὐτῆς φιλανθρωπικῆς οργανώσεως με τὴν μεγάλη κοινωνική και εθνική άποστολή, θα περάσουν από κάθε σπίτι, γραφείο, εργοστάσιο ή κατάστημα, θ' αφήσουν μίαν έντυπη έκκλησι που περιγράφει με συντομία τὴν πολυσχιδή τῆς δράσι και θα έπανέλθουν μετὰ μιά, δυό ή τρεῖς μέρες, γὰ νὰ πάρουν τὴν εἰσφορά που θα τοῦς δοθῇ, αφήνοντας σχετικήν απόδειξι.

Εἶναι καθήκον επιτακτικόν, υποχρέωσις ἱερὰ κάθε Έλληνοῦ που στήν καρδιά του υπάρχει έστω κι' ελάχιστο ήθος ἀνθρωπισμοῦ και πατριωτισμοῦ — και δεν υπάρχει ἀσφαλῶς κανένας Έλλην που νὰ στερηθῇ και τὸν δυό — νὰ φανῇ ὅσο τὸ δυνατόν πῶς γενναϊδῶρος. Δεν πρέπει ν' ἀρνηθῇ τὸν ὅσολό του κανένας, ὅσο κι' ἂν εἶναι φτωχός. Ὅσοι ακόμα πρέπει νὰ ντραπῇ κανένας νὰ δώσῃ και τὸ ελάχιστο που μπορεί, γιατί τὸ δρῶσκει ἀνέξιο λόγου.

Στὸν έρανὸ αὐτό, που πρέπει νὰ εἶναι πανελλήνιος, και τὸ μονόδρομο τοῦ πτωχοῦ γίνεται δεκτὸ με τὴν αὐτὴν ἐκτίμησι που θα παρθοῦν και τὰ χιλιοδραχμα τῶν πλουσίων.

Η δράσις, ή κοινωνική και ή εθνική, τοῦ Έλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ, τοῦ τόσο χρησιμοῦ καὶ καιροῦ εἰρήνης, ὅσο και σὲ καιροῦ πολέμου, σὲ ὅμα- λές περιστάσεις, ὅσο και σ' ἐποχές θεομηνιῶν, εἶνε τόσο γνωστή, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ἀναπτύξω- με γιὰ νὰ παρακινήσωμε τὴν γενναϊδῶριά τοῦ κοινοῦ στὸν έρανόν του.

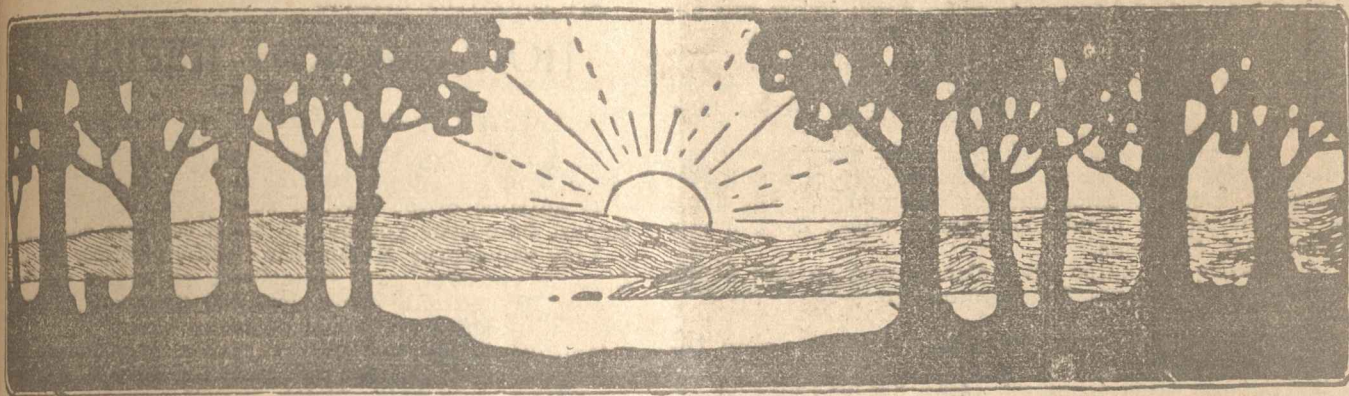
Ἀρκεῖ νὰ υπενθυμίσω- με ἀπλῶς, ὅτι χάρις στὸν Έρυθρό μας Σταυρό ἀποκτήσαμε Ἀνώτερο Σχολή Νοσοκόμων, ἀπ' τὴν ὁποία προήλθαν τὰ στελέχη τῆς κατὰ τὴν συσταθείσης σχολῆς νοσοκόμων τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Υπὸ τοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ, ἐντολή τοῦ Ἰνστι- τοῦ τῆς Προνοίας κ. Κο- ριζῆ, εἶναι δευτέρα σειρά τῶν πολλὰ χρήματα.

Ἰδρυοὶν Νοσοκομείου Βασιλίσσης Σοφίας. Αὐτὸς ἐξοπλί- δευσε τὰς ἐπισκεπτρίας Ἀδελφάς. Ο Έρυθρός Σταυρός Ἰδρυσε και διατηρεῖ τὸν Σταθμό Α' Βοηθειῶν με τὴν πλε- τειά και τόσο κοινωφελή δράσι. Ο Έρυθρός Σταυρός ὕψω- σε στὸ σημεῖο περιωπῆς που θρίσκειται σήμερα τὸ περίφη- μον Ἀσκληπιεῖον Βούλας, ὅπου θεραπεύονται 200 παιδι- κια, που χωρὶς τὸ Ἰδρυμα αὐτό θα ἐξῴωναν πρόωρα, μολι- νοντα συγχρόνως και ἄλλα, πρόκειται δὲ ν' αὐξήσῃ τὰς- στα τὸν ἀριθμὸ τῶν κλινῶν σὲ 500.

Ο Έρυθρός Σταυρός μας, πάλι, γιὰ τὸν ὁποῖο πρέπει νάμαστε περήφανοι, ἔχει ἀναπτύξει μιά τεραστία δράσι γιὰ τὴν καταπολέμησι και πρόληψι τῆς φυματιώσεως κι' ἔχει ἐμβολιάσει ἀνω τῶν 10.000 παιδιῶν ἐδῶ και σὲς ἐπαρχί- ας με τὸ ἀντιφυματικὸ ἐμβόλιο Καλμέτ, κι' αὐτὸς ἦταν, που μέσα σὲ 2 ὁ ρ ε σ μ ὁ ν ο ν κατὰ τὴν πρόσφατο ἐκ σει- σμῶν καταστροφὴ τῶν χωριῶν τοῦ Ὁρωποῦ εἶχε καταρθῶ- σει νὰ δώσῃ τὶς πρώτες βοήθειες στὰ θύματα τῆς τραγικῆς συμφορᾶς.

Νά, λοιπόν, με λίγα λόγια γιατί δεν πρέπει νὰ μείνῃ κα- νείς που νὰ μὴ δώσῃ ὅσο μπορεί περισσότερα, ἀπευθυνόμε- νος — ἂν δὲν τὸν ἐπισκεφθοῦν οἱ εἰσπράκτορές του — στὰ γραφεῖα τοῦ Έλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ, ὁδὸς Σόλωνος 39.

ΤΑ ΠΙΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΛΕΑΙΝΑ

(Η άπίστευτη και τραγική περιπέτεια τοῦ μεγαλειτέρου θηριοδασαστοῦ τοῦ κόσμου)

ΑΠΟ τοῦς διασημότερους θηριοδασαστὰς τοῦ κόσμου ἦταν ὁ θηριοδασαστὴς θάν Ἀμπουργκ. Ο περι- φημὸς αὐτὸς θηριοδασαστὴς με τὴν ένδοξη ζωὴ και τὸ τραγικὸ τέλος ἦταν κατὰ τὴν καταγωγή ἐ- ρυθρόδερμος. Εἶχε γεννηθῇ τὸ 1811 στὴν πολιτεία τοῦ Κεν- τούκι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς και οἱ γονεῖς του ἀνῆκαν στὴν ἄγρια φυλὴ τῶν Τουσκαρόρα, που ζοῦσε μέσα στὰ δάση τοῦ Κεντοῦκι ἀνεξάρτητη και ἀνυπότακτη. Ο παπoῦς τοῦ θηριο- δασαστῆ λεγόταν πρώτα Ταγκμποργκόν και ὠνομάστηκε θάν Ἀμπουργκ ἀπὸ τὸ ὄνομα ἑνὸς λευκοῦ ἀποίκου, τὸν ὁ- ποῖον ἔσωσε ἀπὸ τὰ νύχια ἑνὸς ἀγρίου θηρίου. Ἀργότερα βαφτίστηκε χριστιανὸς και παντρεύτηκε. Τὸ ἀστέιο εἶναι ὅτι ὁ γυῖός του και πατέρας τοῦ θηριοδασαστοῦ φοβῶταν τὰ ἄγρια ζῶα σὲ τέτοιον ὑπερβολικὸ θάμνὸ που καταντῶ- σε γελοῖος. Πέθανε δὲ ἀπὸ τρόμο μιά μέρα πρὸς τὸν ἀντίκρυσ- μιστοστά του ἑνὰν ἀγριόχοιρο ζωγραφισμένον σὲ πανί! Ἀν- τιθέτως ὁ γυῖός του ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔδειχνε μεγάλο ἐνδια- φέρον γιὰ τὰ ζῶα. Ἦταν μικρὸ ἀγοράκι, ὅταν καταπιά- στηκε πρώτα — πρώτα με ποντικούς. Με τὸ σφύριγμα τοῦ παιδιοῦ τὰ τρωκτικὰ ἔδβαιναν ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦς σκαρ- φάλων στὰ πόδια τοῦ, ἀνέβαιναν σὲς πλάτες του και τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀκόμη, ὅπου πήγαινε. Σὲ ἡλικία δώδεκα ἐ- τῶν εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ δομάζῃ και τὰ πῶν ἄγρια ἄλογα. Ἀπ' ὅλα τὰ «ράντσα» και τὰ κτήματα τῆς ἐπαρχίας του τὸν καλοῦσαν πλέον γιὰ νὰ τοῦς ἡμερώνῃ τ' ἄλογα τοῦς κ' ή φήμη του εἶχε φθάσει και ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του ἀκόμη, ἔτσι ὥστε παρ' ὅλη τὴν μικρὴ ἡλικία του κέρδιζε πολλὰ χρήματα.

Ἰδρυοὶν Νοσοκομείου Βασιλίσσης Σοφίας. Αὐτὸς ἐξοπλί- δευσε τὰς ἐπισκεπτρίας Ἀδελφάς. Ο Έρυθρός Σταυρός Ἰδρυσε και διατηρεῖ τὸν Σταθμό Α' Βοηθειῶν με τὴν πλε- τειά και τόσο κοινωφελή δράσι. Ο Έρυθρός Σταυρός ὕψω- σε στὸ σημεῖο περιωπῆς που θρίσκειται σήμερα τὸ περίφη- μον Ἀσκληπιεῖον Βούλας, ὅπου θεραπεύονται 200 παιδι- κια, που χωρὶς τὸ Ἰδρυμα αὐτό θα ἐξῴωναν πρόωρα, μολι- νοντα συγχρόνως και ἄλλα, πρόκειται δὲ ν' αὐξήσῃ τὰς- στα τὸν ἀριθμὸ τῶν κλινῶν σὲ 500.

Ο Έρυθρός Σταυρός μας, πάλι, γιὰ τὸν ὁποῖο πρέπει νάμαστε περήφανοι, ἔχει ἀναπτύξει μιά τεραστία δράσι γιὰ τὴν καταπολέμησι και πρόληψι τῆς φυματιώσεως κι' ἔχει ἐμβολιάσει ἀνω τῶν 10.000 παιδιῶν ἐδῶ και σὲς ἐπαρχί- ας με τὸ ἀντιφυματικὸ ἐμβόλιο Καλμέτ, κι' αὐτὸς ἦταν, που μέσα σὲ 2 ὁ ρ ε σ μ ὁ ν ο ν κατὰ τὴν πρόσφατο ἐκ σει- σμῶν καταστροφὴ τῶν χωριῶν τοῦ Ὁρωποῦ εἶχε καταρθῶ- σει νὰ δώσῃ τὶς πρώτες βοήθειες στὰ θύματα τῆς τραγικῆς συμφορᾶς.

Νά, λοιπόν, με λίγα λόγια γιατί δεν πρέπει νὰ μείνῃ κα- νείς που νὰ μὴ δώσῃ ὅσο μπορεί περισσότερα, ἀπευθυνόμε- νος — ἂν δὲν τὸν ἐπισκεφθοῦν οἱ εἰσπράκτορές του — στὰ γραφεῖα τοῦ Έλληνικοῦ Έρυθροῦ Σταυροῦ, ὁδὸς Σόλωνος 39.

Ο τρόπος με τὸν ὁποῖον φερόταν ὁ Ἀμπουργκ με τὰ ζῶα του διέφερε ἐντέλως ἀπὸ τῶν ἄλλων θηριοδασαστῶν. Δὲν τὰ ἔβαζε ποτὲ νὰ κάνουν γυμνάσματα και ἀκροβασίες, σάν νὰ ἦταν σάλτιμπάγκοι. Ἀπεναντίας τὰ ἔδειχνε, ὅπως ἦ- ταν στὴ φύσι τοῦς, τὰ ἄφηνε νὰ πηδοῦν, ἔτρεχε μαζί τοῦς. Δὲν κρατοῦσε ποτὲ καμουτσίκι οὔτε εἶχε ποτὲ τοῦ κανένα ὄπλο κρυμμένο στὴν τσέπη τοῦ. Ζῶα που ἂν ἀφῆνονταν μο- νάχ- τους θα ξεσκίζονταν σὲ χίλια κομμάτια, τριβόνταν στὰ πόδια τοῦ, τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο και κύτταζαν ποῖὸ θα τὸν εὐχαριστοῦσε περισσότερο. Ἀν τυχὸν κανένα ἀπ' τὰ θηρία ζήλευε και δοκίμαζε ν' ἀγριέψῃ, ἔφθανε ἕνα ἑλαφρὸ χαῖδι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ ἀμέσως.

Στὸ τέλος κάθε παραστάσεως ὁ θάν Ἀμπουργκ ἔκανε πάντα μιά ἐπίδειξι, που γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὁ κόσμος ἔτρεχε ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Λονδίνου. Ἐπάλευε δηλαδὴ με μιά ἀ- περιόραπτα ἄγρια λεαίνα.

Στὴν ἀρχὴ ή πάλι ἔμοιαζε με παιχνίδι, ἀλλὰ ὁ Ἀμπουργκ ἐρέθιζε τὸ θηρίο κάνοντας πῶς θα τὸ θάλλῃ αὐτὸς κάτω και τὸ παιχνίδι γινῶταν σθεδρὸ. Κάθε στιγμὴ νύμιζαν κάτω οἱ σεαταί πῶς ή λεαίνα θα ξεσχίση τὸν θηριοδασαστὴ με τὰ νύχια της και κάθε φορὰ ἐκεῖνος κατάφερνε τὴν τελευ- ταία στιγμὴ νὰ ἡμερέψῃ τὴν λεαίνα, εἴτε μ' ἕνα χαῖδι, εἴτε φωνάζοντάς της τ' ὄνομά της με τὸν ἑλαφρὸ ἐπιπληκτικὸ. Τότε τὸ θηρίο ἔπεφτε στὰ πόδια τοῦ και τοῦ τὰ ἔβλειπε σάν νὰ τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη.

Κατὰ τὶς περιστάσεις αὐτὲς ὁ θάν Ἀμπουργκ δὲν εἶ- νε καμιά ἀπολύτως προσοχὴ ἀπὸ τοὺς κοινὸν και ἄλλο τόσο ἀ- διαφοροῦσαν και τὰ θηρία του, φαινόταν σάν νὰ ἔπαιζε γιὰ τὴν δική του τὴν εὐχαρίστησι και ὄχι γιὰ ἐπίδειξι. Ὡστό- σο μιά φορὰ ἐνοίωσε ἕνα θέλημα νὰ εἶναι καρφωμένο με τὸση ἔντασι ἐπάνω τοῦ, ὥστε ἄδελφά τοῦ πρόσεξε ἀπὸ πῶς ἐρχόταν. Καὶ τότε εἶδε στὴν πρώτη σειρά τῆς πλατείας κα- θισμένη μιά νέα που τὸν κύτταζε γοητευμένη. Ἦταν μελα- χροινὴ με μαῦρα μαλλιά, ὅπως κι' αὐτὸς κι' ἂν δὲν φοροῦ- σε εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμασία, θα ἔλεγε πῶς ἦταν κι' ἐκεῖνη ἐ- ρυθρόδερμη.

Τὸ κορίτσι πήγαινε τακτικὰ και παρακολουθοῦσε τὶς πα- ραστάσεις τοῦ.

Στὸ τέλος, κάποιο ὁράδι ὁ Ἀμπουργκ στάθηκε ἀπ' ἔ- ξω ἀπὸ τὴν εἰσόδὸ τοῦ θεάτρου, τὴν περιέμενε και μίλησε μαζί της. Ἦταν πραγματικὰ ἐρυθρόδερμη, ὅπως τοῦ φα- νηκε, ἀλλὰ ἀπὸ μικρὸ παιδί τὴν εἶχε παραλάβῃ μιά ἀγριὴ κὴ οἰκογένεια και τὴν εἶχε φέρι μαζί της στὸ Λονδόν. Εἶχε ἐξεῦσει σχεδὸν τὴν μητρικὴ τῆς γλῶσσα, μὰ ὅπως- δήποτε μπόρεσαν νὰ συνεννοηθοῦν.

Ο Ἀμπουργκ ἐπειδὴ ὡς τότε ζοῦσε ἀφωσιωμένος στὰ θηρία του δὲν εἶχε ποτὲ τὸν ἐνδιαφερόν γιὰ καμιά γυναί- κα. Τὸ κορίτσι όμως αὐτὸ τοῦ θύμιζε τὴν πατρίδα του και ἐμπνoῦσε ὅλες τὶς ἀσκήσεις τῆς φυλῆς τοῦ.

Σὲ λίγον καιρὸ οἱ δυὸ νέοι ἀποφάσισαν νὰ παντρευθοῦν. Μὰ ὅσο πῶς θαθεῖα ἐρωτεύονταν ὁ Ἀμπουργκ τὴ νέα, τόσο

πιο πολύ ένοιωθε ότι έχανε την έπιβολή του επάνω στα θηρία. "Όταν κατά τα διαλείμματα της παραστάσεως κατέβαινε με την μνηστή του στα κλουθιά, τα ζώα άγριευαν κι' έδειχναν μεγάλη άνησυχία. Την ημέρα του γάμου του τα ζώα φάνηκαν σαν να ένοιωθαν τί συνέβαινε και δεν ήσυχάζαν με κανέναν τρόπο.

Η νύφη, που παρακολουθούσε από την πλατεία την παράσταση, είδε ότι η λέαινα που ποτέ της δεν είχε κυττάξει κατάματα άνθρωπο εκτός από τον άφεντικό της, της έρριξε μια στιγμή μια ματιά τόσο γεμάτη μίσος, ώστε η νέα άνατρίχισε ολόκληρη.

Από εκείνη την ημέρα δεν έτόλμισε πειά να πάη κοντά στη λέαινα. "Έλεγε πως διαισθανόταν ότι το θηρίο την έζηλευε.

Ο "Αμπουργκ γελώντας της είπε, ότι μάλλον αυτή ζήλευε τη λέαινα.

Εν τούτοις παρατήρησε κι' αυτός ότι πραγματικά το θηρίο δεν τον υπάκουε, όπως πρίν, ότι η φωνή του δεν το γοήτευε και ότι καμιά φορά, έτσι, δήθεν κατά τύχη, τα νύχια της τον γρατσούνιζαν.

Σε λίγο ο "Αμπουργκ άπηγόρευσε στην γυναίκα του όχι μόνον να κάθεται στις πρώτες σειρές των καθισμάτων αλλά και να παρευρίσκει καν στις παραστάσεις του, γιατί η λέαινα με τις δξότατες αισθήσεις της αντίλαμθανόταν την παρουσία της νέας στο θέατρο και έτρεμε από την ταραχή της.

Μια μέρα η γυναίκα του "Αμπουργκ πήγε να τον πάρη για να πάνε μαζί σε κάποια επίσκεψη και έβριζε τον άνδρα της να κάθεται μέσα στο κλουθί της λέαινας, να την χαϊδεύη και να της γλυκομιλάη για να την εξευμενίση. Την ώρα που το νεαρό ζευγάρι έφευγε μαζί, η λέαινα άρπαξε τα κάγκελλα του κλουθιού και άρχισε να τα τραντάζει μούγυρίζοντας τόσο άγρια, ώστε όλα τα άλλα θηρία κατατρομαγμένα ζάρωσαν στις γωνίες τους.

Όπωςδήποτε σιγά - σιγά τα θηρία φάνηκαν πως άρχισαν να συνηθίζουν την νέα κατάσταση κι' αυτό καθυσόχασε τον κ. Τίσο, τον διευθυντή του θηριοτροφείου, γιατί τότε δεν έλάττει περισσότερο την υγεία των πολυτίμων αυτών θηρίων όσο η διαρκής ταραχή.

Λίγες εβδομάδες άργότερα η γυναίκα του "Αμπουργκ πήγε πάλι να τον ζητήσει στο θέατρο και κατά τύχη τον ξαναέβριζε στο κλουθί της λέαινας, όπως και την τελευταία φορά. Ο νεαρός θηριοδαστής έγινε από το κλουθί και είπε της γυναίκας του:

— Μου φαίνεται ότι ζηλεύεις πραγματικά την λέαινα. Δεν μπορείς να το υποφέρης να θρίσκωμαι πολύ μαζί της. Κατόπιν, αφού είπε γελώντας αυτά τα λόγια, την έπιασε από τη μέση, την σήκωσε ψηλά και την φίλησε με τ' άσθος.

Η νέα του έφευγε κι' έτρεξε προς την πόρτα. Ο "Αμπουργκ έντρομος κι' ο ίδιος για την άπρονοησία του γύρισε για να ιδή την λέαινα. Το θηρίο θρισκόταν ακίνητο, έαπλωμένο χάμω με το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια του και τα μάτια κλειστά. Φαινόταν σαν να κοιμάται και μόνο στο κορμί του τινάζονταν από μια δυνατή φρικασία.

— "Εν τάξει! σκέφθηκε ο "Αμπουργκ. Τα ζώα όπως και οι άνθρωποι, συνηθίζουν σ' όλα.

Μά το ίδιο θράδυ, ο δυστυχισμένος "Αμπουργκ κατασπαράχθηκε από τη λέαινα μπροστά στα μάτια του κοινοῦ κατά την ώρα της παραστάσεως.

Πρίν να προφθάση ο κόσμος να καταλάβη τίποτε το παιχνίδι είχε μεταβληθῇ σε πάλη θανάσιμη.

Η λέαινα πρώτα έχτύπησε με το πόδι της τον "Αμπουργκ στο πρόσωπο.

Μόλις είδαν το αίμα οι θεαταί, άρχισαν να φωνάζουν περίτρομοι.

Μά την ίδια στιγμή η φοβερή αντίζηλος της νεαρής έρυθρόδερμης είχε πέσει ολόκληρη επάνω στον θηριοδαστή και με τα δόντια της του άργωνε το στήθος.

Ο "Αμπουργκ άμύνθηκε με γενναίότητα, αλλά ήταν ά-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Σε μια περιοχή των νοτιοδυτικών 'Ινδιών, όπως κάθε χρόνο, έτσι κι' έφέτος συνεχίζεται... ο «πόλεμος».

Ο πόλεμος αυτός άρχίζει κάθε χρόνο άρισμένη έποχή, διαρκεί άρισμένον χρόνον και παύει άρισμένη πάλι έποχή. Στην περιφέρεια Σίμλα των 'Ινδιών υπάρχουν δυο ανεξάρτητα κρατίδια, που διοικούνται το καθένα από έναν «Χάν». Τα κρατίδια αυτά είναι του Κιάρ και του Ναθαγκάι, των οποίων οι Χάν είναι μουσουλμάνοι.

Από μια έχθρα που κρατάει χρόνια, μεταβιβάζεται από πατέρα σε γιο, τα κρατίδια αυτά δεν μπορούν να ζήσουν εν ειρήνη και όμονοία. Οι Χάν γνωρίζουν προκαταβολικά την ημέρα της ενάρξεως και λήξεως του πολέμου. Κι' αυτό, γιατί στην περιφέρεια αυτή ο χειμώνας είναι τόσο άριμος, ώστε να έμποδίζει κάθε κίνηση. Γι' αυτό μόλις πλησιάζει ο χειμώνας, παύουν και τα δυο μέρη τις έχθροπραξίες, για να ξαναρχίσουν το έπόμενο καλοκαίρι!

Ο πόλεμος αυτός έχει δυο χαρακτηριστικά. Πρώτον: Ο στρατός και των δυο αντιπάλων μεταχειρίζεται όπλα... όπισθογυμνή. Δεύτερον: Ο γειτονικός τους Χάν του Χαλμζάι έχει ένα μονάκριβο κανόνι, το όποιο... ένοικιάζει κάθε χρόνο στον Χάν που πληρώνει... το μεγαλύτερο νοίκι!

Η ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Σ' ένα δημοτικό σχολείο της Καλκούτας των 'Ινδιών, ο δάσκαλος πρόσεξε με έκπληξί του ότι ένας μαθητής είχε την έξης περιεργή ιδιότητα:

Ενώ κάθε Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή ήταν ο έπιμελέστερος και ο εύφωτοστερος μαθητής, αντίθέτως κάθε Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο γινόταν ό... πιο τεμπέλης και κουτός!

Το φαινόμενο κίνησε το ενδιαφέρον του δασκάλου, ο οποίος άρχισε να το παρακολουθῇ και να το μελετά. "Υστερα όμως από πολύμηνη παρακολούθηση, έπειδή δεν είχε κατορθώσει να καταλήξη σε κανένα συμπέρασμα, μια Κυριακή πήγε στο σπίτι του παιδιού. Κι' ο πατέρας του που τον υποδέχτηκε έγκάρδια, του έξηγησε τα πάντα.

Ίδου περί τίνος έπρόκειτο:

Ο έπιμελής μαθητής ήταν... διδύμος του τεμπέλη! Κι' έπειδή η οικονομική κατάσταση του πατέρα του δεν του επέτρεπε να ντύνη και να σπουδάξη συγχρόως και τα δυο παιδιά του, είχε έπινοήσει αυτό το τέχνασμα και έτσι κατώρθωνε μ' ένα σμπάρο να χτυπά δυο τρυγόνια.

ΤΥΦΛΟΙ... ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ

Δεν είναι φρούτο άμερικάνικο, δηλαδή της χώρας των παραδοξοτήτων, άγγλικό.

Στο κολλέγιο των τυφλών της πόλεως Νόργουιτς της κομητείας Νόρφολκ, οι μαθηταί έχουν... ποδοσφαιρική ομάδα! Στο παίξιμό τους οδηγούνται από τον δξόν ήχο που παράγουν σβόλοι θαλμένοι μέσα στην μπάλα.

Πολλοί άπ' τους τυφλούς αυτούς ποδοσφαιριστάς μαθητάς έχουν τέτοια έπίδοσι, ώστε θα τους ζήλευαν και παικτες έξ έπαγγέλματος!

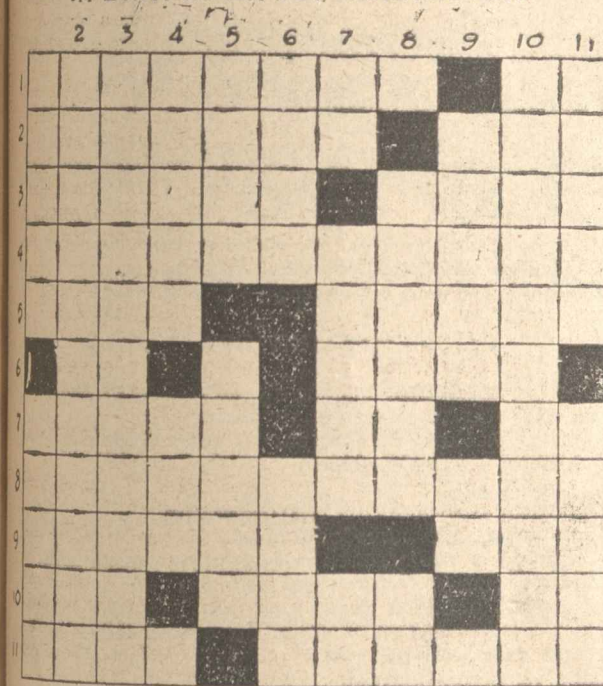
δύνατον να παλαίση μ' ένα τέτοιο θηρίο. "Έπese κάτω και δεν ξανασηκώθηκε.

Στο τέλος σκότωσαν την λέαινα με πιστολιές αλλά όταν έβγαλαν τον "Αμπουργκ από το κλουθί είχε χάσει όλο του το αίμα. Τόσο φοβερές ήταν η πλυνές του, ώστε πέθανε σε λίγες στιγμές.

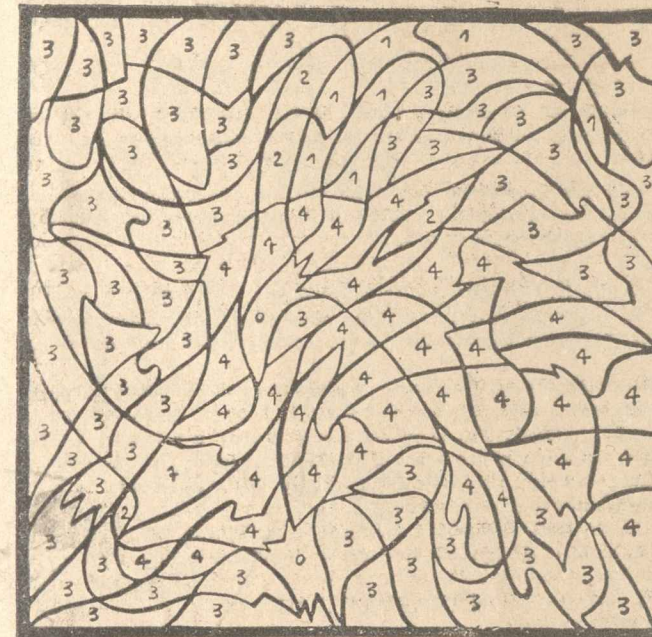
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

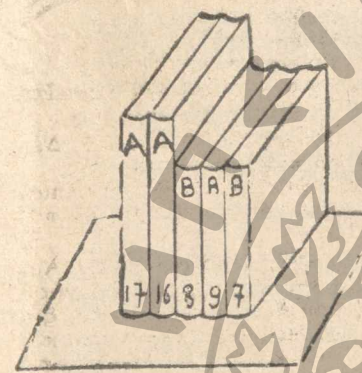

Πάρτε το κουτί με τις μογιές και ζωγραφίστε τα μεταξὺ των γραμμών άριθμημένα κενά ως έξης:

0 λευκό, 1 άνοιχτό ρόζ, 2 γκρι-ρόζ, 3 πράσινο άνοιχτό και 4 μαύρο. "Έτσι, χωρίς κόπο και δυσκολία, θα σχηματίσετε μια ωραία πολύχρωμη εικόνα.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στην πλαγινη εικόνα βλέπετε έξη θιβλια τοποθετημένα πλάι πλάι. Κατά πόσους διαφορετικούς τρόπους μπορεί κανείς να τα μετακινήση, έχοντας υπ' όψιν του, ότι οι τόμοι της σειράς Α δεν πρέπει ποτέ να χωρίζονται από τους τόμους της σειράς Β και αντίστροφα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1. — Είν' ένας αδιόρθωτος υπεκρής που πίνει κι' όλο πίνει, κι' όλο πίνει. Και που στο τέλος από το πίνει γίνεται μαύρος σά νοχτιά χωρίς σελήνη.

2. — Είμαι μια μικρή μαύρη κοπέλλα που εύκολα φωτιά θα πιάσω και που μόλις θα φουντώσω το κεφάλι μου θα χάσω...

ΣΩΤΗΝ, 6) ΜΗΝ — ΡΑΜΑ, 7) ΑΠ' — ΣΤΕΝΑΖΩΝ, 8) ΔΟΛΙΑ — ΑΙΩΝΑ, 9) ΊΣΑΣ — ΔΕ, 10) ΟΤΙ — ΕΥΑΓΗ, 11) ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Οριζοντίως: 1) ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ, 2) ΑΛΙΚΗ-ΠΟΣΤΟ, 3) ΣΑΛΑ-ΛΑ'Ι.Σ, 4) ΑΝΘΗΣ'ΙΣ, 5) ΛΑ-Α'ΙΝΤΑ — ΕΚ, 6) ΕΥΑ — ΔΥΟ, 7) ΥΓΙΗΣ — ΝΑΕΑΜ, 8) ΣΑ — ΜΩΡΑΙ — ΓΕ, 9) ΛΙ — ΕΤΑΖΩ — ΗΙ, 10) Ε-ΡΗΜΩΝΩ, 11) ΡΕ — ΑΝΑΝΑ — ΕΝ.

Καθ' έτος: 1) ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΗΡ, 2) ΕΛΑ — ΑΥΓΑΙ, 3) ΛΙΛΑ — ΑΙ, 4) ΙΚΑΝΑ — ΗΜΕΡΑ, 5) ΓΗ — ΘΙΑ.

Ο ΓΟΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

τέτοια γυναίκα να γράφει τόσο ωραία και παθητικά γράμματα. "Επειτα αυτή η νέα δεν ήξερε να μιλήσει, δεν ήξερε να φερθεί και διαρκώς του μιλούσε μόνον για έρωτα. Καταλάβαινε λοιπόν ότι η Ζινέτ υπορεί να ήταν μια ωραία νέα, μά δεν ήταν δυνατόν να διασκεδάσει έναν άνθρωπο σαν κι' αυτόν που ήταν κουρασμένος από τις εφημέριες κατακτήσεις. Στο τέλος λοιπόν αυτής της βραδυάς, της έδωσε με μια ψυχρή ευγένεια το χέρι:

— "Ωστε όλα τέλειωσαν μεταξύ μας ; τόν ρώτησε με δάκρυα η Ζινέτ. Δεν καταλαβαίνεις ότι ο' αγαπώ ;

"Ο Ζάν Μπατίστ την κύτταξε με σοβαρότητα, χαμογέλασε με καλωσύνη και της δήλωσε:

— Μικρή μου Ζινέτ, δυστυχώς διαφορετικά δεν μπορεί να γίνη. Εγώ συμπάθησα την άλληλογράφο μου κι' όχι μια ωμορφή γυναίκα. Γι' αυτό καλλίτερα να χωρίσουμε. Θα σε παρακαλέσω δε να μου πής τ' όνομα της φίλης σου που έγραψε τις επιστολές που μου έστειλες. Αυτήν και μόνον επιθυμώ να γνωρίσω.

Μά η Ζινέτ του άρκεσθηκε με πείσμα ότι αυτή η ίδια ήταν η επιστολογράφος κι' έφυγε από κοντά του θυμωμένη. Στο βάθος της ψυχής της όμως ένοιωθε μια χαρά. Είχε θασανώσει κι' αυτή τον Ζάν Μπατίστ. Δεν του είχε αποκαλύψει τ' όνομα της άλληλογράφου. "Ετσι του είχε στερηθεί την ευτυχία ενός έρωτος, του έρωτος που της είχαν άρνησθ.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

ότι μπορείτε να την ξαναδητέ.

"Ο νεαρός έρωτιδύς και υποψήφιος Μολιέρος μ' ευχαρίστησε κι' έφυγε, αφού μου υποσχέθηκε να ξαναάρθει και να με καταστήσει ενήμερον της εξέλιξής της... επιχειρήσας του. Πέρασαν όμως εβδομάδες και δεν ξαναφάνηκε. Χθές το βράδυ τον συνάντησα τυχαίως στον δρόμο. "Ήταν κατσουφιασμένος και είχε ένα ύψος τόσο θλιμμένο, που σου προκαλούσε τον οίκτο. Τόν ρώτησα: "Αντί για άλλη απάντησι, μου έδωσε ένα γράμμα από την γυναίκα εκείνη. Μά τί το έγραφε:

"Κύριε, "Η εαφνική άφιξις του συζύγου μου, δεν μου επέτρεψε να κρίνω το έργο σας και... την διαγωγή σας. "Ομολογώ ότι ήταν εξυπνό, το κόλπο και διανοημένη αρκετά επιτυχώς η εξομολόγησίς σας. "Ωστόσο πρέπει να ομολογήσω ότι Ικανότητος, αν όχι να γράψετε θεατρικό έργο, μά να παίξετε, δεν στερείσθε. "Εμπρός, νεαρέ μου ήθοποιέ και... ο Θεός βοηθός !

"Συγχωρήστε μου τώρα μια άλλη ούστασι:

"Νά είσθε περισσότερο προσεκτικός στο έξις. Γιατί αν η ειλκρίνεια συγκινή την γυναίκα, η ύποκρισία, όσο κι' αν γίνεται με τέχνη, της προκαλεί αίσθήματα κάθε άλλο παρά κολακευτικά για τούς άνδρες.

ISMET HULUSI

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

λι ο Χαλλήλ - Χαλές - εφέντης - Μπουζάς άπλωνε το δαχτυλίδι, δείχνοντας άλλο μέρος του σφαχτού.

— "Οχι, από δω, όρε, από εκεί να κόψης...

Θάγινε το ίδιο ξέ - έφτά φορές, έως ότου, στα πολλά είδε και ο χασάπης την πέτρα του δαχτυλιδιού που άστραφτε, σαν ανάμμένο αίμα.

— Με την υγεία σου, άφέντη μου, του είπε, τί δαχτυλίδι, τεφαρήκι είν' αυτό !... Βασιλικό δαχτυλίδι θναι ;

— "Ωραίο δαχτυλίδι είπε και το πλήθος των αγοραστών με μια φωνή.

— Με την υγεία σου, του ξαναείπε ο χασάπης, σου αξίζει.

— Σου αξίζει, σου αξίζει... "Ασκ' - όλοσου !... είπαν και οι άλλοι, έν χορώ.

— "Αιντε, όρε, άπάντησε, ίκανοποιημένος, φουσκωμένος και καμαρωτός, ο κ. ύπασυνόμος. "Αιντε, κόψε τώρα, άπ' όπου θές !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ... ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

την πραγματική σκέψι του Ναπολέοντος. "Ο Αυτοκράτορας έμφανίζεται υποστηρίζοντας πράγματα, τα όποια άπεδομαζε ο' όλη του την ζωή. Κάπου-κάπου, μάλιστα, διατυπώνει και στοχασμούς που άποτελούν... καταδίκη του έργου του και των πεποιθήσεών του !

Κανείς όμως από τούς τότε κριτικούς και τούς Ιστορικούς δεν άντελήφθη ότι επρόκειτο περί πλαστογραφίας. "Όλα έξύμνησαν την εύγενή προσπάθεια του κ. Γκωντ, ό όποιος έκοπίασε τόσο πολύ για να τρυγήσει σαν υπομονετική μέλισσα, τόν άνθό της σκέψεως του Ναπολέοντος !

"Απ' όλην αυτήν την Ιστορία, μένει μια άπορία: ό Μπαλζάκ έξηπάτησε θέβαια τόν ύφασματοπώλη για να τού πάρη τέσσερες χιλιάδες φράγκα. "Υπήρχε όμως, λόγος να κοροδέμη και την κυρία Χάνσκα, την γυναίκα που αγαπούσε τόσα χρόνια και που έσκόπευε να την παντρευτή, μόλις θα τού το επέτρεπαν τα οικονομικά του μέσα ; Γιατί να της γράφη για να της συστήση ιδιαιτέρως να διαβάση το θιβλίό αυτό ;

"Ο Φ. Μασσόν μάς δίνει την λύσι και τού αίνιγματος αυτού:

Την εποχή εκείνη, η κυρία Χάνσκα έδίσταζε άκόμα να ύποκύψη στην παράκλησι του Μπαλζάκ να γίνη σύζυγός του. "Η άφοσίωσίς του στην εργασία του, η οικονομική του κατάσταση και πολλοί άλλοι λόγοι την έκαμναν να διερατάται αν ό μεγάλος αυτός συγγραφέας θα ήτο και έξαιρετος σύζυγος. "Ο Μπαλζάκ ήξερε ότι η Πολωνίδα φίλη του έθαυμαζε τόν Ναπολέοντα. Της συνέστησε, λοιπόν, να διαβάση τα "Γνωμικά και "Αποφθέγματά" του, επειδή έσκέφθη, ό άθεόφοβος, να βάλη τόν Αυτοκράτορα να διατυπώνη στοχασμούς που εύνοούσαν τις έρωτικές επιθυμίες του μυθιστοριογράφου:

"Η γυναίκα που δεν κολακεύεται από την προτίμησι που της δείχνει ένας μεγάλος άνθρωπος, είναι άναξία της αγάπης του."

"Τί χαρά για μια γυναίκα να θερμίνη την έμπνευσι ενός ποιητή !

"Εξώ από τόν γάμο, δεν μπορεί να ύπάρξη θαβεία και γόνιμη αγάπη !

Τό θιβλίό είναι γεμάτο τέτοιες σκέψεις. "Ο καυμένος ό Ναπολέων έγινε, χωρίς να τού θέλη συνήγορος των έρωτικών υποθέσεων του Μπαλζάκ ! Και η λεπτομέρεια αυτή άποτελεί ίσως τό μεγαλύτερο θέληματρο του θιβλίου που έγράφη με την συνεργασία ενός μυθιστοριογράφου και ενός άνευθύνου ύφασματοπώλου !...

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

Κάθε νύχτα έπεφτα να κοιμηθώ ψόφιος από την κόρσας. Μά όλα αυτά λησμονήθηκαν, όταν στην πρώτη θδομάδα πήρα τόν μισθό μου: έξακόσια φράγκα ! Σωστά έξακόσια φράγκα, τα όποια είχα κερδίσει... κάνοντας τόν άστέρο του κινηματογράφου !... Τόσα πολλά λεφτά όμολογώ ότι δεν είχα κερδίσει ποτέ άλλοτε στη ζωή μου...

"Επειτα με τόν Ρενέ Κλαίρ "γύρισα" τό δεύτερο έργο. Μ' αυτήν την φορά είχα πειά έναν άληθινό ρόλο που έκανε έντύπωσι. Κ' ύστερα έπηκολούθησε ό θρίαμβός μου, τό έργο: "Κάτω από τις στέγες του Παρισιού".

Κατόπιν; "Ε, δεν έχει κατόπιν. "Εγινα διάσημος. Κατάφερα να κάνω τόν κόσμο ν' αγαπήση τις λαϊκές συνοικίες του Παρισιού, την ειδυλλιακή, μά και σκοτεινή ζωή τους, τα θάσσανά τους, τις χαρές τους και τις λύπες τους. Κι' αυτό είναι η ίκανοποίησί μου. "Όλος ό κόσμος των λαϊκών συνοικιών με ξέρει τώρα και μ' αγαπάει. Και συχνά πολύ συχνά, λαμβάνω μέρος στις διασκεδάσεις τους, στις άθλητικές τους επιδείξεις, στις έκδρομές τους και στα παγινιδία τους. Και σās όρκίζομαι, ότι τίποτε δεν αξίζει περισσότερο σ' αυτόν τόν κόσμο από την όμορφιά και την τρυφερή καρδιά μιας μοδιστρούλας. Αυτό είναι τό Παρίσι. Τό Παρίσι που αγάπησα.

ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ

ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΧΕΤΕ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΣΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ο ενεργητικός, άναζωογόνος άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άναυνώνει συντόμως τα κίτρινισμένα δόντια, καταστρέφει και αποβάλλει τα επικίνδυνα μικρόδια, την αίτιαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είναι κατόπιν τό στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ."

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

Ξανανευωμένη επιδερμίς

Κανονική περιποίησης με Λεοκρέμ Ξανανευώνει την επιδερμίδα διότι η Λεοκρέμ περιέχει "Ηλιοβιταμίνη".

Leokrem
με "Ηλιοβιταμίνη"

ΔΙΑΒΡΟΧΟΙ ΕΜΠΡΟΣΘΕΛΜΑΙ

ΔΑΚΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΩΝ — ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΩΝ — ΚΟΥΖΙΝΑΣ — ΜΠΟΥΓΑΔΑΣ — ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Παλούνται εις άπαντα τα Κεντρικά Καταστήματα ειδών οικιακής χρήσεως. Σήμα κατατεθέν Α. Β. Ρ. Ο. Προϊόντα Εργασταίου «Β.Ε.Ε.Π.» Α. Ε. Τηλέφ. 89-278.

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

"Η μεγαλειτέρα συλλογή με τās φηνοτέρας τιμάς χονδρικής και λιανικής

Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Φωκίανος 11.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΥΡΙΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ

Γερμανού Παλ. Πατρών 3
Πλατεία Κλαυθμώνος

"Υφαινονται σχισίματα, κοψίματα, διάφοροι καθάλλοι κτλ. παρ' ειδικού τεχνίτου και μετά της άποχωρησής μανταριστίας από τó ραφείον «Οικονομία». Γύρισμα ένδυμασίας με κλείσιμον τσέπης δρχ. 300. Παλτά 200. Καίνευργή 700.

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

"Οδοντοιατρός

Μαυροκορδάτου 3.

Τηλέφ. 20507

"Α θ ή ν α ι

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ πολυτελέστατον Κομμωτήριον τού κ. Β. Νικολαΐδη, Σταδίου 7, Α' πάτωμα, παρέλαθε δύο παγκοσμίου φήμης γερμανικά μηχανήματα περμανάντ των εργοστασίων ΒΕΛΛΑ πρὸς έξυπηρέτησιν της πολυπληθοῦς πελατείας του. Περμανάντ με φυσικές μόνον όντουλασιόν χάριν ρεκλάμας δι' ένα μήνα μόνον δρ. 200. Άπλη περμανάντ άνευ τού μηχανήματος δρχ. 125. Βαφαί επιστημονικά COMOL ή INEKTO δρχ. 125. Πεντικιούρ δρχ. 40.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

— Μά παίζει ωραίο έργο... έλα.
— "Οχι. "Εγώ πάω για τό μάθημά μου των Γαλλικών στη "Σχολή Berlitz".

ΑΛΜΑ

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Τ. "Βωωτερικός Νεοοκομείου Α. Συγγρού
Δερματικά - Γυναικολογικά.

Κουμπουνδούρου 21 - Αθήναι

("Εναντι Βασ. Θεάτρου)

10 1/2 - 1 1/2 π.μ. 5 - 8 π.μ.

Τηλέφ. 52-623

Ο Βορνώφ των παλαιών τσαρεβνάτων είναι κι Γερμανικά Βαφαί «ARTI».

Ο Δ^ρ KURT ZIMMERMANN

ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ "ARTI"

"Ο γνωστός Γερμανός χημικός DR KURT ZIMMERMANN, έρωτηθείς έν Βερολίνο περί των Βαφών «ARTI» απάντησεν ως εξής :
«Διά τας Γερμανικας Βαφας «ARTI» φρονώ, ότι εινε περιττή ή τής άλανθαστου προτιμήσεως του τό κοινόν ολοκληρου της "Υψηλίου. "Εν πάση περιπτώσει και ή ιδική μου γνώμη εινε, ότι αι Βαφαί «ARTI» εινε προίον μεγίστης επιστημονικής αξίας με όντως έξαιρετικά προτερήματα, δύναμαι δε προσθέτας να βεβαιώσω, ότι αι Γερμανικαί Βαφαί «ARTI» δεν εινε άπλως άνώτεροι όλων των άλλων Βαφών, άλλ' ότι ειναί αι μοναδικαί έν τώ κόσμω ύπαρχουσai Βαφαί, με τας όποιόας να δύναται τις άφόβως να βάψη μόνος του, με άφάνταστον επίτυχίαν και στερεότητα και τό πολυτιμότερον ύφασμα, οίκαδήςποτε ποιήσας και αν εινε τούτο.»

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

Ωδείο. Τό άλλο, τὸ φετεινὸ τοῦ εὐρημα, ἀκούει στὸ ὄνομα Μαίρη Δουκάκη καὶ ἔχει προσλάβει τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Λωρὰνς. Εἶναι ἕνα λεπτοφυὲς κοριτσάκι 12 χρόνων, σωστὸ κατσαριδάκι. Εἶναι ὅμως γιομάτη φωτιά, κίνησι μπρίο καὶ φωνὴ σαγηνευτική. Χορεύει ρωσικοὺς χοροὺς περίφημα κ' ἡ ἐμφάνισίς της ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ ἄρρεσε ὑπερβολικά.

Ὅταν τραγουδά, παίρνει πόζα Βέμπο. Τὰ μεγάλα μάτια της κ' ἡ στοχαστικὴ φυσιογνωμία της τὴν δείχνουν στὴ φωτογραφία μεγάλη. Μὰ εἶναι παιδί, πού με τὸ τραγουδὶ καὶ τὸν χορὸ τοῦ συμβάλλει στὴν συντήρησι τῆς οἰκογενείας του. Πόθος τοῦ τῆς θεάτρο. Κι' ἀσφαλῶς θὰ μὴ σ' αὐτὸ καὶ θὰ διακριθῇ. Ἐχει φλόγα.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο τὸ τραγουδὶ στὸ ὁποῖο ἔχουμε νὰ ἐπιδειξομε παιδιὰ - θαύματα. Εἶναι καὶ ἡ ποιήσις καί... τὸ ἔμπόριο.

Ἡ Ἰω. Δεκουλάκου π. χ., μόλις δεκαέτις, γράφει ωραίους στίχους κ' ἔχει ἐπίσης καὶ φωνητικὸ τάλαντο ἐξαιρετο, ὅπως ἀπέδειξε μετέχουσα τῆς παιδικῆς χορωδίας Ἀθηνῶν. Ἐπίσης διακρίνεται καὶ στὸ σχολεῖον. Στὴν ἡλικία αὐτὴ εἶναι στὴ Β' Γυμνασίου, παρακαλῶ!

Καὶ αὐτὰ γιὰ τὰ παιδιὰ - θαύματα με τὶς καλλιτεχνικὰ τάσεις. Τί νὰ πῇ ὅμως κανεὶς γιὰ τὰ παιδιὰ 8-12 χρόνων πού ἐμπορεύονται στοὺς δρόμους φιλικὰ, εἶδη μανατικῆς, καὶ ὅτι ἄλλο φαντασθῇ, γιὰ νὰ δώσουν τὸ ψωμάκι τοῦ καὶ τὸ ψωμάκι τῶν ἀδελφῶν τους. Εἶναι φαινόμενα ἱκανὰ νὰ καλινώσουν καὶ φύλλο.

Θέλετε τώρα κ' ἕνα μικρὸ φαινόμενο τῆς... κακῆς ὥρας;

Συνελήφθη ἀπὸ τὸ αστυνομικὸ τμήμα Θεσείου ἕνας πιτορικός γιὰ σωρεία ἀπατῶν καὶ κλοπῶν, πού εἶναι θαύματα πονηρίας. Ἀκοῦστε ἕνα ἀπὸ τὰ κόλπα του.

Ξεσκούφωτος, μετὰ τὴν ποδιά τῆς... ὑπηρεσίας ζωομένη ἐν τάξει, παραφύλαγε στὸ πρῶτο τυχὸν συνοικιακὸ μπακά-λικο, χαζεύοντας στὴν πόρτα δῆθεν, μὰ ἔχοντας τὰ μάτια του... τέσσερα, ὅπως λέμε: Μόλις «μπάνιζε» λοιπὸν, κανένα δουλίκι - κουτορνίθι νὰ παίρνῃ ρέστα ἀπὸ ἑκατοντά-δραχμο, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πενηντάρι, τὸ ἔφηνε νὰ προχωρήσῃ ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ σχεδόν. Ἀμα πλησίαζε ἀμοιλιώτα καὶ τὸ ἔφθανε λαχανιασμένος γιὰ νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀκούσε δῶ: Μ' ἔστειλε ὁ κύρ' Κώστας, ὁ κύρ' Γιάν-νης—ἡ ὅπως ἄλλως τε λεγότανε ὁ μπακάλης—νὰ πάρω τὸ πενηντάρι πίσω, γιατί θαρρεῖ πῶς κατὰ λάθος σοῦδωκε ψεύτικο... Περίμενε νὰ τὸ δῇ καὶ θὰ σοῦ φέρω τὸ καλὸ...

Καὶ φυσικὰ ἐσοφρώσε τὸ πενηντάρι καὶ ἐγίνεταν μπου-χός...

Υποθέτουμε πῶς δὲν ἔχετε παιὰ ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν ἐξα-ρετικότητα τῶν Ἑλληνοπαίδων - θαυμάτων...

Θ. Γ. Μ.

Η ΦΛΩΡΑΝΣ ΚΙ' Ο ΕΡΩΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 18)

τοῦ ἄλλου. Κ' ὑπέφεραν τόσο πολὺ πού ὁ Φρανσουᾶ τέλος ἀποφάσισε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴ Φλωράνς γιὰ νὰ θρῇ μιὰ καὶ καλὴ τὴν ἡσυχία του.

Κ' ἄρχισε νὰ τῆς φέρεται με φοβερὴ ψυχρότητα.

Ἡ Φλωράνς στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πρόσεξε. Μὰ ὅταν τὸ ἀν-τελήφθῃ εἶδε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ λάθος ἦταν... δικό της. Ἀφωσιωμένη στὸν τρελλὸ ἔρωτά της εἶχε ξεχάσει νὰ πε-ριποιητῇ τὸν ἑαυτὸ της. Ἐκανε μιὰ ὁδομάδα νὰ πάῃ στὸν κομμωτὴ τῆς, δὲν ντύνεταν μετὰ τὴν τελευταία λέξι τῆς μό-δας καὶ δὲν περιποιεῖται τὴν γοητευτικὴ τῆς ὁμορφιά. Μετὰ τὸν φόβο λοιπὸν μὴ χάσῃ γιὰ πάντα τὸν Φρανσουᾶ, ἀπο-φάσισε νὰ κἀν τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ της.

Ἀρχισε τώρα νὰ περνᾷ τίς μέρες της στὰ Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς, στ' ἀτελιέ μόδας, στὰ μαγαζιά καὶ κάθε μέρα γινόταν πὺ γοητευτικὴ καὶ χαριτωμένη. Μὰ ὅλες αὐτὲς ἡ ἀσχολίες της τὴν ἔκαναν νὰ χάσῃ τίς περισσότερες ὥρες τῆς μέρας. Δὲν ἔβλεπε παιὰ τόσο συχνὰ τὸν Φρανσουᾶ κι

ἐκεῖνος πάλι ἂν καὶ πέθαινε ἀπὸ τὴ ζήλεια δὲν τὴν ἀναί-ρουσε.

Ἔτσι πέρασε λίγος καιρὸς. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Φρανσουᾶ γιὰ νὰ παρηγορηθῇ ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς Φλω-ράνς ἔκανε τὴν γνωριμία μιᾶς νέας φίλης. Καὶ τὴν συμ-πάθησε τόσο πολὺ μάλιστα πού δίχως καὶ κείνος νὰ τὸ καταλάβῃ, τὴν παντρεύθηκε.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ Φλωράνς κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ λύπη της. Δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ τῆς συνέ-βαινε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Καὶ τότε κατὰλαβε ὅτι γιὰ νὰ τὸ φουσιωθῇ στὴν περιποίησι τῆς ὁμορφιάς της εἶχε χάσει τὸν Φρανσουᾶ. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της αὐτοκτόνησε. Πέθ-νε ὅπως πεθαίνουν μερικὰ ὁμορφα πουλιὰ πού ξεχνιοῦνται στὸ νὰ θαυμάζουν τὰ ὁμορφα φτερά τους καὶ δὲν προο-λάγουνται ἀπὸ τὰ σκάγια τῶν κυνηγῶν.

FABRICE

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 24)

τῆς κλείσῃ τὰ μάτια.

Περπάτησε παραπολὺ μέσα στὴ νύχτα. Ἐφάνικα σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο ἀντίκρισε τοὺς πρώτους μενεξέδες. Ἦ ἀγαπ-μένα λουλούδια της. Πόσα δὲν τῆς θύμιζαν αὐτὰ τὰ ἀνήλ-Τις τρυφερὲς περιποιήσεις τοῦ Ἀντρέ, τίς ἐκδηλώσεις ἀπο-σιώσεως τοῦ Μωρίς, ὅλα τὰ αἰσθηματικὰ ὀνειρά της. Πα-ρασυρμένη ἀπὸ τίς σκέψεις της στάθηκε ν' ἀγοράσῃ ἕνα μπουκέτο, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὑπαίθριο ἀνθοπωλεῖο τῆς ὄψε-τοῦ Σηκουάνα. Σκεφτόταν ὅτι αὐτὰ τὰ ἀνήλ θα τῆς χρησι-μεύαν ἴσως κ' ὡς νεκρολούλουδα.

Μὰ ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή κάποιοι ἔγειρε κοντὰ της κ' ἄ-κουσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς ψιθυρίξῃ μ' ἕνα λυγμὸ:

— Φλωρά, μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω ἕνα μπουκέτο με-νεξέδες...

Ἡ Φλωρά γύρισε καὶ εἶδε τὸν σύζυγό της. Ἀντίκρισε τὰ μάτια του δακρυσιμένα καὶ περίλυπα. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ κατὰλαβε ὅτι ὁ Μωρίς εἶχε διαβάσει τὸ σημείωμά της, τὸ ἤξερε ὅλα, εἶχε μετανοήσει, τὴν ἀγαποῦσε, τὴν ἐλάτρευε. Καὶ τὴν κυνηγοῦσε τώρα γιὰ νὰ τῆς τὸ πῇ καὶ νὰ τὴν πα-ρακαλέσῃ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ἡ Φλωρά ἔνοιωσε τόση χαρὰ, ὥστε ρίχτηκε μ' ἕνα ἐ-φωνητὸ εὐτυχίας στὴν ἀγκαλιά του κ' ἄρχισε νὰ γέλα-καὶ νὰ φωνάζῃ σὰν παιδί...

PIER MI

ΠΩΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΤΗ ΔΟΞΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 40)

Ἡ Ζουλιέτ Κόμπσον πάλιν ὀφείλει τὴν ἐπιτυχία της σ' ἕ-να αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα: Μιὰ μέρα πεντασμένη καὶ ζαλισμένη ἀπὸ τίς μαῦρες σκέψεις της γιὰ τὴ φοβερὴ τῆς δυστυχία περπατοῦσε σὰν χαμένη στοὺς δρόμους τοῦ Χόλ-λυγουντ. Ἐφάνικα τὴν ὥρα πού διέσχισε τὸ κατ'ἀστρῶμα μιᾶς ὁδοῦ λιποψύχησε. Εἶδε δυὸ ρόδες καὶ τὴ σκιά ἐνὸς αὐτοκινήτου νὰ τὴν πλησιάζουν. Ἐπειτα ἔνοιωσε ἕνα φο-βερὸ πόνο σ' ὅλο τὸ σῶμα της. Ὅταν συνῆλθε θρίσκονταν στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἄνθρωπος πού τὴν εἶχε κτυπήσει μετὰ τὴν κούρσα του παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία τὴν κατάστασί της. Εὐτυχῶς δὲν ἦταν χτυπημένη σοβαρά.

Μετὰ δυὸ μῆνες ἦταν τελείως καλά. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ νοσοκομεῖο! Φοβόταν τὴν στερήσει τῆς... τροφῆς! Καὶ μετὰ τὴν φοβερὴ εἰλικρινεία της τὸ ὁμολογεῖ στὸν ἄνθρωπο πού τὴν εἶχε πληγώσει: Ὡς νὰ πάρῃ τὴν ἀ-ποζημίωσί της θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴν πείνα...

— Εἶμαι, τοῦ εἶπε, μιὰ χορεύτρια πού μάταια προσπαθεῖ νὰ θρῇ μιὰ δουλειά.

Ἐκεῖνος χαμογέλασε μετὰ καλωσύνη. Ἐφυγε δίχως νὰ τῆς ὑποσχεθῇ τίποτε. Μὰ μετὰ λίγες μέρες ἡ Ζουλιέτ Κόμπσον ἐκαλεῖτο ἀπὸ μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἑταιρεία γιὰ νὰ «γυρίσῃ» μιὰ δοκιμαστικὴ ταινία. Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μῆ-νες ἡ χορεύτρια Ζουλιέτ Κόμπσον ἦταν γνωστὴ σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ...

Μ' αὐτὲς πού σοῦ ἀναφέραμε δὲν εἶναι ἡ μόνη «γόησσα» τοῦ Χόλλυγουντ πού πληρώσαν πολὺ ἀκριβὰ τὴν δόξα τους καὶ πόνεσαν στὰ πρῶτα ἐτήματά τους. Ὅλες σχεδὸν ἡ «ἐν-τέτες» εἶχαν μιὰ ζωὴ μαρτυρίου καὶ ἀπογοητεύσεων γι' αὐ-τὸ σήμερα εἶναι τόσο τρελλές. Θέλουν νὰ χαροῦν καὶ ν' ἀ-πολαύσουν ὅ,τι εἶχαν στερηθῇ στὰ πρῶτα χρόνια τους: τὸ χρῆμα, τὴν εὐτυχία καὶ τὸν ἔρωτα.

ΑΝΤΡΕ ΜΟΖΕ

Πρέπει νὰ βοηθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἀλλὰ μόνον ὅπου ἐνδείκνυται. Ὅχι θέβαια σὲ πονό-δοντους. Γιατί τί καλὸ μπορεῖ νὰ ἰδῇ κα-νεὶς ἀπὸ τὴν αὐτοθεραπείαν; Εἰς τὴν καλλιτέραν ἐκδοχὴν δὰ σταματήσουν προσκαίρως οἱ πόνοι. Θεραπεία μετὰ ψευτομέσα δὲν ἐπέρχεται. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ κανεὶς καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ μόνος του, διὰ νὰ ἔχῃ ὥραϊα λευκὰ δόντια, εἶναι ἡ καθημερινὴ περι-ποίησις τῶν δοντιῶν μετὰ ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ.

Γι' αὐτὸ μὴ λησμονεῖτε:

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Ν. ΣΓΟΝΤΖΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 23

Προσφέρει:
5.000 μέτρα ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΜΑΛΛΙΝΑ
πλάτους πῆχ. 2, 2)8.—
Σπορτ " " " 70
" " " 90
" " " 100
Ἀμπιγέ " " " 35
100 ΤΟΠΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΑΛΛΙΝΑ
ΣΑΜΑΡΟΣΚΟΥΤΙΑ " " " 45
ΜΕΛΑΝΖΕ " " " 45
ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ " " " 45
«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΑΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΙΛ. ΑΝΕΥ
Σκυριανές δραχ. 7.500 καὶ 10.900.
Βυζαντινὰ 16.400, Ἀγγλικά 23.000.
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια.

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σοῦ κάμῃ νὰ φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῶ ἕνα χρῶ-μα πούδρας μπο-ρεῖ νὰ σοῦ κάμῃ νὰ φαίνεσθε νέα καὶ νὰ στολί-ζῃ τὴν ἐπιδερμί-δα σας με ἀπερί-οραπτον ὠραιό-τητα, μιὰ ἄλλη μπορεῖ νὰ σοῦ κά-μῃ νὰ μοιάζετε σὰν γρηά. Τὸ νὰ εἴσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ με-ταχειρίζεσθε μιὰ

crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκα-λὸν ἡ mousse de crème, εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀναμεμιγμένη, ἀ-κριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀνα-λογίαν μετὰ πούδρα ἐκτάκτως λε-πτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχη-ματίζει οὔτε κηλίδας οὔτε πλά-κας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μιὰ ἀπλὴ χρησιμοποίησις θὰ σοῦ δώσῃ ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλή-ρους ὥρας τὸ καλλίτερον καὶ γοητευτικώτερον χρῶμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχει-ρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πού-δρα Τοκαλόν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐ-λέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταί-ως ἀνακαλυφθέντος μηχανήμα-τος ὅπου ἀποκλείει ὁλοκρῶς τὸ λάθος.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικοὺς τε-λευταῖα μοντέλλα μετὰ κατὰ τιμὰς:

18	Καράτ	τὸ ζεῦγος ὀρχ.	850
14	»	»	700
12	»	»	650
10	»	»	600
8	»	»	500
6	»	»	425

Ἀγοράζομεν διαφόρα κοσμήματα. Τελεία καὶ ἡγυνημένα ἐπισκευὴ ὁρο-λογίων διὰ 3 ἔτη. Ἐξαιρετικὴ εἰδικό-της δι' ἐπισκευὰς ὁρολογίων ἀμερι-κανικῶν, Γάλλων, Ἑλλήνων, Ζενίθ, Ὁμέγα, Λοντίν, Ἐπίσης ἀνι-χθῆσαν τὰ τελευταῖα μοντέλλα δι' ἀν-δρικά δακτυλίδια Σμόλτ.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407 καὶ Πανεπιστημίου 50. Τηλέφωνο 20-441.
(παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν)

Ἐνοῖμα
Παλὰ τὰ παλαιὰ φορέματα
Δεσφύμινα ὕφασμα καὶ ῥαβδί
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ
Ὁδὸς Μιάνων 18
Τηλ. 25-173

Ε Ρ Μ Ο V 29